

2

Copyright:

Dragoljub M. V. Popović

Solothurn – CH

30. 01. 2006.

Kontakt:

D. Popović

Postfach 1337

CH – 4502 Solothurn

*

Dragoljub M. V. Popović
ne-naučno fantastični roman
FORMULA UNIVERZUMA

DRAGOLjUB
Solothurn – CH
Decembra 2005.

*

1. deo

Ja se zovem Theodor.

Živeo sam dvaput na Zemlji, Trećoj planeti Sunčevog sistema.

Prvog puta od 1521. do 1602. godine. Rođen sam bio u Adani, mediteranskom gradu sasvim na jugu države Turske. Kao prvo dete oca Idriza i majke Velbije. Imao sam još tri brata i 5 sestara.

Zvao sam se Rašid.

Naravno da sam kao mladić postao vojnik-ratnik Carske vojske. Na kraju vojničke službe sam povučen sa mesta Skender-vakufskog Age u Carigrad (Istambul); na mesto učitelja Carske vojne škole. Ja sam bio nadležan za dečake koje smo dovodili iz Bosne, i od njih pravili Janičare. Iz Srbije nam nije uspevalo mnogo dece od Vlaha oteti, jer je šumadijska Raja bila bešnja nego bosanska. Znao sam i njihov jezik odlično, jer sam među Vlasima i Bosancima živeo ukupno 33 godine. I to mi je koristilo u radu sa dovedenim dečacima. Bivalo mi je žao tih mališana mog nadleštva: sve su to bili dečaci od 3 do 7 godina starosti; oteti od roditelja; obrezivani i prevođeni u našu veru. I službu – prvenstveno. Učeni na nemilosrđe i upravu silom. Ali šta sam im mogao. In šā`Allāh! A služba je služba.

Drugog puta sam bio utelovljen u Srbiji. Tačnije u njenom severnom delu iznad reke Save, koji se zove Srem, a koji pripada pokrajini Vojvodini. Vojvodina ima Rumuniju kao istočnog suseda, Mađarsku kao severnog, i Hrvatsku kao zapadnog. Na jugu, naravno, srpsku oblast Šumadiju.

Bio sam rođen 1948. godine od oca Mirka i majke Vidosave; u jednom malom selu pored srpskog glavnog grada Beograda. I opet kao prvo dete. Imao sam kod Mirka i Vidosave još dva brata i jednu sestru. Zvao sam se Dragoljub.

Kad sam se 1969. kao Dragoljub oženio, odselio sam se sa ženom Mirjanom u najjužniji veliki grad Srbije – Vranje. U kom su Turci bili sve do poslednjih dana svoje moći na Balkanu (1912. g.). I u kom su ostavili uticaja koliko i u Bosni: što se tiče muzike, arhitekture i intrigiranja.

Ali Srbi iz Vranja nisu prelazili u Islam onako masovno kao Bosanci; možda tek poneki vranjanski Ciganin da je uzimao tursko ime i obrezao se. Ali Cigani nisu Srbi.

U tom drugom životu sam prvo bio prost radnik. Imao sam dve ćerke. I kad su one stasale za Visoke škole, otišao sam bio u inostranstvo; da bih zarađivao novac za njihovo daljnje školovanje. Jer je Srbija bila u neredu po svim pitanjima ekonomsko-političkog života. E sad, šta sam u inostranstvu radio i zaradio jeste za jednu drugu priču.

U Evropi, tačnije u jednoj maloj, materijalno bogatoj državi – Švajcarskoj, sam bio prvo ulični svirač, što znači – prosjak, a posle i prosjak i književnik.

Kao književnik u Švajcarskoj, pokušavao sam ljude ubediti da postoji neka planeta kao što je ova na kojoj sada živim svoje treće utelovljenje.

Pričao sam tamo ljudima ko, kako, kada i zašto biva utelovljen ovde, gde sam ja sada, ..., ali mi ljudi nisu verovali. Tamo su govorili da je moja glavna knjiga «Raspad porodice» donekle zanimljiva, ali od 122 stranice komplikovana. Ja nisam mogao prostije da im objasnim složenu stvar, a fizičari i ostali «načnici» me nisu uzimali za ozbiljno:

«Čim nemaš matematiku, formule i tabele u svom spisu – nisi naučnik».

A kako da stavim Buddhu, Isusa i Muhammada u matematiku; ili matematiku u metrom, satom i vagom nemerljive stvari? I tako je to ostalo: da sam ja tamo bio zanesenjak i nesocijalan tip.

Od života na Zemlji sam se oprostio 2034. godine Isusove ere.

Treći moj život je ovaj ovde na planeti Harmoniji, Prvoj planeti zvezde *Infra E*.

Kad sam na Zemlji shvatio puteve i smisao ljudskog života i to ljudima stavio na papir, kao moje objašnjenje zabluda koje su imali o dušama (koje ne postoje) o Duhu (koji ne postoji) i o istini i znanju Buddhe, Isusa Hrista i proroka Muhammada, počeo sam tragati za – Formulom Univerzuma.

Na to su me isprovocirali Astro- i Mikro-fizičari.

Ja sam tamo jednom bio dobar matematičar, ali kad sam se zainteresovao za probleme gorepomenutih fizičara oko «ujedinjenja» Teorije relativiteta i Teorije Quantne fizike, shvatio sam da mi ne treba obnavljanje znanja iz matematike, da bih uvideo da su obe Teorije – zabluda: Fantazija je Fantazija.

Kao što mi nije trebalo ni filozofsko znanje jednog Petera Sloterdijka da bih uvideo da su zablude i sva naklapanja o duši i Duhu: Od Egipćana, nekih Indijaca, nekih starih Grka, preko svih tzv. Crkvenih otaca, Hegela i Marxa (koji su se prepucavili oko toga šta je starije: Ideja ili materijalno stanje stvari?), do svih ezoteričara Evrope i Amerike 20. veka.

Ja nisam uspeo da na Zemlji shvatim princip Univerzuma, ali ovde na Harmoniji jesam. Mada se tu ne radi o stvaranju jedne Jedinstvene teorije Univerzuma, nego o objašnjenju Principa Vasiona; Jer nekad ne ide ni ujedinjenje dobrih stvari, a kamoli ujedinjenje dve Teorije sa greškama. Naime: Teorije relativiteta i Teorije quantne fizike.

Ustvari ove dve teorije nisu samo Teorije sa greškama, nego su dve najgluplje stvari ljudske civilizacije 20. veka (od rođenja Isusa Josifovog i Marijinog); Na kojima su 130 godina (koliko ja znam) trajale dve tužne istine te civilizacije: stvaranje tzv. Atomske bombe i deljenje godišnjih Nobelovih nagrada za fiziku.

E, sad mi vi možete primetiti sledeće:

«Kako se ti usuđuješ reći da su dve pomenute Teorije gluposti, kad su razaranja atomskim bombama bila uspeh u stvarnosti, te prema tome i godišnje dodele Nobelovih nagrada za fiziku imaju smisla?»

Naravno da sve ima besmisla, jer materija nema mozga, a stavlja se u službu bilo kakvom umu; i naravno da sve ima besmisla, jer nekakve umove *imaju* i oni koji su insistirali na materiji da se ponaša kako oni, nekakvourni, žele – naime, da se onako stravično cepa. Dalje: naravno da sve ima besmisla, jer nekakvourni dodeljuju nagrade drugim nakakvournima za rezultate kojih se ovi drugi nekakvourni kasnije odriču (ne nagrada, nego rezultata). Odnosno, na svakih par godina su nagrađivana dograđivanja i poboljšanja Teorije cepanja nedeljivog (atoma). A tih dograđivanja i poboljšanja Teorije cepanja nedeljivog je bilo toliko da su se u tom besmislu dograđivanja i poboljšanja Teorije cepanja nedeljivog toliko udubili, da više niko nije bio u stanju primetiti da su besmislene sve one Hipoteze kojima su samo koju godinu unazad poklanjali divljenje i oduševljenje. Odnosno, da je besmislen ceo sistem, koji je utonuo u besmisao dograđivanja i poboljšanja besmislenih Teorija.

E sad: kako sam ja upoznao *ovde* utelovljene za večni život, malo koga od njih interesuje Formula Univerzuma u onom domenu kad je ona projekat demistifikovanja gluposti sa Zemlje; jer ovde žive samo pametni ljudi: Kao što ih ne interesuju gluposti, tako ih ne interesuje ni borba protiv gluposti. Jer gluposti ima toliko mnogo, ...Mislím: tamo na Zemlji.

Ali, pošto sam ja u prethodnom životu bio utelovljen u narodu koji je ispravljao Drinu (Ne znate šta je Drina?) ja ću sve svoje smislene Zaključke o Besmislu staviti na Disk, pa ako neko nekad bude imao interesovanja za Formulu Univerzuma – imaće moj Disk na raspolaganju.

Naravno, ja upozoravam sve Harmonjane da shvatanje Vasiona zahteva izvestan mentalni napor; Odnosno tu stvar ne može niko na znanje dobiti iz bojenja mandale ili posmatranja zalazećeg *Infra E* na horizontu, nego mora *Stvari* pristupiti kao multidisciplinarno obrazovan čovek. Mada u suštini: kad Znanje razvrstavamo u posebna polja (discipline) moramo imati na umu da je tu reč o tome da mi ustvari *Jedno* pokušavamo shvatiti kroz različita ispoljenja njega; čak i onda kad nemamo pojma o tome da se uvek radi o Jednom – ispoljenom ovako; ili onako.

Konkretno rečeno: malo kome od ljudi, ako uopšte ikome, jeste jasno da kad posmatramo jedno ljudsko biće ne možemo imati potpunu predstavu o njemu ni bez znanja koje podvodimo pod oblast Muzike, jednako kao ni bez znanja koje podvodimo pod oblast Elektrofizike, jednako kao ni bez znanja koje podvodimo pod oblast Biologije, Psihologije, Sociologije, ...

I tako dalje.

Jer: neko ima znanje o nečemu – ili ga nema! Nema tu sredine. Znaete da su $1 + 1$ toliko koliko jesu – ili ne znate koliko su $1 + 1$.

Odnosno: kao što je Jedno – jedno u ispoljenjima, tako je i znanje o njemu jedno kompletno znanje – ili kompletno neznanje.

Prema tome: Nemojte mene grditi što vam niko ne može objasniti Formulu Univerzuma bez nekog elementarnog znanja u vašem posedu.

Smatrajte se sretnim da je sve objašnjivo tako prostim stvarima kao što su Muzička harmonija elektromagnetizam. A ako procenite da je Muzička harmonija komplikovano sredstvo kojim objašnjavam Princip Univerzuma pokušajte onda otkriti Formulu Univerzuma znanjem koji imate iz oblasti Elektrofizike ili Mikrofizike i videćete da ste tek sa tim (ne)znanjem upali u Lavirint. Iz kojeg ne možete izaći, kao što ni specijalisti veći od vas u tim oblastima nisu *uhvatili Jasonov konac*.

Ja ću se pripomoći ovom oblasti znanja koje od vas zahteva manji napor u shvatanju Principa Vasiona, nego da pokušate Vasionu shvatiti onim znanjem koje nemate; mislim na znanje iz Elektrofizike ili Mikrofizike. A budite iskreni: Onima koji su pokušavali Principe Vasiona otkriti direktno – Elektrofizikom ili Mikrofizikom – je to uspelo jednako kao i onima koji su to pokušavali još direktnije – Teleskopima i Mikroskopima: Nikako!

2. deo

Bio je treći dan leta. Pošao sam kao zainteresovani pratilac svog malog suseda Slobodana u Čitaonicu ličnih sećanja. Ustvari obojicu nas je vodio Slobodanov otac Andy; Slobodana je morao ići, a ja sam zamolio da me povedu. Majka Slobodanova, sa dedom mu i svim direktnim i indirektnim pradedovima, je bila otišla da igra fudbal protiv mladića Sedme države planete Harmonije. Mi smo Šesta Država Harmonije.

Pošto nismo imali dovoljno dobrih fudbalera, koji su raspoloženi za igru, odlučili smo da u tim uđe «zlatna rezerva» – Slobodanova majka Enya, kao desno krilo. Ostale indirektno babe, pra-babe, baba-tetke, deda-ujaci, moji roditelji i ostala rodbina će biti publika koja uživa. Pobeđićemo. Ako je ovde uopšte važno u nečemu pobediti.

Sve smo do sada pobeđivali! Evo već 47 godina ne znamo šta je poraz u međudržavnim fudbalskim utakmicama Harmonije. Ali to i nije neka velika liga: sedam reprezentacija sedam Država planete Harmonije. Fudbalska igrališta su i ovde jednako velika kao i na Zemlji, ali su tribine mnogo manje. Prvo zato što ni države nemaju mnogo državljana, a drugo što je ovde standardno malo interesovanje za fudbal.

Fudbalska pravila su ovde malo drugačija nego na Zemlji: nema ofsajda, na terenu su dvanaest igrača (da se igrači ne bi suviše zamarali), a trinaesti je golman. I – svako ko stoji na liniji gola sme gol braniti i rukama. Znači ovo je kao i tamo: u «šesnaestercu» je samo golman tima koji se brani slobodan u igri rukama. Svi ostali igrači tima koji se brani zasluže penal ako u svom šesnaestercu igraju rukom, a ne stoje na liniji svoga gola.

Slobodanova majka Enya je zauzela *moje* mesto u timu: Ja sam hteo da vidim odakle dolazi Slobodan i šta mu je prvo sećanje sa Zemlje; To mi je važnije nego utakmica za koju znam da znači još jednu pobjedu. A taman i da izgubimo – nije važno. Igraćemo ih još hiljadama godina.

A onda: Ko je od nas mogao znati da će baš danas, na dan odigravanja naše fudbalske utakmice sa reprezentacijom Sedme države pasti i prvi dan očitavanja Sećanja malog Slobodana sa Zemlje.

Arhivari su nas obavestili da je potrebno i dobro da Slobodana danas dovedemo u Čitaonicu, a to znači da nas Oni ljubazno obavestavaju da na dan starosti, koje je Slobodan danas (3 godine, 1 mesec i 9 dana) pada prvi doživljaj koji su Arhivari našli na njegovoj Silnici života sa Zemlje; odnosno prvi doživljaj malog Slobodana koji Zemlja nosi o njemu.

Dakle, kad Arhivari pozovu dete na prijem prvog zapisa iz Sećanja Zemlje to onda znači da dete ima tačno taj broj dana života ovde, koji je imao tamo, kad mu se nešto iz ondašnjeg života urezalo kao prvo važno u ličnom sećanju.

* * *

Pošto smo sva trojica ušli u Čitaonicu primila nas je jedna Plavozračea. Smešila se kao da je najsrećnije stvorenje u Vasioni i odmah uzela Slobodana u svoje ruke pitajući ga:

«Mili moj, kako se zoveš?»

«Boban». – Reče ovaj naš mali, kao neko ko se boji da pusti svoju radost na slobodu: Toliko mu je bilo prijatno, da se iznenadio stanju u kojem se našao.

Ustvari Plavozračea zna kako se on zove, ali ga je pitala tek tako, da bi sa njim nešto otpočela razgovarati.

Plavozračeci pripadaju onima koji nas ovde utelovljavaju; i koji znaju koga i kad ovde uteloviti; i koji znaju zašto su to sa Zemljanima otpočeli i dokle će to Zemljanima činiti. Ona je znala sve o Slobodanu još pre nego što se on ovde začeo u svojoj ovdašnjoj majci.

Jedina stvar o kojoj ovde ljudi ne vode brigu, jer im nije ni dozvoljeno, jeste skup Sećanja planete Zemlje. Tu oblast vode Arhivari iz rase Plavozračecih. Mi ne znamo ni na kojoj planeti koje Zvezde i kog Sazvežđa žive. A to nam nije ni problem: naše poverenje u njih je neuništivo, jer su ga oni svojim odnosima prema nama takvim učinili. Možda žive na jednom od ona dva kontinenta Harmonije na kojima nema ljudi i na koje niko od nas ljudi nije bio odveden.

Ne znamo ni ime nekom od Njih. Niti je meni kad ko od Plavozračecih svoje ime rekao, niti sam ja ikad nekog od Njih za ime pitao: Sa njima razgovaramo kad oni hoće, o čemu oni hoće i toliko dugo koliko oni hoće. Taj običaj niko od naših ne pokušava ni promeniti, jer se u nama uvek pojavi taj osećaj da učinimo stvar najprimereniju situaciji i trenutku kojeg smo u njihovom društvu. A to uglavnom znači: slušati i – ćutati. Ali to ne znači slušati i ćutati pred nekim ko ti je nadređen, nego nekog ko ti želi dobro i ko zna bolje nego ti kad i šta. I ima moć da sve postavi na dobro.

Razgovarati sa nekim od Njihovih i pitati nešto nekog od Njihovih su dve stvari. Odnosno, Plavozračee možemo uvek pozvati da bismo dobili odgovor na pitanja koja im postavimo, ili imamo postaviti. Ali se tad ceo razgovor svede na to da neko od nas postavlja pitanja, a Oni samo govore: Da. Ne. Jeste. Nije.

Ako o nekoj temi postavimo mnogo pitanja – strpljivo nam odgovaraju na sva. A ako tri puta uzastopce dobijemo odrećan odgovor (Ne ili Nije) ispitivanje se završava. Jer to tada znači:

«Idi kući, uči i razmišljaj!»

Ja sam sa njima razgovarao, odnosno pitao sam ih o stvarima sa kojima sam hteo izaći «na čisto», dva puta.

Ja sam samo hteo da budem siguran da je tako kako mi je jedino izgledalo da jeste. Jednom sam ih ispitivao o stvarima uređenja okruga i gradova Harmonije, a drugi put o stvarima koje sam «doneo» sa Zemlje i koje sam ovde «doradio»,

* * *

Arhivarka nas je uvela u Halu za projekciju, visine 20 metara, a u prečniku 50 m. Ove dimenzije Čitaonice sećanja su svima nama ljudima poznate, jer smo svi u njima boravili dane i godine; upoznavajući svako sebe ondašnjeg – zemaljskog. Ovakvih Hâla ima po nekoliko desetina u svakom gradu, jer svakoj ljudskoj osobi mora biti sve dato na znanje u tom redu koji se ostvarivao na Zemlji; da se ni dan ne preskoči.

U sredini svake Hale se nalazi okrugli podijum prečnika 30 metara, a 45 cm. višnji od poda. Pod oko podijuma čini prsten ukrug zidova hale. Na tavanici se nalaze prizme na pravilnim šestouganim osnovama. Svaka prizma je ugrađena u prstenima od bakra, spoljnog prečnika 72 cm, a unutrašnjeg 64.

Prilikom projekcije nećijeg sećanja koje Zemlja kao njegovo u zapisu Zemlje nosi – krov Hale za projekciju se otvara tako da posmatrač ima uvek sliku onog «neba» koje je imao u zamaljskom doživljaju. Ako je doživljaj bio na otvorenom.

Plavozračea je rekla ljubazno Slobodanovom ocu i meni:

«Sedite gde hoćete».

Uza ceo zid su bile poredane udobne zelenožute fotelje; koje su, tako lepe i tako poredane, činile jedan više ukrasni nego funkcionalni prsten oko zida cilindrične Hale.

Plavozračea je Slobodana postavila na sredinu podijuma i – za trenutak ga je nestalo. A onda su se sva svetla u Hali ugasila. Poćela je tridimenzionalna projekcija prvog zapisa koji stoji u Sećanju Zemlje na Silnici života Slobodana:

Pada sneg. Iz male prizemne kuće izlazi jedna baba od nekih 70 godina starosti i vodi za ruku Slobodana. Baba odlazi do vrata neke prostorije u dubini dvorišta i uzima ručno pravljenе sanke. Sanke su izvedene od možda desetak santimetara širokih dasaka stavljenih na kant i odgore povezanih sa opet takvim daskama; Tako sklepane sanke izgledaju u dužini 80 santimetara, a u širini 40.

Baba stavlja Slobodana na sanke i vuče ih na ulicu. Na ulici su već neka druga starija deca i neke druge dve babe sa mališanima Slobodanovog uzrasta. Jedna velika devoјčica trči do Slobodana i grli ga i ljubi. Slobodan joj se raduje i široko smeje. Veći dečaci se grudvaju.

Jedna grudva pogađa Slobodana posred lica i ovaj zaplače. Slobodanova baba više na dečake:

«Obešenjaci nijedni, grudvajte se tamo dalje!»

Slobodan plače i dalje, a baba ga teši vadeći sneg koji mu je zapao u grudi. U to Slobodanu prilazi jedna plavokosa devoјčica njegove visine i starosti i pruža mu svoju levu ruku. Slobodan uzima njenu ruku u svoju i istog momenta prestaje plakati. Plavokosa devoјčica zatim pravi dve grudve, jednu daje Slobodanu, a drugom gađa dečaka koji je pogodio Slobodana u lice. Slobodan čini isto što i drugarica njegova. Onaj veliki dečak, kaobajagi pogođen, pada na sneg. Ovi mali prave nove grudve i gađaju ga; smejući se glasno tokom cele akcije.

Posle im onaj veliki prilazi i valja veliku grudvu, od kojih svi zajedno prave dalje velikog Sneška Belića; na sred šora. Jednoj babi se okliznula drvena klompa i baba se našla potrбуške ležeći na snegu. Tek onda je nastala vriska i veselje na babinu muku da se izvuče iz nevolje.

Kad se projekcija završila Plavozračeca je rekla Slobodanovom ocu:

«Javiću vam kad da ga ponovo dovedete».

A to znači da u periodu Slobodanovog uzrasta (videćemo koliko dugom) od nekoliko sledećih dana, ili nedelja, ili meseci Slobodan nije ništa sebi ili Zemlji, kao važno u Sećanju Zemlje, ostavio.

Uzeo sam Slobodana za ruku i primetio da je miran, iako je video sebe u igri koju ovde nikad nije doživio, među ljudima koje ovde nikad nije sreo, u okolnostima u kojima ovde nikad nije bio.

Ali nije bio uplašen. Nije čak ni nagoveštaja čuđenja na njegovom licu bilo. I znao sam da će mu sve ovo, što mu je sa projekcije njegovog Sećanja sa Zemlje sada na znanje dato, – ostati u umu za večnost; kao što mu je i u zemaljskom životu stajalo u umu do ondašnje smrti.

Ja sam video da je naselje Slobodanovog rođenja na Zemlji bilo selo kakvih je od Mađarske pa po celom Balkanu na jug, ili po celoj Rusiji i Ukrajini. Ali pošto nam Plavozračeci uvek kažu koje ime da damo detetu koje se ovde ponovo utelovljuje, mi to tako i činimo; Jer je to uvek ime koje je ovdašnje novorođenče imalo i tamo.

Ja znam da je Slobodan južnoslovensko ime, ali sam hteo da vidim neki znak kao što su nošnja ili arhitektura, da bih metodom eliminacije prišao bliže mestu njegovog rođenja na Zemlji. I po nošnji sam video da babe nisu iz Bugarske, ni iz Makedonije, a po kućama da nisu iz dela Srbije koji se zove Šumadija, ni iz dela Hrvatske koji se zove Lika.

A Hrvati to ime ne daju svojim, znači: mali Slobodan je tamo bio Srbin iz dela Srbije koji se zove Vojvodina. Kao što sam i pretpostavljao.

Sve ovo što sam ja danas o Slobodanu sa Zemlje saznao, majka mu Enya i otac Andy mogu videti bilo kad sutra ili prekosutra. I svako drugi iz Porodice. Jer prvi prikazi iz života deteta tamo, koje je postalo dete ovde, uglavnom nisu takve prirode da bi sâmom detetu bile skup zasluga za stid: uglavnom su to neke bezazlene dečje igre ili prvo veliko oduševljenje nečim ili nekim.

Ipak, ima takvih slučajeva da je prvo sećanje ovdašnjeg deteta sećanje na nekakvo nasilje nad njim tamo: udaranje od strane nekog od ondašnjih roditelja, seksualno zloropotrebavanje i šta bi još sve moglo biti da je učinjeno sâmom detetu na štetu i bol. Ali i to su stvari o kojima mi svi znamo još iz naših života tamo. I naravno da niko pametan ne osuđuje ovde žrtvu tamošnjeg nedela; odnosno niko ovde ne osuđuje malo dete, čiju tamošnju muku u ovdašnjoj projekciji posmatramo. Kao što tamo neki advokat zlodelnika traži uzimanje za olakšavajuću okolnost to da je zlodelnik, kojeg on brani, bio isprovociran ponašanjem ili lepotom svoje devojčice od pet ili šesnaest godina. Gluposti!

Sve ostale Slobodanove stvari, iz njegovog života na Zemlji, biće uvek u *prvoj projekciji* prikazane njemu nasamo; bez prisustva bilo koga drugog. Kad bude napunio 16 godina života steći će pravo da sâm odluči da li će još nekom drugom dozvoliti da dalje, u prvoj projekciji gleda njegovu Prethodnu priču – priču života kojeg je imao na Zemlji. Ali do 16 godina starosti, mlada osoba u svakoj poseti Čitaonici sećanja dobije na raspolaganje Disk sa hologramskim prikazom projekcije od prethodnog dana. Odnosno stoje mu na raspolaganju sve prethodne projekcije Sećanja sa Zemlje. Dakle samo «premijskoj projekciji» pristupa sâm; pa posle prolaska prvog uzbudjenja odluči sutra, ili bilo kad, dali će i šta će, ako hoće, nekome nešto od svojih ličnih stvari reprodukovati.

Obično to svako od nas dozvoljava svojim bližnjima. Čak iako znamo da tu postoji jedan rizik: jer ako nekom od nas nešto iz prethodnog života postane mentalni teret ovde, može izraziti želju da mu to Psihoterapeuti (a to su opet Plavozračeci) izbrišu iz ovog sećanja, kao informaciju o prethodnom sebi. Ali pacijent nema pravo da Psihoterapeutima postavi kao izvršni zahtev da svi, koji su sa tom, pacijentovom pričom upoznati, budu podvrgnuti «brisanju». Pacijent može samo zamoliti sve svoje, kojima je svoje Sećanje sa Stare Zemlje dao na uvid, da neki fragment, ili sve, daju na brisanje.

Takva operacija je izvršena nad Vladimirom-Vanjom, počasnim sterešinom Centralne kupole naše države: Vladimir je na Zemlji kao odrastao čovek počeo živeti po svom principu *Doživljavanje bez afektivnog izražavanja stanja*. Žena njegova tamošnja i ćerka nisu imale problema sa njim onakvim, ali sin njegov je sa svojih pozicija stvar video onako kako ju je video i sa dvanaest godina starosti je izvršio samoubistvo. Osećaj krivice je ovde Vanju toliko opterećivao da je zamolio Plavozračece da mu izbrišu podatak da je tamo imao sina. Ovo mi je kao porodičnom prijatelju ispričala Vanjina ovdašnja žena Antonia.

Međutim ima ovde i takvih, mada u vrlo malom broju, koji su bili jednom reinkarnirani i tamo. To znači da takvi imaju dva paketa sećanja sa Zemlje. Ovde im se na uvid prvo dâ sećanje na život kojim su zaslužili reinkarnaciju ovde, takozvana Druga priča, a kad napune 16 godina života stiču pravo da, kadgod požele, počnu dobijati na uvid i Prvu priču; priču koja im je donela zasluge za «popravni ispit» tamo.

Naravno takvi tek sa 16 godina starosti budu i obavešteni o tome da imaju dve priče. I sa 16 godina starosti projekcije sećanja idu tempom koji Primalac odredi. Ili ubrzano, ako ima interesovanje da razvoj nekih stvari brzo ponovo upozna, ili sa pauzom, ako ga je nešto toliko uzbudilo da mu treba mentalni oporavak i sređivanje.

Dakle, mi, Slobodanovi rođaci i prijatelji, sada ne znamo dali njemu danas počinje emitovanje njegove Druge ili njegove Jedine priče sa Zemlje.

Naravno, za naše društvo ovde nema neke posebne važnosti činjenica o nekom dali je u prvom ili u drugom životu tamo stekao zasluge za život ovde; osim tog detalja da svako ko je dospao ovde iz drugog života tamo – zaslužuje pohvale, jer ga breme prvog života na Zemlji nije omelo u sticanju zasluga za «večni život» ovde. Iako je to breme prvog života na Zemlji ustvari samo «naklonost bića ka ...», a ne opterećujuće sećanje na život broj Jedan.

A prohtelo mi se i da dođem u ovu zgradu. U kojoj nisam bio, evo već 7 godina; odkako sam završio sa posmatranjem svoje priče o svom prvom životu na Zemlji. Priču o životu u Turskoj, Bosni pa opet u Turskoj, gledam kad mi je volja; i kad nemam ništa pametnije da radim. Odnosno kad moja Arna nije pored mene. Jer nemam ničeg prijatnijeg i milijeg od gledanja nje. I telesnih odnosa sa njom. Sve ostale stvari mogu stajati za večnost, koja je predamnom, ali Arna mi je kao vazduh i voda; trebam ih odmah. Mada mi i ona ostaje za večnost. Mislim ja.

Inače nema nikakvih opasnosti dvogodišnje dete pustiti da samo ide u Čitaonicu sećanja sa Zemlje: Kogod ovde vidi malo dete sâmo na ulici zna gde je ono krenulo; i ako se dete negde u putu zabuni ili zadrži posmatrajući nešto interesantno mu, bude nežno i ljubazno od svakog prolaznika upitano da li želi da krene u Čitaonicu odmah; ili kasnije kad mu prođe volja za onim čime je u momentu zabavljano. Ako dete ne pokaže volju za odlaskom u Čitaonicu, bude ostavljeno sâmo do sledećeg prolaznika koji mu se bude ponudio kao vodič, ili podsetnik.

Ako dete nekog dana ne želi ni da uđe u Čitaonicu nego se vrati kući ili zabavi u igri sa drugom decom – nije nikakav razlog za brigu: može biti da oseća da tog dana neće imati mentalne snage za podsećanje.

Školu opšteg znanja deca počinju posećivati sa napunjenih 6 godina života. A ona je obavezna do sticanja osnovnog obrazovanja. Koje traje ne računano na godine, nego na znanje.

Kad neko nauči sve što spada u Program osnovnog obrazovanja – može dalje učiti šta mu je volja, ili ne učiti više ništa.

Program osnovnog obrazovanja obuhvata Biologiju i Anatomiju ljudskog bića. Biologija sa Biohemijom i Biofizikom se uči do nekog nivoa dobrog znanja, ali Anatomija ljudskog organizma se uči do najvišeg stepena. Sve! Jer svako od nas mora znati funkcije svakog organa, žlezde, nerva, koske, ..., svake ćelije. Jer sve delove svoga tela držimo pod kontrolom i podvodimo procesima revitalizacije i reanimacije samo ako na njega usmerimo potpunu koncentraciju i volju. A to bez potpunog poznavanja Anatomije i Fiziologije nije moguće.

* * *

Kad smo stigli kući čekali smo naše da se vrate iz Sedme Države. Rezultat utakmice je već bio objavljen na Večernjim vestima Države: 2:2! Nismo pobedili, ali nismo ni izgubili.

Dok se Slobodan igrao sa Bernadeth ja sam odgledao snimak utakmice. Enya je «napakovala» lopte za oba naša gola, što znači da ona nije činilac

toga da nismo pobedili. Možda bismo i izgubili da sam ja igrao, jer onako dobra rešenja, kakva je Enya s loptom našla, ja ne bih izveo: ja sam samo borac sa loptom, ali ne i «sitnovezac» i umetnik kao Enya. Predložiću im da odsada *mene* drže za rezervu. A možda će to i sâmi poželeti.

Kad su svi moji i Slobodanovi stigli u Centralnu kupolu Države, ja sam požurio Arni koja mi je celog popodneva nedostajala toliko da sam se odmah uz nju zalepio, kao da sam se opet sastavio sa nekim velikim delom svoga tela. Ili bića.

Slobodan je potrčao majci vičući:

«Mama, nana me je vodila na sneg da se igram».

Ja sam počeo pažljivo slušati šta će dalje pričati, jer reč «sneg» niko u projekciji njegovog Sećanja sa Zemlje nije pomenuo. A sneg ovde još nije ni video, jer su svi naši gradovi, svih naših Država na oblastima oko Ekvatora.

A onda je nastavio:

«Milanko me je pogodio grudvom u lice, a posle sam ja njega u leđa. Pravili smo veliku grudvu i nana je pala u sneg ». Smejao se, oduševljen «filmom» koji je odgledao. Ali ni reč «grudva» ni reč «sneg» nije u Čitaonici sećanja sa Zemlje čuo, jer to niko od aktera «njegovog» filma nije pomenuo. Enya mu je, milujući ga i ljubeći ga, rekla:

«Sutra će mama ići s tobom da vidi to».

Slobodan je posle pričao ko je šta radio tamo na snegu, i imenovao još dva-tri deteta, ali ja osim imena «Milanko» nisam nijedno drugo uspeo da sastavim sa tačno određenim, jer su sva deca jednakim aktivnostima i jednakim zadovoljstvom učestvovala u zabavi. I što je za jednu od starih žena rekao: *baba-Cveta*. Pretpostavljam za jednu od one druge dve; jer je svoju, pretpostavljam, imenovao samo: *Nana*.

3. deo

Ova starost Slobodana od 3 godine, 1-nog meseca i 9 dana je po ovdašnjem kalendaru; koji je vrlo sličan onom sa Zemlje:

Mi ovde, na planeti Harmoniji, imamo godinu od 366 dana tačno. Dakle nikakvih prestupnih godina, kao tamo zbog onih 6 h, 9 min. i 10 sec. preko 365 dana. Ja sam upoznat sa tim da su Plavozračeci, koji su nas ovde utelovili, nekada davno, korigovali brzinu rotiranja ove planete oko njene Zvezde za dodatnih 17 sati, 50 min. i 50 sec. po godini.

Kalendar je ovde vrlo prost, ali prilično drugačiji nego na Zemlji: godina je podeljena na 12 meseci, takođe. Ali tako da svaki mesec ima 30,5 dana. Odnosno Prvi mesec počne u ponoć i posle 30 dana i 12 sati počinje Drugi. Opet posle 30 dana i 12 sati počne Treći u ponoć; pa posle Četvrti mesec u podne; itd.

Planeta Harmonija (Kolonija kultivisanih Zemljana utelovljenih za večni život) ima i dva prirodna satelita – *Ultra B* – i na dosta udaljenijoj putanji *Ultra D*. – Prvi se oko Harmonije obrne za ovih 30 dana i 12 sati, a drugi je tripud većeg prečnika i obrne se oko Harmonije za 58 dana; tako da su i ovde mnoge noći svetle za šetnju i ljubav na otvorenom.

Inače, sve ostale astronomske jedinice Harmonije su potpuno jednake onima koje ima i Zemlja. Geološke su približno jednake. Atmosferske takođe približno. Geografske su dosta različite: Harmonija ima samo tri kontinenta. Ali zato na desetine hiljada ostrva. U ostrvo računamo sve što ima površinu preko 10 km².

Magnetosfera Harmonije je jednako jaka i ovde kao i tamo. I prostire se opet od nekih 100 km visine do oko 50 000 km. prema Svemiru. Zvezda Harmonije je – *Infra E* – oko pola milijarde godina starija od Zemljinog Sunca - sa samo dve Planete u svojoj orbiti; ima ovu našu Harmoniju i skoro duplo veći od Harmonije – Novi Phaeton.

I ovde, na Harmoniji, se začetkom svakog ljudskog embriona odmah između Južnog i Severnog pola planete, prostre Silnica života novozačete svesnosti; na koju posle «pàda» celo sećanje i znanje nosioca te svesnosti. Ali to sada ovde svi znaju. Za razliku od toga što mi je malo ko na Zemlji verovao, kad sam im govorio da se i njima sve ovo tamo dešava.

Kad sam bio na Zemlji objasnio sam im stanje stvari ovako:

U samom centru Zemlje je takozvano *unutrašnje jezgro* (od teških elemenata), sasvim tečno; gustine od $18-11,5 \text{ g/cm}^3$ (idući od samog centra prema kori Zemlje), sa temperaturom od oko $10.000 - 6.000^\circ \text{C}$ (idući od samog centra prema kori Zemlje), koja potiče od procesa radioaktivnih raspada; *spoljašnje jezgro* (žilavo-tečno) je gustine od $10,5 - 9 \text{ g/cm}^3$, temperature od oko $6.000 - 2.000^\circ \text{C}$.

Onda dolaze: Zemljin omotač (donji + Asthenosphere + gornji), gustine od $6,7-3,3 \text{ g/cm}^3$ i na kraju Zemljina kora, gustine $3-2,6 \text{ g/cm}^3$, a temperature $600 - 15^\circ \text{C}$.

Zemljin prečnik na Equatoru je 12.756 km. A prečnik jezgra Zemlje (unutrašnjeg i spoljašnjeg ukupno) je oko 6.300 km. E to jezgro Zemlje je značajno veće gustine po cm^3 od gustine omotača Zemlje.

Usled rotacije Zemlje *oko svoje ose* – Zemljin omotač se vrti *oko jezgra zemlje* brže (unutrašnje jezgro Zemlje u samom centru miruje u odnosu na omotač); odnosno: Zemlja funkcioniše kao Dinamo sistem, sa jakim električnim strujama u jezgru, na osnovi kojih egzistira Elektro-Magnetno polje Zemlje.

Magnetno polje Zemlje se prostire od nekih 100(sto) km iznad površine pa do 50.000(pedeset hiljada) km u visinu (daljinu).

Od same kore Zemlje pa do onih 100 km visine na kojoj počinje prostiranje magnetnih silnica Magnetnog polja Zemlje je nešto kao velika hala ispod velikog krova; magnetnim silnicama Zemlje zaštićena od *spoljnjih* magnetnih uticaja (Magnetnog polja Sunca; tzv Sunčevog vetra, koji se prostire čak izvan Sunčevog sistema).

U toj zamišljenoj hali se dešavaju ove stvari (što se tiče nas – ljudi):

Kad spermatozoid čoveka sretne jajašce žene, kresne iskra života zbog (+) i (-) naboja muškarca i žene, a odmah zatim se između Južnog i Severnog magnetnog pola Zemlje prostre Silnica života – začetog ljudskog bića.

Pošto je meridijan Zemlje u dužini oko 40.008 km to se ova Silnica života, prostre brzinom svetlosti (u vremenu od oko 1/7 (jedne sedmine) sekunde. To znači (prema našim (ne)sposobnostima registrovanja takvih fenomena) – odmah.

Ova Silnica života začetog ljudskog bića postane odmah, po celoj svojoj dužini, u svim bojama celog spektra elektro-magnetskih frekvencija; Znači: ona prva boja *svetlosti* energetske loptice, koja je trajala samo nekih 0,001 sec, se, razvlačenjem loptice u Silnicu, prostrla kroz sve moguće frekvencije elektro-magnetskih talasa i u svim mogućim bojama sedam elektro-magnetskih talasa.

E sad, ova Silnica života ustvari jeste ono što mi zovemo život; predstavljen na ovaj način u elektro-magnetnom Omotaču Zemlje.

Dakle: ne postoji večnoživeća duša, koja ulazi u telo zametka nego postoji takozvani život bića kojem *startnu energiju* daju otac i majka. (Jin-Jang, žensko-muško, minus-plus.)

Ta Silnica života je kao jedan *konac od energije*, ali s obzirom na ono što se dalje novozačetom biću dešava, lakše je za vas ako jednu Silnicu života zamislite kao vrlo tanku cevčicu.

Svako živo biće, na ovoj planeti začeto, jeste tako postalo i ostalo svojom energetsom Silnicom u Sećanju Zemlje zabeleženo.

To znači da još postoje svi zapisi o svim «izumrlim» biljnim i životinjskim vrstama. Odnosno: Arheopteriksa, naprimer, je moguće opet u realitet «na Zemlju spustiti». Ili Sabljastog tigra, ...

I eto tako: Kao što misao jednog određenog čoveka ima svoj bio-hemijski zapis, ribonikleinskim kiselinama, u moždanoj ćeliji njegovog mozga, tako ista ta misao ostaje na Silnici života mislioca čoveka elektro-magnetnim talasima zapisana. Kao fragment Sećanja Zemlje; zauvek, ili – do daljnjeg. Zato, da bih vam to «do daljnjeg» bolje objasnio, sam vam i rekao da je bolje da zamišljate Cevčicu života, a ne konac, nit ili zrak.

Vi ste razumeli da čovek iz svog sećanja može u novo razmišljanje izvući svaki podatak koji je u mozgu ostao zabeležen bio-hemijski. A kako jednu misao iz Sećanja Zemlje, elektro-magnetnim talasima zapisanu, može čovek (ili neko drugi) u svoje razmišljanje dovući?

Od Južnog do Severnog pola Zemlje svaka Silnica života je predstavljena kroz svih sedam talasnih dužina: Radio, Mikro, Infrarot, Svetlosna, Ultraviolet, Röntgen i Gama.

Kad se čovek rodi – u omotaču Zemlje je odmah predstavljen tom energetsom Silnicom života (koja još ne nosi nikakav zapis o novorođenom biću, osim te svesnosti koja se odnosom jednog muskarca i jedne žene stvorila i – identifikacije tog muškarca i te žene, kao roditelja novog tela i nove svesnosti; što je u suštini identifikacija novorođenog tela i novostvorene svesnosti);

U zoni svetlosti; u visini Equatora, je blago izraženim čvorom predstavljena pripadnost vrsti; I otuda dolazi ono što svakom ljudskom biću pripisujemo kao poreklo od Boga: Svesnost novorođenog bića predstavljena u spektru Svetlosti na elektro-magnetskoj liniji života: Solar-pleksus – koji u ljudskom telu znači – pupak.

Ova linija života «kresne» na *geografskoj dužini začeca* i zauvek na toj dužini i ostane; bez obzira na to gde čovek dalje bude posle putovao ili živeo.

Dalje: kad frekvencije (dužine) elektro-magnetskih talasa merimo nekim pogodnim aparatom mi vidimo uvek samo razlike u dužinama, a razlike u amplitudama ne primećujemo: jer ni ne postoje; pošto je izvor elektro-magnetskog zračenja obično neko astronomsko telo; ili mineral, elektromotor, ...; koji emituju jednolične signale.

Ali jedan pojam je na Silnici života predstavljen kombinacijom oscilacija; i to ne bilo gde na Silnici života, nego – zavisno od «moralne» čistoće pojma ili misli, akcija, ... – na jednoj od sedam talasnih dužina.

Tako da jedno razmišljanje može biti zabeleženo na celoj Silnici života: glupe-zle stvari u zonama ispod svetlosti (prema Južnom polu Zemlje, dakle), a inteligentne-zle stvari u zonama iznad svetlosti (prema Severnom polu Zemlje, dakle); dobre misli u visini Equatora.

Dakle: Svesnost novorođenog bića je na njegovoj Silnici života predstavljena *Oscilacijama svesnosti u zoni Svetlosti*. I to je sve što u početku života može neko o njemu u Sećanju Zemlje «naći».

Otuda dolazi ona priča iz Starog zaveta da su svi ljudi prvo govorili samo jednim jezikom; jer: bilo da ja kažem «otac», ili Vater, Padre, Father, ... *isti* skup oscilacija ostaje na *istoj* talasnoj dužini moje Silnice života zapisan kao elektromagnetski korespondent tog pojma.

E sad: kad se na Silnici života pogledaju svih sedam čvorova talasnih dužina elektro-magnetskog spektra vide se, u bojama čvorova, glupost, zloba ili dobrotu čoveka, kojeg ta Silnica života predstavlja; njegovo znanje ili njegova neukost. Jer svi pojmovi i sve misli vuku na jednu glavnu boju ličnosti.

Valjda vam je jasno da je jako izraženim čvorom u spektru Svetlosti predstavljen mudar čovek, a jako izraženim čvorovima (tri) prema Južnom polu glup čovek, a jako izraženim čvorovima (tri) prema Severnom polu zao čovek..

Početak skupljanja boja jednog čoveka teče odmah od onog momenta kad se spermatozoid i jajašce sretnu.

Sve Silnice života, uzete u snop, formiraju Sećanje i Znanje Zemlje. I magnetni Omotač Zemlje štiti ovu Veliku biblioteku od negativnih uticaja magnetnih sila Sunca.

A postoje (tako ukupno uzete Silnice života) i Snopovi porodice, naroda i vrste; otuda imamo glupost-zlo pojedinca, naroda ili vrste; ako je zbirna boja Sećanja i Znanja Zemlje ispod ili iznad spektra Svetlosti.

Teško da će se ikada koji narod naći zapisan samo u spektru svetlosti; jer svugde ima budala i zlobnika; bez obzira na stupanj tehnološkog razvoja.

* * *

Prema svemu rečenom abortus jeste – ubistvo.

* * *

Stvoritelj naš i Njegovi, koje mi nazivamo Anđelima, su odlični poznavaoци ove elektronike, tako da oni mogu svaku od ovih Silnica života «izbrisati» (a to vam je ono što je Isus nazvao stvarnom smrću), ili na osnovu jedne Silnice života novog čoveka date silnice od elemenata Zemlje stvoriti (a to vam je ono koje u Starom zavetu stoji kao: «udahnuti život».

Te prema tome, pošto Oni znaju vibracije i boje svih elemenata i jedinjenja, nemojte se čuditi *Knjizi postanja* kad kaže da je Bog (Stvoritelj) stvorio Zemlju ovakvom kakvom je mi gledamo i znamo. Jer Oni mogu od peska Sahare napraviti sva 92 elementa Mendeljejevog periodičnog sistema.

I napravili su tačno ovoliko vode na Zemlji koliko je potrebno za život svega što na njoj živi. I napravili su Svetlost: Podigli su naše sposobnosti da registrujemo frekvencije u tom spektru.

Kažem i ovo: sva inteligentna bića u Kosmosu su telima kao i mi Zemljani; i fiziološki i «na lik». Jer je to najfunkcionalniji i najlepši sklop od svih mogućih sklopova inteligentnog živog bića. Možda su negde samo sitniji ili krupniji i to je sve što je vidljiva razlika.

Dakle Stvoritelj može sve, ali On i Njegovi su ovu Planetu samo otkrili kao pogodnu za male korekcije stanja koja su ovde «videli». Ovo «videli» znači: Oni ne moraju ovamo dolaziti; Oni odande sve ovdašnje stvari (Silnice života i našu *Opštu Inteligenciju*, kao Sećanje i Znanje Zemlje) primaju i «čitaju»; i na njih utiču – kada to za naše dobro žele.

Otac naš i Njegovi nam dozvoljavaju potpunu slobodu.

Jedino što su za nas učinili je to da su nam ponešto fizikalno objasnili kroz Buddhu, ponešto «psihološki» objasnili kroz Isusa i ponešto filozofski objasnili kroz Muhammada.

Kad se na Silnici života nekog čoveka izrazito jako pokaže naklonost prema dobru odnosno naklonost prema zlu, onda Stvoritelj u zametak odabranih roditelja pored *njihovog* energetskog naboja, koji znači život novog bića, ubaci i izraženi čvor bića koje je već živelo i pokazalo se ovakvim ili onakvim, kao *usmerenu* Naklonost novog bića.

I to je cela tajna reinkarnacije; baš kao i Buddha što je rekao: ne vraća se u novi život nikakva stara priča nekom novom zametku, nego se samo pojačava Naklonost zametka novog čoveka.

Fizikalno gledano:

jedno reinkarnirano biće jeste na rođenjem stečenu Silnicu života, koja se prostre kroz ceo spektar elektro-magnetskih vibracija na relaciji između Južnog i Severnog magnetnog pola Zemlje, dodati Energetski čvor iz spektra Svetlosti, ali jednog telesno već mrtvog čoveka, ili Energetski čvor iz spektra Gama zraka, ali jednog telesno već mrtvog čoveka.

Naklonost bića (pojačana Energetskim čvorom jednog upokojenog i um (produktivno-operativna sposobnost mozga) mogu jedno ljudsko biće zadržati na startnoj poziciji spektra talasnih dužina ili «odneti» na neki drugi čvor frekvencija. Ali to se vrlo teško dešava, jer: neko je «sklopljen» kao glup, neko kao dobar, a neko kao zao i to ostaje tako kao osnova bića.

Novu okolnost u razvoju jednog ljudskog bića može doneti uticaj *Opšte Inteligencije*, ako kojim slučajem čovek u vezu s Njom stupi i – uticaj roditelja, ljudskog društva, ili još koga kao vaspitača.

Prema svemu tome, najbolja «Karma» bi bila:

- a) Naklonost novorođenog bića, pojačana Energetskim čvorom iz spektra Svetlosti nekog upokojenog,
- b) umno jaki roditelji,
- c) jaka i trajna veza sa Opštom Inteligencijom i
- d) dobri učitelji.

Kad Buddha kaže «dobra Karma» to izmedju ostalog znači i roditi se od roditelja koji vaspitanjem mogu dete «povući» ka – Svetlosti.

Ako su prva tri uslova ispunjena, onda učitelji ne igraju presudne uloge. Jer jedan čovek sa jakom «karmom» ka dobru, može vrlo lako sâm od sebe prevazići sve postojeće učitelje, odnosno jedan čovek sa jakom karmom ka zlu može vrlo lako sâm od sebe prevazići sve poznate zlotvore.

To što neki zovu reinkarnacijom, a ja *utelovljenjem naklonosti* ide ovako:

Sastave se žena i muškarac i na Silnicu života njihovog deteta Stvoritelj ubaci Naklonost ka dobru, čoveka koji se u sećanju Zemlje nalazi kao boja Svetlosti ili neka boja zla (lenjosti, depresije, hysterije, destrukcije, ...); već po Njegovoj nameri.

Ova Naklonost iz prethodnog života je *jača* od čvora svesnosti, koji se sâmim začecem pokaže (u sferi Svetla) kao pripadnost vrsti; Ova Naklonost iz prethodnog života odredi karakter bića još u startu, novog života.

Stvoritelj ne bi morao dobre upokojene u ovom dobu, ponovo utelovljivati, nego tek za večni život; ali On to čini sada, jer je toliko mnogo zlih ljudi da On pokušava održavati ravnotežu između zla i dobra ubacivanjem Naklonosti (*već pokazanih*) dobrih.

Kad jedan čovek počne da priča da se seća nekog svog prethodnog života, to samo znači da je «upao» na Silnicu života nekog pokojnika, Jer iz prethodnog života niko ništa ovamo ne donese osim Naklonosti ka zlu ili dobru.

Inače, za one za koje se Otac odluči da ih više ne vraća među nas Zemljane, na Novoj Zemlji (baš kako kažu Jehovini Svedoci) sastavi ženu i muškarca (koji su tamo na Novu Zemlju dospeli na isti način na koji će i njihovo dete tamo nastati) i na Silnicu života njihovog deteta Stvoritelj ubaci Naklonost ka dobru, čoveka koji se u sećanju Zemlje nalazi kao boja Svetlosti. Kad se njegov telesni razvoj nađe na onoj tački na kojoj je on sebe u prvom životu najviše voleo – starenje tela prestane.

Sad se tom telu, koje više ne stari, dâ na uvid cela priča i sve znanje čoveka od koga mu je Naklonost bića sa ove Zemlje.

A to je ono što nam je Isus Hristos najavio kao Uskrsnuće.

Dakle neki su već tamo, a neki će se tamo ponovo tek uteloviti za večni život.

A Sudnji dan ovde ne znači da će iz grobova poustajati mrtvi, nego znači da će doći Sudnji dan za sve zlotvore koji u Sećanju i Znanju Zemlje stoje kao boje zla: – Biće izbrisani!

Jer zlo neće biti više potrebno ni kao faktor u funkciji pokazivanja i testiranja Naklonosti.

Niti će Stvoritelj trebati nove ljude po prvi put rođene i osveščene.

Oni koji ovde nemaju ljubav za sebe, «boje» svoju Silnicu života jednako tamno, kao da mrze nekog drugog. Prema tome depresija i samoubistvo vode u – brisanje iz Sećanja Zemlje.

Bio-inženjeri koji znaju kako mitohondrije od grešaka u radu čistiti, mogu bez problema zadržati jedno ljudsko telo hiljadama godina u životu.

Ta znanja ćemo mi ljudi jednom dostići.

A kad budemo znanstveno tako daleko otišli da možemo živeti neograničeno, zla neće biti više ni u Sećanju Zemlje ni među ljudima; jer onaj koji je toliko pametan da pobedi Smrt, jeste pametan i da pobedi zlo u sebi.

Stvoritelji Bio-Inženjeri ne ulaze u naše Silnice života da bi pretresali sve priče i misli.

A kad se smrću čoveka njegova Svesnost odvoji od tela u kojem je nastala i trajala, padne kao Ne-Svesnost na svoju Silnicu života i na ono što je ovde sabrala. Ne može ništa više ni dodati, ni oduzeti, ni razmišljati. To je onda ona duša – koje nema:

Ko je ovde bio *glup* ne može na svojoj Silnici «sresti» drugog nego samo sebe glupog (u elektro-magnetnom zapisu).

Onaj ko je ovde bio *dobar* ne može na svojoj Silnici «sresti» drugog nego samo sebe dobrog u elektro-magnetnom zapisu.

Ko je ovde mrzeo, ljude, žene, decu, muziku, hranu, fudbal, «nevernike», ... na istu mržnju će «pasti» ne-svestan.

Ko je ovde ubio sa mržnjom, «nabacio» je sebi boju koja ga sigurno vodi u «brisanje»: *Stvoritelj* i Njegovi neće pretresati sve milijarde priča cele Istorije i praistorije Zemlje:

Boja Svetlosti: – Novi život. Sve ostale boje: – Smrt! Brisanje iz Sećanja Zemlje.

Silnice života u zoni svetlosti ostaju da trepere za novo utelovljenje, na Novoj Zemlji. Dok nas *Stvoritelj* ne bude sve re-inkarnirao ovde.

Sve ostalo ispod i iznad Svetla mnogo jačim elektro-magnetnim silama će biti – izbrisano. Ili od Oca i Njegovih ili od naših plemenitih.

Ko ne veruje u ovo što govorim već je na putu prema Večnom Ništa:

Ne da je neverovanje u ovo što ja govorim nešto loše po sebi, nego neverovanje u ovo vodi u propuštanje šanse za večni život.

Bio-Inženjeri ni na Novoj Zemlji «ne ulaze» u misli Novozemljana: Važna je Naklonost, a neki nesporazumi i krize su za toleranciju.

Na svim planetama naše Galaksije koje nose ista ovakva stvorenja kakvi smo mi, egzistiraju takođe polja Sećanja i Znanja. I svi zajedno činimo Mrežu Galaktičke Inteligencije

Na Phaetonu su neki malo drugačiji od nas Harmonjana; ali su poreklom takođe iz Sistema Starog Sunca.

Phaetonci nisu reinkarnacije već teraju život davno razvijene civilizacije; koja je bila stacionirana na nekada 5. planeti Sunčevog sistema – između Marsa i Jupitera. Bili su toliko razvijeni da su se kao brodolomnici, pre nego što im se Phaeton razleteo u komade, privremeno bili nastanili na Zemlji. Ali pošto nisu hteli da se mešaju u stvari razvoja zemaljskih vrsta, pretpostavljam, ili nisu mogli da posmatraju naše divljaštvo – napustili su Zemlju čim su otkrili ovu Drugu planetu Novog Sunca – *Infra E*.

Mi sa Harmonije važimo za kultivisane, a oni su zaista intelektualni giganti. Ni oni ne umiru, ali to su postigli sâmi; bez pomoći bilo kakvih ovakvih Plavozračćih; koji pomažu nama bivšim Zemljanima.

Mi odlazimo u posete Phaetoncima, a oni dolaze u posete nama. Ali ipak su to putovanja koja se organizuju tek jednom u 10 godina.

Uvek putujemo njihovim letilicama, jer mi nemamo ni tako jake ni tako brze, za međuplanetarna putovanja, kakve su njihove. Ipak je to razdaljina između dve planete našeg sistema, a ne između Država i gradova Harmonije.

Ustvari mi ni nemamo proizvodnju letilica. One koje nam služe za naše međugradske letove su nam na raspolaganju hiljadama godina, kako sam čuo od starijih. I niti se kvare niti, da kažem, tehnološki zastarevaju. Pretpostavljam da su nam ih na raspolaganje stavili Plavozračći, koji nam ionako rešavaju sve stvari koje prevazilaze naše znanstveno-tehnološke osnove.

Kad su *Infra E*, Harmonija i Phaeton u jednoj liniji, tako da Harmonija napravi Phaetonu «pomračenje Sunca», imamo odstojanje za koje je potrebno oko 380 dana putovanja; brzinom od 26 000 km/h. A koliko tek na ostalim odstojanjima?

Srednja udaljenost Harmonije od *Infra E* je 149,6 miliona kilometara, kao i Zemlje što je tamo od Sunca, ali prosečna brzina njene rotacije oko *Infra E* je vrlo malo manja od Zemljinih prosečnih 29,79 km/sec oko Sunca. Taman toliko da nam je godina, kao što sam rekao, 366 dana duga.

Srednja udaljenost Phaetona od *Infra E* je 384,5 miliona kilometara. Što mi se pokazalo zanimljivim: moje omiljene cifre su 3, 9, 13 i 27. A dalje svi ostali brojevi u kojima su bez ostataka sadržani ovi koje volim.

Razdaljina između stare Zemlje i starog Marsa je 78,3 mil. km. [$149,6 + 78,3 = 227,9$. (227,9 mil. km. je srednja udaljenost Marsa od Sunca)].

A ovde je Phaeton od *Infra E* udaljen 384,5 mil. km. Odnosno 3 x 78,3 mil. km. od Harmonije.

Kad se «numerološki» igram ciframa koje predstavljaju pomenute udaljenosti vidim:

$$1 \times 78,3 = 78,3 \quad (7 + 8 + 3 = 18)$$

$$3 \times 78,3 = 234,9 \quad (2 + 3 + 4 + 9 = 18).$$

Kad prosto jednu uz drugu lepim cifre

149,6 mil. km. – Zemlja/Harmonija od Sunca/Infra E

227,9 mil. km. – Mars od Sunca

384,5 mil. km. – Phaeton od Infra E

vidim uvek cifru – 20; odnosno 2; (Od:2+0).

Tamo u Sunčevom sistemu, na nekoj srednjoj udaljenosti 363,25 mil. km. od Sunca je grupa Asteroida, iza Marsa prema Jupiteru. Masa ostataka raspadnutog starog Phaetona. Najveći je Ceres, od 1014 km u prečniku.

* * *

Phaeitonci su vrlo lepi, nežni i pametni. Mi smo tih boja kože kojih je bilo normalno sresti i tamo na Zemlji: bele, žute, crvene, garave, ..., a boja kože svakog sa Phaetona je kao kad bi neko u litru mleka usuo četvrt-litra mango-sirupa: mlečno-zlatna. A kosa im je upravo obrnuto: kao kad bi neku u litru mango-sirupa usuo četvrt-litra mleka: zlatno-mlečna.

Naši imaju oči svih mogućih boja Zemljana, a svi Phaetonci i Phaetonke imaju bistro-plave oči. Milina je gledati ih. Neopisiva lepota!

Meni se desilo da me je jedna od njihovih pozelela za svoga čoveka. I pošto sam zadovoljio njihove uslove za prijem u njihovo društvo – dali smo se jedno drugom. I evo već 37 godina sam neopisivo srećan sa njom.

To je ova moja Arna. Nas dvoje ne pripadamo ni samo našima ni samo njihovima. Odnosno, dobrodošli smo i na Harmoniji i na Phaetonu. Odnosno imamo stambena rešenja kao građani obe planete.

Arna i ja smo nekad kod mojih, a nekad kod njenih, ali uvek zajedno. Jedini su nam problem navikavanja na različite dužine dana i gravitacione sile planeta.

Ona kaže da sam joj egzotičan, a ja pretpostavljam da to ustvari znači siroviji, nego što su njihovi muškarci. Ali ja nemam nikakav «kompleks Phaetonaca»; oni znaju mnogo o stvarima po pitanjima materijalnog sveta, ali po pitanjima stvari mozga nema mnogo tajni ni za mene. Mislim ja. Ako je njima sve jasno i meni je. Mislim ja. Zato su me i primili u svoje. – Pretpostavljam.

Arna je visoka oko 190 cm, a to je kod njih normalna visina za žene. Malo koji njihov muškarac je niži od 2 metra.

Ona je samnom na Phaetonu glavna atrakcija: – Kad ona, tako bela i lepa, negde izađe sa čovekom grubog lica i nižim od nje za čitavih 15 cm; plus – guste garave kose, tvrde kao dlaka konjskog repa, prema njenoj, zlatno-mlečnoj – mekanoj kao svila.

Ona odudara od svih naših žena tenom, a od skoro svih – visinom. A još upadljivija postane, kad sam ja pored nje: Ja malen u odnosu na nju i slikom kao Ciganin, a ona visoka i bela kao mleko. Da smo na Zemlji, zavideli bi mi muškarci, a nju bi ogovarale žene: I svi bi se čudili da je samnom i pitali bi se zašto je samnom u ljubavnoj vezi. Pretpostavljam.

Ni meni sâmom to nije nikad postalo jasno. Ali sam se vremenom uverio da me stvarno voli; toliko mnogo koliko i ja nju. Toliko mnogo da ne mogu pretpostaviti da postoji intenzivnije predavanje u jednom paru žene i muškarca.

Muškarci na Zemlji bi mi zavideli što uživam njenu lepotu koju oni vide, a tek kad bi videli ono što ne vide? Ono što ja uživam u najintimnijim časovima s njom: divno telo i najlepša vagina koju je Bog igde stvorio. Mislim ja. Najlepša vagina koju sam ikada video uživo, ili na bilo kojoj fotografiji ili porno filmu na Zemlji: Lepša vagina nego bilo koja koju je naslikao majstor Walter Girotto. A sise njene? – Ne pitajte! Tako je lepa i inteligentna kao što je Girottova *Nudo 26* predstavljena. Ali *Nudo 26* je naslikana po modelu divne žene, a Arna je – Boginja.

Uvek miriše kao okupana beba; I u sred noći, posle dugog spavanja, ako ju želim ljubiti. Nikad nisam osetio neki neprijatan zadah iz nje i na njoj.

Ona jede samo šumske trave, a pije samo vodu i čajeve, u cilju održavanja hemijskog sastava tela. A za energiju kaže da ju prvenstveno dobija od livada kojima šeta bosa svakog jutra. Meni te šetnje ne znače ništa kao procesi održavanja energetskog stanja: Moram da jedem sva moguća voća i povrća, a najčešće jedem jednu travu, sličnu onoj koju sam na zemlji viđao po ujakovim baštama i njivama, pod imenom *brašnjenik*. Operem ju i posolim pa jedem tako nekuvan, kao salatu. Spavam 6-7 sati dnevno.

A iako jede tako malo, Arna je fiziološki sasvim u redu. Čim ju počnem ljubiti prâvo i nasamo, «cvetić» njen se odmah ovlaži i ona me povuče na pod ili krevet, ili jednostavno stojeći digne jednu svoju nogu na moje rame. Digne bilo koju nogu u špagat kadgod hoće – bez zagrevanja: kao da je celog svog života samo to vežbala.

I meni ostane jedini posao da joj ga gurnem nežno. Ako ga ona prvo svojom rukom ne prošeta nekoliko puta na putanji od njenog klitorisa do anusa; i unazad. Da bi me «napalila» za žestoku i frekventnu penetraciju. Kad dostiže orgazam vrišti jače nego ona luda Nemica Barbara-Elsa, koju sam uživao 2001. u Solothurnu. A samnom se ovde raduju i ovi naši Plavozračeci; u to sam siguran: Oni znaju sva dešavanja ovde.

I siguran sam da na seksualne odnose gledaju kao na plemenito sjedinjavanje dva bića. Jer to i jeste to.

* * *

To što je za mene vagina simbol prolaza u prostore gospoda Boga, je moj pristup stvari. Ali mi je tamo na Zemlji fantaziju oko «božanskog prolaza» među nogama žene kvarila istina, da je «iznad ulaza u Raj» nekad pevao Amor, a nekad režao Kerber. Ali kod Arne je uvek otvoreno. I podstakla me je da ponovo obnovim svoja shvatanja o pitanjima seksualnih odnosa: *Hteti, moći i znati*.

Hteti zavisi od

- a) ličnog stava prema jebanju i od toga
- b) ko stoji na raspolaganju za jebanje.

Moći predpostavlja

- a) zdravstveno stanje u kojem se erekcija postiže po želji, a tek onda dolazi pitanje o tome
- b) koliko dugo ko može jebati.

Znati podrazumeva

- a) poznavanje tehnika jebanja (u telo i podrazumeva)
- b) filozofiju «nejebanja u mozak».

Htenje iz ličnog stava prema jebanju je – *nagon* ka jebanju. To se ne stiče posle rođenja i ne gubi do smrti: neko se rodi kao «jebuljiv», nasuprot nekome kome je to «otaljavanje posla».

Htenje, iz želje za seksualnim odnosom, zavisi od privlačnosti osobe koja se parenju nudi ili koja stoji na raspolaganju za parenje.

Jer ima i takvih opcija da muškarcu «nema na šta da se ukruti», a ženi nema na šta da ovlaži; toliko je (ne)kooperativna strana odbojna.

Moći pretpostavlja zdravstveno stanje u kojem se erekcija postiže po želji:

- a) nenormalno-normalni prijazam i ninfomanija,
- b) manija (afektivni nered) i
- c) normalno veliki nagon ili nenormalno mali nagon za jebanje.

Koliko ko može dugo jebati je kod nekoga rešeno po prirodi njegovog bića tako da odgovara ili ne odgovara osobi u svom paru. A oni koji ne mogu dovoljno dugo moraju ulagati vreme za telesne vežbe kojima dolaze u stanje zadovoljavajućeg nivoa izdržljivosti u polnom opštenju; Odnosno postići sposobnost odlaganja i dostizanja orgazma; po želji. Dakle – Yoga!

Znati saučestvovati u ljubavnom odnosu je jednim delom u poznavanju položaja tēla za prijatan i funkcionalan saobraćaj, a važnijim delom je u oblasti inteligencije: sposobnosti shvatanja svog mesta u paru i sposobnosti shvatanja mesta koje par ima u Opštem stanju stvari. A to je malo više nego sâmo posedovanje inteligencije: to je *korišćenje* inteligencije (ako je u posedu) u cilju dostizanja ispravnog odnosa. Neinteligentni jebu iz životonjsko-sebičnih pobuda.

Sve ove pretpostavke čestite ljubavne veze su neophodne. Bez bilo koje od njih nema sreće na dugi rok.

Možemo o jebanju filozofirati koliko hoćemo, ali prvi uslov da bi se o toj radnji i slove reklo je prisustvo interesovanja. Ako ne postoji interesovanje – nema ni erekcije. A bez erekcije – gde smo?

Moj čuveni stav je: Bolje je imati erekciju bez vagine na raspolaganju, nego vaginu na raspolaganju bez erekcije. Jer za prvu opciju postoji rešenje, a za drugu – nema.

Ako su oba člana jedno drugom privlačni za gledanje, mirisanje i dodirivanje, onda je pitanje da li imaju približno iste potrebe za parenjem. Jer onaj koji ima manje potrebe za paranjem brzo dođe u, za vezu nezdravo, uverenje da drugom članu para «služi samo za one stvari». I počne se pitati o svojim pozicijama kod člana para kojem «služi za one stvari». Odnosne počne se boriti za sticanje poštovanja koje mu (ili joj) niko nije ni umanjio ni napao. Ali samim ti što manje želi, oseća se ugroženim i to prijektuje na terene ličnih odnosa. A radi se samo o nepodudarnosti potreba za mentalno-telesnim parenjem.

Arna kaže da ona ima pametnih muškraca i među svojima, ali nemaju interesovanje za njenu ribu. A nju riba svrbi svakog dana.

Dalje:

Ružnoća ne dolazi u obzir, a to znači ni starost tela koja stvara ružno telo. Odnosno, pitanje je šta starost od nečega učini. Svi ljudi hvale stara vina, stare slike, stare građevine, stare dobre pesme, stara dobra pravila življenja u društvu, ... Ali ružno telo za parenje podnosi samo onaj ko nema izbora.

Možeš vremenom steći najkultivisanije shvatanje stvari i najkultivisanije stavove prema stanju stvari i ljudima, ali mlada žena će uvek radije hteti lepog divljaka nego matorog krezubavog filozofa. Kao što sam i ja vodio u krevet radije «lepu kozu» nego suvopičastu predsednicu nekog Foruma. Na Harmoniji su svi lepi, odnosno – niko nije ružan zato što je star. Ovde nema starih ljudi. Ima samo telesno nezrelih i telesno zrelih.

U tome je smisao života na Harmoniji kao nagrade za pozitivna dela na Zemlji: Živeti, a ne postati ružan.

Arna ima 608 godina, ali ako ostane ovakva i sa milion godina života, uvek ću biti oduševljen njenom lepotom.

Seksualni odnosi su stvari gospoda Boga. Zašto je on stvorio i takve žene na koje mi se «Stojko» tamo nikad ne bi ukrutio ja ne znam, ali činjenica je da me za seksualni odnos privlači samo lepa žena.

Pamet je potrebna da glupost ne bi počela da smeta ispravnom stavu u odnosu prema drugom članu para.

A te stvari oko ljubavi i fair-playinga sam objašnjavao svim svojim ženama na Zemlji. Sve su me prethodne (na Zemlji) shvatale, ali je Arna jedina koja prema istom shvatanju ljubavnog odnosa egzistira u vezi samnom. Njoj ne moram ništa objašnjavati.

Kurac je kurac – i gotovo. Hteti, moći i ne tupiti! To je sve.

Ali ni sve naše ovde na Harmoniji nisu na tom intelektualnom nivou da bi shvatile filozofiju ljubavnog odnosa, a kamoli one na Zemlji.

Ja kao partner u ljubavnu vezu ne unosim samo «češagiju», nego unosim i poštovanje prema razlikama koje je Bog stvorio, zahvalnost za uživanje tih razlika i nesebičnost u službi ženi; Da i ona uživa razlike između mene i nje. A to ne ide bez mojih telesnih napora po pitanju održanja kondicije i čistoće. Odnosno sve to pretpostavlja tačno shvatanje stvari. Odnosno: ako nešto u polnim odnosima očekuješ, moraš ekvivalent ponuditi; dati. Sve ostalo nije ni inteligencija ni poštenje, nego zadire u oblast prostitucije na priliku ili prostitucije pod ugovorom (brak).

Je nemam ništa protiv prostitucije. Da sam u onom životu imao mnogo novaca sigurno bih često posećivao Amsterdam i Hamburg, umesto da ga na fantaziju istresam. U prostituciji je sve jasno: roba za novac; Trgovina. I niko se ne folira da je reč o ljubavnom odnosu.

A kad pričamo o ljubavnom odnosu ja ne želim da se *dâm* ženi, koja od svega gorepomenutog ima samo pičku u odnos da unese. Mora ponuditi i dati sve od sebe.

Ja ponekad kažem za sebe da sam majmun. Ali samo u onom delu koji treba vaginu. U svemu ostalom sam – Fair-player: Služim svojoj ženi. I na Zemlji je bilo tako da ni jednoj svojoj nikad nisam rekao «Ne!» Ako sam nekad nekoj bio rekao «Ne!» onda je to bilo – zauvek.

Jer ako sam umoran: «Izvoli pa ga ukruti. Ako ti se hoće, vlažna ti je pa ćeš se nasaditi». Ali sam i od njih očekivao da mi ne kaže «Ne!» samo zato što nije u stanju da se sredi u situacijama za koje ja nisam kriv: posao, kompleksi, malodušnost, ... Jer: «Ako mi se hoće vlažan mi je; raširi noge pa ću ti ga uvući bez bola. A možda ti se u jednom momentu i prohte da saučestvuješ».

A šta je bivalo? Posle prvih meseci vêza, kad se nasite «drndanja» - ili počnu držati predavanja kako da se materijalno sredim ili dolaze u krevet sa čajem, knjigom, novinama, agendom, daljinskim upravljačem za TV, ... A kad se kojoj jebe, stavi ruku na mog «izdajnika» i ja moram: – Prohte mi se čisto po sklopu moga bića. E, ali to mene vređa. Ja nisam nadničar pa da se jebemo samo kad se njoj hoće. I čime sam plaćen? Time što mi ponekad dozvoli da joj ga uvučem. Mada je to, kao što kažem, samo kad ona hoće. Odnosno, ona tamo pravi dupli posao: jebe se po svojim potrebama i računa da mene nagrađuje time što meni dozvoljava da ju baš ja dovodim do orgazma.

A kad se meni hoće ne dozvoljava da stavim ruku među njene noge; jer: ili joj je neprijatno da ju među nogama diram, ili se boji da se ne popali. A pošto joj nije u planu da se popali – Ne može; Nema diranja.

«Daj bar da ti gnječim guzove pa da se sâm rasteretim».

«Ne može!

Zar moraš?

Kanališi to nekako u pozitivnu akumulaciju energije!»

Šta koji kurac da kanališem?

Nisam ja Akumulaciono jezero pred Hidricentralom, pa da zajazim potok. Današnja voda za danas. Sutrašnja voda za sutra. Sutra će mi se jebati opet, a koga da jebem danas? Ja nisam primetio nijednog apstinenta da je pametniji zato što ne jebe.

Nikola Tesla je bio pametan i pre nego što je postao zreo za ženu.

Isus Hristos je bio pametan i pre nego što je postao zreo za ženu.

A ko je jeb`o i zašto nije jeb`o, ako nije, je druga stvar, ali je prva stvar da niko nije postao pametniji samo zato što se od jebanja uzdržavao. Možda je ubacio više podataka u glavu zato što je imao više vremena za ubacivanje podataka u glavu. Ali skup podataka u glavi je to – skup podataka u glavi. A inteligencija je ako s poštovanjem jebeš ženu sa kojom si u odnosu i sa zahvalnošću gospodinu Bogu, predstavljenom kroz vas dvoje, kao tako izražena Mogućnost.

Sveti Pavle je bio pametan: «Žena pripada čoveku, a čovek pripada ženi». Možda to nije morao reći za muškarce i žene svoga vremena, ali je proročanski pustio to u budućnost; za prilike i odnose mojeg vremena na Zemlji.

Ali ga niko nije razumeo kao što nisu razumeli ni važnije stvari. A možda su ga razumeli, kao što su možda razumeli i važnije stvari, ali razumeti načela i živeti po njima je stvar poštenja. A poštenje je stvar inteligencije. A pameti je bilo toliko ... Da vam ne pričam: Živeli ste tamo pa se setite. I kad je neko tamo govorio o ljubavi ja sam dodavao:

«Živela prostitucija!»

U njoj nema foliranja.

Čovek s ponosom se stavlja u službu. Ali ne pristaje na vezu koja postane čekaonica za «bolju priliku».

Sa Arnom ne moram razgovarati o tim stvarima.

Ne filozofiramo.

Jebemo se.

4.deo

Phaetonci ne umiru, ali zato što su naučili kako da posle svakih 10 – 20 godina života sve ćelije tela podvrgnu generalnom «čišćenju». Tako da se obnavljanjem ćelija njihova tela uvek nalaze u stanju mladih osoba. Mi ljudi sa Harmonije naučimo od Plavozračćih kako da svojim ćelijama izdajemo zapovesti.

Dakle, mi Harmonjani smo «večno» mladi zahvaljujući mentalnom razvoju po tim pitanjima, a ne tehnološkom – kao Phaetonci. To ne znači da smo mi od njih inteligentniji, nego samo to da koristimo drugačije metode održavanja u dugom životu.

Kad se neko kod nas povredi tako jako, da mu neki deo tela postane nesrećom od tela odvojen, ranjenik jednostavno sve specijalizovane ćelije tkiva i organa u blizini mesta povrede mentalno reaktivira u embrionalne i odsećeni ili izlomljeni deo tela izraste ponovo. Čak i jedna nova noga; za godinu dana, naprimer. Da nekoga zgnjeći velika stena dešava se isto: stradalnik u deliću sekunde pre stradanja izda zapovesti telu; i posle je samo važno da neko stigne do njega i skloni kamenje. A nema mesta na Harmoniji koje Plavozračći ne mogu dostići za par minuta. I uvek znaju gde je ko od nas. Kod Phaetonaca se u takvim slučajevima pristupa krpeljenjima.

Na Harmoniji postoje sve divlje zveri, ptice, ribe i insekti kojih ima i na Zemlji; u cilju održanja osnovnog ekološkog sistema. One se međusobno tamane i jedu u nekom lancu koji je normalan i ovde kao što je normalan i na Zemlji, ali ljudima se ni ne približavaju, a kamoli da bi nekog od nas napali. Ustvari boje se nas i beže od nas; tako da u gradovima nema ni komaraca, a kamoli nekih većih gamadi i štetočina.

Ptice gledamo i slušamo kad izademo u polja i šume. A za sve ove godine još nigde nisam video nijednog morskog psa. Delfini se umiljavaju kao što sam na Zemlji gledao mačke da se motaju oko nogu vlasnika.

Na Phaetonu je međutim sve normalnije. Odnosno – nesigurnije po jednu njihovu osobu Prve vrste.

Ako neko od naših postane u nekoj nesreći baš sasvim «usitnjen», onda Plavozračći pristupe operaciji utelovljavanja od početka. Znači: rađanje od neke majke ovde. Pa projekcija priče. Jedne ili obe odande sa Zemlje. Itd.

Kad neko na Phaetonu postane sasvim «usitnjen», da upotrebim opet isti izraz, onda je to zauvek kraj, jer oni ne znaju da reprodukuju nekoga sa Silnice života.

Ili i njih neko reinkarnira negde na nekoj drugoj planeti neke druge Zvezde, a ne na ovoj na kojoj žive kao obična napredna civilizacija. Odnosno, možda i Phaetonci imaju neke svoje Zračee. Ali ja to iz ono malo godina kojih sam boravio kod njih nisam mogao primetiti u njihovim znanjima ili verovanjima. Što ne znači da im se takvo što ne dešava, jer ni Zemljani tamo ne znaju šta se njima dalje dešava kada tamo umru.

Meni izgleda sasvim jasno da Phaetonci nisu ni u planovima ni u nadležnosti Plavozračeeh. Znaju jedni za druge, ali ne kontaktiraju.

Takve stvari me dovode u brigu kad pomislim: šta bi bilo sa Arnom kad bi joj se nešto loše desilo, što njeni ne bi mogli njoj u normalno stanje dovesti?

Da li bi Plavozračeei pomogli njoj zbog mene?

Da li bi pomogli meni da ju ne izgubim?

Jer bih bez nje – ne izdao naređenje svojim ćelijama da počnu stariti, nego – da se odmah osuše.

Ali nadam se da će ona živeti toliko dugo koliko budemo oboje to hteli.

5. deo

Arna i ja smo se dogovorili da sledećih 13 godina budemo ovde: Da bih video šta će biti od Slobodana. Ustvari jasno je da neće biti promašaja u njegovom razvoju, jer ovde još niko nije omanuo kao čovek, niti ikako drugačije, nego me interesuje zašto sam se emotivno vezao za njega? Da li se njemu na Zemlji desilo nešto što ima veze samnom tamošnjim?

Ja sam u svom drugom životu na Zemlji imao brata koji se isto ovako zvao, a onaj moj brat je imao četiri unučeta, pa je moguće da je neko od onih njegovih unučadi nekom svom detetu dao ime svog dede Slobodana. A i moj mlađi brat Branislav je imao ćerku Danielu i sina Daniela, pa je moguće da je neko od njih dvoje nekom svom detetu dao ime svog neobično uređenog strica Slobodana.

Ne verujem da je neko od direktno mojih tamošnjih šest unučadi dao svom nekom detetu ovo ime; po nekom svom «levom» dedi.

A taman i da mi ovaj mali Slobodan i nije u nekoj rodbinskoj liniji na Zemlji bio, skrenuo mi je pažnju: on je prvi sa tim imenom, za kojeg sam ja ovde, u ovih 95 godina mog trećeg života, čuo. A druga stvar: Posmatram «Slobodnjake, parove i decu da bih shvatio Formulu Univerzuma, Ja znam da sam na dobrom putu i da je Shvatanje Formule Univerzuma izglednije iz posmatranja ljudi nego iz posmatranja Kosmosa kroz Teleskope ili posmatranja Atoma kroz Elektronske mikroskope.

Na Zemlji su je tražili od Trismegistosa, preko Newtona, do Einsteina, Hawkinga i svih filozofa i ezoterikera, do 2034. koliko ja znam. I još nisam čuo da su je našli.

A svi su govorili isto: «Samo kad bih pronašao Formulu Univerzuma, bilo bi mi sve jasno».

To je kao da ja kažem: «Samo da sam ja bio pronašao blago cara Solomona, bio bih bogat čovek, a ne prosjak do kraja onog života».

Ali gde je skriveno blago cara Solomona?

* * *

Kad smo se Arna i ja povukli u naše prostorije pitala me je:
«Šta si ti naučio iz projekcije Slobodanovog sećanja sa Zemlje?»
«Zar je bilo nečega za moju pouku?»

«Da».
«Kako znaš?»

«Pa jednom sam ti rekla da ja sve znam».
«Nikad mi to nisi rekla».

«Ako ti to nisam rekla, onda je to samo zato što mi je izgledalo kao da znaš da ja sve znam».
«Nikad nisam pomislio da nešto ne znaš».

«Pa to je isto».
«Pa dobro, kako znaš da je tamo bilo nečega za moju pouku?»

«Primetila sam da si se iznenadio dok je pričao majci šta je video».
«Čudio sam se kako zna šta je sneg, šta je grudva snega, a šta su sanke, kad to tamo niko nije pominjao».

«Lopata, klompe, ..., itd». – Kao da mi se podsmevala. Mada ona nije sposobna da se ikome podsmehuje.
«Arna! Ti si mi još uvek čudo od spoja lepote i pameti!»

«Primam rado komplimente. A razmisli malo:
Odkud Slobodan zna koja od onih osoba je baba, kad ovde gleda samo mladolike ljude? Ko je njemu rekao da se dečak zove Milanko?» - nastavila je da me zasipa smislenim pitanjima.
«Pa stvarno si u pravu. Ali otkud ti znaš koje ime je tamo rečeno, a koje nije?»

«Primetila sam kako reaguješ na neke reči».
«Toliko godina si samnom, a tek sada shvatam da te ne poznajem.
Ima li još mnogo stvari koje ne znam?»

«Mnogo». – Pa je posle kratke pauze nastavila da mi priča:

«Vi ljudi lepo filozofirate da je u jednom atomu predstavljen ceo Kosmos, kao što je u klici predstavljeno celo telo budućeg čoveka; koje će se deljenjem te prve ćelije, odnosno procesom koji vi u jednom momentu prestanete nazivati deljenjem, a počnete nazivati rastom organizma, razviti u fetus. A ne pomišljate na to da jedna informacija nosi u sebi sve informacije koje su njeno rađanje pomogle; baš isto kao što je i u jednoj ćeliji ceo zapis svih onih koje će se jednom specijalizirati u, recimo, koštanu srž, hrskavicu, nervna vlakna, ..., itd. Odnosno, koje su se svojim specijalnim funkcijama dale zapisati u toj jednoj klici».

«Ti, Arna, tvrdiš da je u njegovom sećanju na onu igru na snegu sadržano sve njegovo prethodno znanje o snegu, grudvama, Snešku Beliću, ...»

«Pa ti si tamo na Zemlji jednom rekao da prvo primećivanje plavog nije znanje, ali upoređivanje novoopaženog zelenog sa prethodno primećenim i upamćenim plavim čini to, da prosto sećanje na plavo postane znanje o plavom, zahvaljujući novoprimećenom zelenom. Tako da istovremeno i novoprimećeno zeleno postaje znanje o nečem što je drugačije od plavog. Pitam te, Theodore: Kako može znanje o zelenom postati znanje o zelenom, ako pre njega nisi registrovao ni obradio neku drugu boju?»
«Arna, dozvoli mi da izrazim poštovanje!» - rekao sam sasvim «razoružan».

«Izvoli».

«Ti znaš sve što sam ja tamo radio i mislio?»

«Da.»

«Kako?»

«Pa rekla sam ti: U svakoj tvojoj misli su sve prethodne».

«Da li ti znaš i sve što će se sutra desiti?»

«Ne».

«Ti znaš sve o stvarima koje su se desile, a ne i sve o stvarima koje će se desiti».

«Da».

«Uh, sad mi je ipak malo lakše».

«Ne znam baš tačno šta ću s tobom imati sutra, ali na osnovi onoga što znam o tebi ne očekujem ništa neprijatno.»

«Da li tvoji znaju za tvoje sposobnosti da u aktuelnom prepoznaš prošlo?»

«Svi odrasli Phaetonci i Phaetonke imaju te sposobnosti: Kad upoznamo terminološki fond neke vrste ili rase, onda smo u stanju da na udaljenosti do 2 metra dešifrujemo svaki moždani impuls bilo koje jedinice te vrste ili rase. I tako mi razumemo čak strahove i namere malih sisara po našim šumama. Ako se nađemo na odstujanju sa kog možemo primiti frekvencije njihovih mozgova.

A naši se rado sa vašima druže, jer ste nam puni tema koje su nama interesantne kao egzotika: Kako je niža rasa opsednuta onim što vi nazivate ljubav za drugu osobu, a ustvari se svodi na oduševljenje tom osobom, požudu za telom «voljene» osobe i potrebom za telesnim opštenjem s njom. Naravno da ste nam prijatni jer ste svi dobronamerni.»

«Blago vama».- Rekao sam joj. I dalje je upitao:

«A koliko su moćni Plavozračeci?»

«Oni znaju sve stvari iz sadašnjosti, sve stvari iz prošlosti i sve stvari iz bliske budućnosti.»

«Šta to znači: bliske budućnosti?»

«Neki par hiljada godina».

«Da li oni vide stvari i stanja u bliskoj budućnosti?»

«Ne.

Oni posmatraju, analiziraju i pošto su, čak i za nas, nepojmljivo inteligentni, znaju u koje se novo stanje uliva aktuelno. Kao što i najveća budala zna da će, ako se na nekom skupu pretovari hranom ubrzo zatim ići na pražnjenje creva. A ako baš sasvim pretera – povraćati.

«Da li znaš ko su oni?»

«Da».

«Ko su oni?»

«Moraš sam saznati. Jer ako bih ti ja rekla ko su oni ti bi preskočio dostizanje nekih drugih zaključaka, a to nije dobro za tvoj razvoj. Mogu ti samo reći da njihovi mozgovi funkcionišu sa 90% od mogućih operativnih sposobnosti. A to je oko 9 puta više nego kod običnog Zemljanina.

Da bi tu razliku shvatio uporedi to sa razlikom u telesnim snagama između, da iskoristim svima vama dve poznate osobe iz vaše istorije, glumice Marilyn Monroe i boksera Mike Tysona. Zamisli sada da njih dvoje stanu među konopce za jedan box-mach».

«Auu! Za M. M. bi bio jedini spas da se odmah skine gola, pa da Tyson zaboravi zašto je ušao u ring. A gde sam ja?»

«Napredniji Zemljanin. Zauzdao si Ego još tamo na Zemlji. I samo ti je to pomoglo da stigneš dovde; Nisi ti tamo bio onakav «svetac» kakvim su te naivni sebi predstavljali, a ti si te predstave rado pothranjivao. Bio si ti u osnovi miroljubiv i dobronameran i tamo, ali ipak ponekad, mada retko, depresivan, tužan ili osvetoljubiv. Ali: Takav kakav si – dobar si mi.»

«Koliko ste onda vi Phaetonci intelektualno jači od Harmonjana?»

«Malo više nego trostruko.»

«A gde smo mi Harmonjani?»

«Samo kultivisani Zemljani.»

«Da li se nešto od nas ljudi krije?»

«Ne.

Sve što si u stanju sam spoznati niko ti ne može zabraniti da spoznaš. A ako te interesuje ko su Plavozračeci, moraš se sâm oko toga pobrinuti: i to ne samo da na osnovi nekih podataka nešto o njima zaključiš, nego još teža stvar da dođeš do podataka o Njima. Na Zemlji su vam se pokazali, pa niste verovali u njih. Onda su digli ruke od vas, jer niste bili na intelektualnom nivou da shvatite procese i puteve. Znali su i to da, opšte uzevši vas, nećete ni verovati, ali si vam se pokazali zbog miroljubivih i pitomih od vaše vrste. I sad ko od vaših želi nešto suštinsko saznati, mora se truditi sâm oko toga: kad niste hteli primiti poklonjeno.»

«Pa šta još mogu saznati o njima, kad ih viđam samo kad se oni žele pokazati?»

«Koliko kontinenata ima Harmonija?»

«Tri.»

«Na koliko kontinenata su nastanjeni ljudi?»

«I ja sam na to pomišljao. Možda su Oni na ona dva koja ljudi ne posećuju.»

«Možda samo na onom udaljenijem».

«A ti misliš da oni nemaju ništa protiv toga da se o Njima raspitujemo?»

«Oni zbilja znaju sve. A to znači da su znali da ćemo razmišljati o tome da su oni na jednom od kontinenata Harmonije, na koji niko od vas ljudi ne može pristupiti, jer su vam na korišćenje dali letilice za lokalne potrebe, a ne za preookeanske letove. A da su hteli da ne otkrijemo to, radili bi na tome da se ti i ja ne sastavimo. Ali nije važno saznati gde borave. Važno je shvatiti ko su Oni. A ti se tom shvatanju primičeš».

«Nisam baš sasvim loš?»

«Posmatraj! Plavozračeci poklone samo šansu, a to je ovaj život ovde; i ništa više. Oni znaju da je najdublje urezano ono znanje koje neko sam stekne».

«To sam pročitao u «Dnevnici» Lava Nikolajeviča Tolstoja».

«Ma dobar si! Ja sam te pročitala čim sam došla na Harmoniju. I rekla sam svojim drugaricama: «Onaj je moj!» A one su se čudile: «Divljak?» Nisu mogle da prevaziđu rasne razlike i prihvate čoveka koji se ispravno daje i koji dobro jebe».

«A vaši se ne daju?»

«Naši!? Tek po Zakonu Civilizacije ne sme ni jedan naš muškarac izaći iz godine, bez bar jednog seksualnog odnosa: da ne bi reproduktivno «sasvim zarđao». A ti znaš da je naša godina skoro triput duža od vaše. Pa ti pretpostavi kakav je seksualni život na Phaetonu. Suviše su razvijeni intelektualno. A za dobar seksualni odnos treba i malo divljaštva. Kao što i dobroj torti treba kapljica alkohola, a ne samo šećera i jaja».

«Pa da li si se ti uopšte parila redovno?»

«Svake godine sa drugim».

«Naše ili vaše godine?»

«Svake naše godine».

«Nikad te nisam pitao jesi li ti stara 608 naših ili vaših godina?»

«Vaših. Kad sam ovde onda računam u vašim godinama. Znači: ako odbijem naših 6 godina dok sam postala punoletna tamo, a to je 18 vaših i odbijem 37 godina koliko sam sa tobom, dođem na 184 telesna parenja u mom životu.

«Ništa naročito: 184 jebanja za 553 naših godina života zdrave žene. Naše žene to naređaju ovde za malo više od pola godine, a jedna prostitutka tamo za dva meseca.»

«Šta je prostitutka?»

«Pa protumači iz mojih misli: Žena koja se jebe za novac.»

«Šta je novac?»

«Ma pusti to. Posle ćeš pitati šta je siromaštvo, ekonomija, politika, ...? Ili ću morati da razmišljam o tome pa da ti čitaš iz mene.»

«Ovde mi niste dali na znanje termine: novac, jebanje iz koristoljublja, ekonomija, ...»

«Pa eto: Bolje da nastavimo ćaskanje o seksualnom odnosima.

Vaši su svi visoki oko dva metra. Zar ti odgovaraju moje anatomske karakteristike; pošto se nikad nisi požalila, ...»

«Važno je da dugo možeš, i da ti je lep. A sve ostalo je sasvim u redu. Jer svrbi napred, a ne u dubuni. Nema mnogo ni naših kojima je duži od 17 santimetara. Sve atrofira ako se ne upotrebljava. Body-building se zasniva na svakodnevnom naprežanju mišića. I tvoj bi se skvrčio da ga koristiš samo po jednom u vaše tri godine.

Zato ti sa majmunskim nagonom i ograničenom inteligencijom vrediš meni više nego jedan Phaetonac sa maksimalnom inteligencijom i nikakvom željom za seksualnim odnosom.

A osnovni odgovor po tvom pitanju je ovaj: dužina penisa nije u proporcionalnoj srazmeri sa visinom celog tela. To znaš i sa Zemlje. A i da jeste, vaši muškarci više zavide konjima i magarcima na dužini penisa, nego što naši muškarci zavide vašim muškarcima na stalnoj želji za parenjem. Prema tome naši muškarci su korisni našoj Civilizaciji kao intelektualci. Ali naša civilizacija jeste to: naše nejebane žene i oni – nejebači naših žena».

«Pa zašto onda živite hiljadama godina? U čemu nalazite smisao?»

«U održanju inteligencije. A to nije dovoljno. Oni svi znaju da to nije dovoljno, ali ne mogu da izmene te stvari u našim kodovima. Ne znaju koji gen nosi tu kombinaciju: maksimalna inteligencija i maksimalni libido u jednom biću. Stali smo na pogrešnu stazu razvoja još mnogo pre propasti Stare Civilizacije. Tamo u Sunčevom Sistemu.

Ti si na Zemlji tražio ženu sa intelektualnim nabojem koji nosi predaju bez kalkulacija, a ja sam na Phaetonu vegetirala bez partnera sa nabojem za telesno parenje. Mada sam i sama imala tek sporadične navale potreba. A kod naših je nemoguće postići nivo predavanja, jer ne postoji ni prvi nivo – uzimanje. Potreba je start na putu od uzimanja do davanja. Inteligentna rasa od otimanja i uzimanja stigne do cilja: Dobijanje davanja.

I razlika je što ti na Zemlji nisi bio strpljiv da ih ostaviš da same dođu do tog intelektualnog nivoa. Odnosno, da dođu do želje za znanjem. Jer ne možeš ti nikoga nahraniti pre nego što postane gladan. Tu je grešio i vaš Isus: kad je zaboravljao da mu je zadatak da samo ostavi uputstvo za budućnost.

«Razlika je ta što sam ja verovao da je to moguće razviti kao intelektualni nivo neke žene tamo, a ti u to među vašima ne veruješ».

«Verujem. Ali među nama je nešto drugo problem.» – Posle, meni je tako izgledalo, brižnog razmišljanja nastavila je da govori:

«Na početku sam tebe kao sex-partnera htela iz čisto naučno-eksperimentalnih razloga, a onda si me «sredio» i ja sad parenje sa muškarcem trebam svakog dana. Sad sam među Phaetoncima sasvim «nenormalna». Ali me baš to i raduje. Oni svi polako počinju da mi zavide, a muškarci da bivaju ljubomorni. Što mi liči na društveno oživljavanje: Možda ih ti i ja «reaktiviram», odnosno, učinimo da ne tragaju za genom koji je u njima, već da ga puste da vrši svoj zadatak. Pa ako postanu za seksualne odnose živi, a ostanu sa ovim sposobnostima koje imaju, moraće onda još da nauče da se jebu bez stida; kao oni vaši majmuni, koje sam gledala u vašim šumama. I koji me uvek nateraju da te pritisnem uz drvo, ili oborim u travu. Odnosno da se ne stide ni želja ni potreba za parenjem. Osećaj ljubomore kod moga brata i nekih njegovih prijatelja je već dobar znaka da nismo sasvim propali.

To što ja trebam parenje svakog dana ne znači da sam sa tobom samo zato što ti to isto želiš, trebaš i činiš. Ti umeš da se daješ, a to održava ponos u meni: Nisam objekt.

Ti se daješ ne vodeći računa o dobitku: A to je baš pravi način, jer dobijaš sve od žene koja se daje ne vodeći računa o dobitku. I baš kao u onoj tvojoj pesmi:

*Bolje je da ja dajem tebi,
a ti da daješ meni;
i ja da brinem o tebi,
a ti da brineš o meni;*

*jer možda ćemo steći jednako mnogo,
ili ništa,
(kao i kada bismo brinuli svako o sebi),
ali – na ljudski način.*

I nama su Plavozračeci uзор kao i vama ljudima što su. Jedino ti, ne poznavajući sasvim Phaetonce, nisi mogao zaključiti da je svaki iz vaše rase bliži Plavozračecima, nego bilo koji Phaetonac. Phaetonci su maksimalno inteligentni, ali Plavozračeci su savršeni.

Nama Phaetoncima je sposobnost čitanja prošlosti iz posmatranja sadašnjosti utoliko korisna, da ono što ne vidimo kao valjano u prošlosti, ne posmatramo ni kao valjano za budućnost. Ali zato nije ni dobra ta osibina. Znamo svaki sve o svakom i to nas otvara kao gradski trg što je svakom otvoren; odnosno, nemamo privatnih sfera u sebi i svojim životima».

«Zar Plavozračeci ne trebaju privatni život».

«Oni ...Neću ništa više da ti kažem o Njima. Moraš sâm shvatiti ko su.

«Ceo ovaj razgovor je ipak poučavanje mene, jer mnoge stvari ne bih bez tebe zaključio».

«Majka ima pravo da svom detetu govori korisne stvari, a ipak sam ja od tebe starija celih pet puta; A pomogao si mi da u meni prorade praistorijski zapisi.»

«I meni je dobro: oduvek sam želeo jednu koja treba parenje svakog dana, a ume da se daje.»

Sad ću pristupiti objašnjenju stambenog uređenja jedne Države na Harmoniji, a onda i objašnjenju sistema uparivanja stanovnika jedne Države. Kome se učini komplikovanim neka ne ostavlja ovaj Disk na stranu: Ako ga ne intersuju detalji po kom se uparuju žitelji Harmonije, neće možda shvatiti ko su Plavozračeci, jer ključ za to jeste u ovom odeljku. Ali koga intersuje samo Objašnjenje Vasiono može odmah preći na 8. deo ovog teksta.

Nama Kolonistima na Harmoniji niko od Plavozračecih nije rekao koga, kad i zašto Oni ovde utelovljuju. Ali ja sam, pošto poznajem odnose među tonovima, shvatio osnove društvenog uređenja stanovnika ove Prve planete Zvezde *Infra E*, a iz tog izvukao pretpostavku o Njihovim planovima sa nama ovde i sa Zemljanima tamo.

Međutim o tome ne pričam ovde nikome ništa, jer svako ima ono znanje za koje se zalagao i zalaže. A ja ne želim da i ovde ponovim grešku koju sam tamo činio: da ljudima nudim ono što ih ne interesuje.

Ko šta želi da nauči to i nauči. U to sam se uverio ovde.

A tamo sam se bio uverio da malo ko od ljudi na Zemlji veruju u nešto ovakvo kakva je ova planeta; kao Kolonija kultivisanih Zemljana utelovljenih za večni život. Mada sam im ja baš o tome uporno govorio, ili dosađivao; dok sam tamo bio u svom drugom životu. Živim i posmatram. Kao što sam drugog dela drugog života na Zemlji živeo i posmatrao.

Ali da ne «tupim» mnogo nego da «izoštrim» pa da pređemo na temu.

Stanje stvari, što se tiče nas ljudi u njemu, je takvo kakvo jeste milijardama godina. A shvatanje stanja stvari, što se tiče nas ljudi u njemu, je počelo oko 600 godina pre rođenja Isusa Hrista; sa grčkim filozofom Talesom (Thales). Čovek je primetio da se komadići rude gvožđa iz Magnesie u Maloj Aziji privlače i tako privučeni ostaju jedni uz druge, sve dok se ne upotrebi neki iznos sile za odvajanje tih komadića.

A onda je primetio i da ukrasi od Čilibara (koji je ustvari prirodna legura Magnesijuma sa tvarime, koje su spojive sa njim) protrljani o kosu ili odelo – privlače vlasi kose, malena ptičija pera, prašinu, i tako neke druge sitnije komadiće. Čilibarom su ljudi nazivali i prirodnu mešavinu zlata i srebro, u nekom odnosu koji se podnosi. Poenta je u tome da Grci ovaj kamen znaju pod imenom – Elektron.

Nemci kažu: Bernstein. Stavili su slovo «r» ispred slova «n», a ustvari ime dolazi od glagola *brennen* = goreti. Ovaj kamen koji gori, plamti, treba ustvari na nemačkom jeziku biti imenovan kao Brennstein (Stein = kamen) – Plamenkamen (kako kažu Srbi); Kod Engleza ima ime Amber ili Ambergris – sivi ćilibar. Poenta je sad u tome da ovoga kamena ima u bojama od *prozračne* svetlozlatne do *neprovidne* tamnobraon. A to je tačno boja elektromagnetnih talasa u spektru svetlosti; odnosno u spektru frekvencija elektro-magnetskih talasa okom vidljivim.

1752 je Benjamin Franklin pokazao da je Munja električni fenomen; pojava iz oblasti električne struje.

1819 je danski fizičar Hans Kristian Oersted prvi upozorio na to magnetna igla (Kompasa) *žestoko* treperi u prisustvu izvora električne struje.

1831 je samouki naučnik Michael Faraday pokazao da Magnet u vrtnji proizvodi električnu struju. Da bi opisao kako se međudnose ove dve pojave – magnet i električna struja – uveo je pojam: Polje (Field). U njegovo vreme je ovo bila jedna od dve privlačne sile, koje su ozbiljno proučavane u nauci (Fizici, Hemiji, Biofizici i Biohemiji). Druga je bila Gravitacija – univerzalna privlačna sila – kojom se pre Faradayevog vremena bavio Isaac Newton. (I. Newton je 1687. objasnio Gravitaciju kao privlačnu silu između velikih nebeskih tela, koja se prostire neizostavno kroz ceo Svemir).

1864 je škotski fizičar J. C. Maxwell objasnio da se u stvarima električne struje i magnetizma radi o dva ispoljenja jedne sile koju je on nazvao «Elektromagnetna». Prema njegovim proračunima je izlazilo da se ova sila prostire brzinom svetlosti i iz tih proračuna je «izvukao» da je i svetlost elektromagnetni talas koji je vidljiv (nama ljudima i ostalim nižim i višim bićima). Maxwell je dalje iz svojih proračuna izvukao da se ova sila prostire i u talasima koji nisu vidljivi golim okom. Što se kasnije pokazalo tačnim. Otkriveno je da se ova sila prostire kroz grubo podeljenih sedam vrsta njenih talasa frekvencija; jer ustvari ne postoji tačka jasne podele između: radio-, mikro-, infra-, vidljivih-, ultra-, röntgen i gamma-zraka.

Sva tela («živa» i «neživa») emituju talase ove sile – elektromagnetne. A domet te sile u okolinu tela je zavistan od ukupnog stanja tela koje emituje. Jasnoća, odnosno, vidljivost emisije ove sile je takođe određena ukupnim stanje tela koje elektromagnetne zrake emituje.

Prema tome, oni prstenovi oko glava svetaca na freskama crkava znače samo to: *svetlost* iz ljudskog bića, predstavljenog freskom.

Ovde na Harmoniji su utelovljeni samo oni koji su na Zemlji treperili u zonama vidljivih elektromagnetskih talasa, odnosno u zonama svetlosti. A ta zona se prostire kao i u onom gorepomenutom kamenju: od prozračnozlatne do tamnobraon. Znači ni svi «u Svetlosti» nisu isti.

E sad, te razlike u svetlosti su osnova uređenja gradova na Harmoniji i osnova po kojoj ljudska bića na Harmoniji stupaju u ljubavne i životne parove.

Mada neki ostaju i usamljeni. Ali po volji. Odnosno privremeno. Kao i ja što nisam bio otvoren za ponude, nego sam čekao neku kao što je Arna.

* * *

Da bih vam lakše objasnio odnose na planeti Harmoniji koristiću se poznatim stvarima iz muzike. A sve što budete ovde pročitali kao «ton» (mehaničko uzbuđenje žice ili vazdušnog stuba, ...) odnosno treperenje fizičkog tela, razumite kao: «frekvencija svetlosti» - treperenje energetskog ustrojstva ljudskog bića.

Postoje tonovi koji su ispod treperenja slušljivih ljudskim uhom. I postoje tonovi koji su iznad treperenja slušljivih ljudskim uhom. Tako isto u spektru elektromagnetnih zračenja postoje frekvencije koje su ispod učestalosti vidljivih ljudskim okom [ispod (infra) svetlosti] i postoje frekvencije koje su iznad učestalosti vidljivih ljudskim okom [iznad (ultra) svetlosti].

Znači: nešto ispod nekih mehaničkih frekvencija i nešto iznad mehaničkih frekvencija ne pripada muzici; odnosno nešto iznad elektromagnetskih frekvencija i nešto iznad elektromagnetskih frekvencija ne pripada svetlosti.

Ceo opseg slušljivih frekvencija (muzike) smo podelili na dijatonske septime, a ceo opseg vidljivih frekvencija (svetlosti) smo takođe podelili na – dijatonske septime; To je najjednostavnije za shvatanje onoga što vam želim objasniti.

U muzici imamo tonove i akorde. U Svetlosti je jedan ton bilo koja stabilna emisija elektromagnetskih talasa. Ali prenešeno na ljudsko biće to bi bilo sasvim neprihvatljivo posmatranje: nijedno ljudsko biće ne traje kao ton; odnosno, nije motor ili kamen pa da isijava samo jednu stabilnu frekvenciju, nego je svako ljudsko biće Akord – saglasje (ili nesaglasje) od najmanje tri boje treperenja – isijavanja svetlosti.

Svakom ljudskom biću je od prirode stvari opseg od 12 osnovnih boja (hromatske skale).

A ako se opet vratimo na muziku: ono što bi u muzici bilo slušljivo kao veliko A (da ne idemo naniže jer nije sluhu prepoznatljivo) egzistira u spektru svetlosti kao vidljivo veliko A (boja); odnosno: ono što bi u muzici bilo slušljivo kao a4 (da ne idemo naviše jer nije sluhu prijatno) egzistira u spektru svetlosti kao mutno a4 (boja).

* * *

Na Harmoniji ima 7 Država.

U svakoj od ovih Država je isto:

12 gradova na Radiusu od 60 km. Tako da je razdaljina među gradovima tačno 31,4 km; od centra jednog grada do centra drugog grada.

U svakom gradu je isto

12 stambenih blokova na Radiusu od 3 km. Tako da je između svakog stambenog bloka razdaljina od 1,57 km.

U svakom stambenom bloku je po 162 stanovnika.

Tako da kad bi svi stanovi, od po otprilike 50 km² veličine, bili popunjeni po jednim stanovnikom – kao što je običaj, onda bi svaka Država imala po 23 328, odnosno cela planeta 163 296 stanovnika. Centralne kupole su samo društvene prostorije za uparene na duži rok: Čim neko izađe iz ljubavnog para vraća se u stan koji mu je dodeljen na dan punoletstva.

U svim Dražvama, gradovi imaju ova imena i nose ove brojeve:

a		b	c		d		e	f		g	
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.
A,	<u>Ais-Bes,</u>	B,	C,	<u>Cis-Des,</u>	D,	<u>Dis-Es,</u>	E,	F,	<u>Fis-Ges,</u>	G,	<u>Gis-As.</u>
VI		VII	I		II		III	IV		V	

U sva 84 grada je cituacija takva da građani nose bedž sa brojem Države kojoj pripadaju i imenima grada i bloka u kojem žive:

Tako da neko može imati ovakav bedž: «**3*B*dur+5**» Što znači: državljanin (muškarac) 3. Države, građanin grada B i stanovnik bloka dur +5.

Prema oznakama blokova

u prvom bloku su stanovnici:	dur	
u drugom	mol	
u trećem	dur +5	(plus 5)
u četvrtom	dur maj 7	
u petom	mol 7	
u šestom	dom. 7	(dominantni septakord)
u osmom	mol 7/-5	(minus 5)
u devetom	mol maj 7	
u desetom	dur maj 7/+5	i
u jedanaestom bloku	dim 7.	

Svi stanovi ovih blokova su prizemni; u građevinama prstenestih oblika na unutrašnjim radiusima od 180 metara.

Samo je svaki *Dvanaesti blok* svakoga grada sagrađen u obliku cilindra, sa 11 spratova. I svi su ti Dvanaesti blokovi svih gradova naše Države u ovo moje doba na Harmoniji – prazni bili.

Samo sam ja jednom stanovao na spratu br. 8 Dvanaestog bloka grada E. I to od svoje osamnaeste godine, pa dok nisam ozvaničio dugotrajnu ljubavnu vezu sa Arnom.

Kad sam stupio u dugotrajnu ljubavnu vezu sa Arnom dobio sam molbu da se preselim u *Centralnu kupolu* 6. Države.

Kao što je i red; jer u svim Centralnim kupolama svih Država žive ljubavni i bračni parovi; I oni koji imaju decu kao i oni koji su bez dece.

Do veze sa Arnom nosio sam bedž «**6*E*8**» i – nisam znao šta to znači.

Još uvek nosim isti bedž i još uvek ne znam šta to znači.

Nisam imao koga da pitam šta to znači; Samo me je jedan od ovde najstarijih (što se tiče boravka, a ne po izgledu) uvek zvao: «Privremeni!»: Rekao mi je da su svi koji su se uparivali iz Dvanaestih blokova gradova 6. Države ubrzo nakon uparivanja nestajali. Iako su svi bili mnogo dobri ljudi.

«Baš kao i ti što si dobar čovek». - Rekao mi je «Matori».

Ja nisam imao nijednu ženu bilo kog Dvanaestog bloka 6. Države (Muškarci me nikada nisu interesovali, a na Zemlji sam uvek govorio da bih se pre upario sa rođenom starom majkom – bar znam da je žensko – nego što bih sa nekim muškarcem nekakvo telesno zadovoljstvo tražio).

I tako sam ovde miran sa Arnom. I nemam osećaj da će me neko od nje odvojiti i negde skloniti ili sakriti. Nisam se bojao. Jer ovde nema ni zlih da nekoga sklanjaju, ni zlih koji bi trebali biti tajno sklonjeni i brisani.

Pre sam računao da se tu radi o nekom unapređivanju osoba iz Dvanaestih blokova. Ali ja nisam imao želju za unapređenjem. Odnosno, ni za kakvu promociju ne bih voleo da me neko odvoji od moje drage.

A drugo: gde je još moguće boraviti osim sa Harmonjanima? Među Phaetoncima boravim i ovako kadgod sam tamo sa Arnom. A sa Plavozračćima? Gde sam ja od njih. Ne trebam im ni za pranje tanjira, jer oni ni ne jedu. Neko drugo mesto još ne mogu zamisliti ni u najblesavoj kombinaciji.

Pošto Dvanaesti blokovi gradova 6. države nemaju stanovnika, a ni ostali blokovi nisu svi popunjeni, to naša Država nema ni 20 000 državljana. A, pretpostavljam, ni ostale Države nemaju više građana od nas.

* * *

Tamo napred sam pomenuo da je Akord istovremena zvučanje najmanje tri tona različitog imena (što automatski podrazumeva i tri visine), odnosno istovremena emisija tri boje; što automatski podrazumeva tri broja frekvencija elektromagnetnih talasa po sekundi. Ali, ima akorada koji nemaju smisla, jer su neprijatni u oblasti muzike i ima akorada koji ne daju nikakvu novu kombinaciju boja, jer su tri susedne boje u opsegu (Ambitusu). Znači: ako mi odsviramo istovremeno na klaviru tonove C, D i E iz velike oktave, zadovoljili smo zahtev da su tri različita tona u zvučnom sklopu, ali toliko su blizu da im se mešaju i osnovne vibracije žica i alikvotni tonovi (harmonici) u jednu nedefinisanu kombinaciju. Ako jednog od ova tri uzmemo u oktavi – ništa se bitno ne menja, jer je sad u oktavi onaj ton koji je u prvoj kombinaciji bio tiše izražen kao alikvotni. Sa elektromagnetskim talasima je tako da Akord, kao kombinacija koja bi trebala imati nekog smisla, – nema smisla ako su tri nijanse u sukcesiji. Odnosno daju jedan sklop emisije talasa koji ne definiše pol i ne definiše libido.

U celom emisija elektromagnetskih talasa pentatonske, celotonske i hromatske lestvice otpadaju kao rasponi za gradnju Akorada koji daju osnovu za sklapanje smislenih kombinacija.

Rešenje je u okviru odnosa među bojama dijatonske dur lestvice:

I ¹ II ¹ III ^{1/2} IV ^{Γ¹ 7} V ¹ VI ¹ VII ^{1/2} I

Akordi koji su jasno definisani i koji imaju smisla su oni koje sam pomenuo u onih jedanaest nastanjenih blokova, svakoga grada planete Harmonije.

Pošto principi definisanja akorada počivaju na osnovama gradova koji nose rimske brojeve od I do VII, to gorepomenuti nazivi Blokova gradova jesu ustvari nazivi Akorada (građana) koji u Bloku stanuju. Tako da sve to ustvari znači sledeće:

				Tonovi-boje	
				↓	
u prvom bloku su	dur	I, III, V	= C, E G		
u drugom	mol	I, -III, V	= C, Es, G		
u trećem	dur +5	I, III, +V	= C, E, Gis		
u četvrtom	dur maj 7	I, III, V, VII	= C, E, G, B		
u petom	mol 7	I, -III, V, VII	= C, Es, G, Bes		
u šestom	dom. 7	I, III, V, -VII	= C, E, G, Bes		
u osmom	mol 7/-5	I, -III, -V, -VII	= C, Es, G, Bes		
u devetom	mol maj 7	I, -III, V, VII	= C, Es, G, B		
u desetom	dur maj 7/+5	I, III, V, VII	= C, E, Gis, B		
u jedanaestom bloku	dim 7.	I, -III, -V, --VII	= C, Es, Ges, A		

Pošto su odstojanja između tonova koji su označeni arapskim ciframa 1, 2, 3, – 12, od po $\frac{1}{2}$ (pola) stepena, to znači da je odstojanje od A do B jednostepeno, a od B do C polustepeno. Odnosno:

		$\frac{1}{2}$				$\frac{1}{2}$					
		b	c	d		e	f	g			
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.
A,	<u>Ais-Bes,</u>	B,	C,	<u>Cis-Des,</u>	D,	<u>Dis-Es,</u>	E,	F,	<u>Fis-Ges,</u>	G,	<u>Gis-As.</u>
VI		VII	I		II		III	IV		V	

Čarolija je u tome da je u Trećem redu ispod broja 1. mogao biti stavljen kao prvi bilo koji od gradova, ali se onda koriguje stanje i u Prvom redu.

		$\frac{1}{2}$						$\frac{1}{2}$			
e		fis	g		a		b	c		d	
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.
E,	F,	<u>Fis-Ges,</u>	G,	<u>Gis-As</u>	A,	<u>Ais-Bes,</u>	B,	C,	<u>Cis-Des,</u>	D,	<u>Dis-Es,</u>
VI		VII	I		II		III	IV		V	

ili ovako:

		$\frac{1}{2}$						$\frac{1}{2}$			
d		e	f		g		a	bes		c	
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.
D,	<u>Dis-Es,</u>	E,	F,	<u>Fis-Ges,</u>	G,	<u>Gis-As,</u>	A,	<u>Ais-Bes,</u>	B,	C,	<u>Cis-Des,</u>
VI		VII	I		II		III	IV		V	

Ali uvek dođemo na to da je maj 7 velika septima (major) od 6 stepeni, I na to da je dur određen *velikom tercom* od 2 stepena, a da je mol određen *malom tercom* od jednog-i-po – $1\frac{1}{2}$ – stepena. Kvinta je skoro svugde *čista*, od $3\frac{1}{2}$ stepena, osim što se u trećem i desetom Bloku pojavi kao *uvećana* od 4 stepena, a u osmom Bloku kao *umanjena* od 3 stepena. A u jedanaestom Bloku je *umanjena Septima*, a to je Beses ili A.

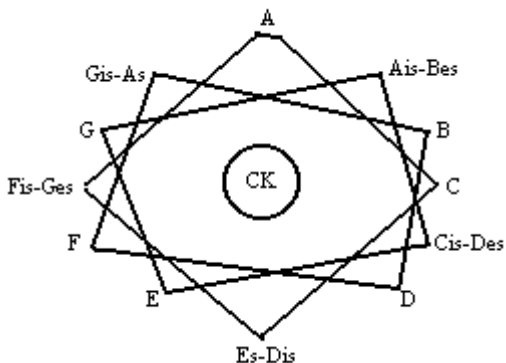
Za odnose na Harmoniji je važno shvatiti da su dur oznake za osobe muškog pola, a mol oznake za osobe ženskog pola. Pošto su i ovde odnosi kao i u pravoj muzici, da se dur pokrene u dur, ili mol u mol, onda ispada da ovde na Harmoniji jebe ko «koga stigne». Ali nije baš tako doslovce, jer – nema nasilja. Odnosno upitana strana mora dati svoj pristanak.

Pošto sam ja video da još niko nikom nije rekao «Ne», što mi je ispalo čudno, jer sam ja na Zemlji neuporedivo više puta čuo «Ne!» nego «Da!», to sam odlučio da ispitam stvari. Da vidim po kom redu svi pristaju na uparivanje – čim budu upitani. I, logično: pošto sam utvrdio da se neki nekima uopšte ni ne obraćaju, nametnuo mi se zaključak da svi znaju gde neće biti odbijeni. I stvar se pokazala vrlo prostom:

Koja osoba se sa kojom uparuje je prvenstveno određeno imenima Gradova u kojima osobe stanuju.

Pošto se uparivanja dešavaju samo u Centralnim kupolama Država to mi nije bilo teško da primetim da se uparuju osobe iz svoga grada, pa svedjedno da li dur sa durom ili mol sa molom, odnosno – jednopolno, ili dur sa molom (i obrnuto) odnosno – dvopolno.

Ako nije tako onda stanovnici jednoga grada «kreću na» stanovnike gradova koji su na krugu (od 12) na mestu broj 4 (četiri) od startne pozicije. Startna pozicija je uvek br. 1 (jedan). Tako da imamo nešto kao rodbinske veze među gradovima: A – C – Es – Fis-Ges, odnosno:

E sad, kad Građani jednoga grada «kreću na» građane nekog «nerodbinskog grada» onda to ide uvek tako da kreću na grad koji je na *jednom stepenu naviše* (i građane njegovih rodbinskih gradova); tako da to dođe kao *polustepen naniže*.

«Naviše» znači: kretanje u smeru kretanja kazaljke na satu, starih mehaničkih satova na Zemlji. (Na Harmoniji malo ko ima kakav časovnik i malo ko zarezuje kojekakve Agende i Termine; jer niko nigde ne žuri. Svi samo uživaju i odnašaju se (da ne kažem: jebu se). I igraju se među sobom i ovo malo dece što dođe na 20 000 stanovnika neke Države.

I to je cela tajna vezivanja na Harmoniji; jer niko ne kreće na Grad koji je na polustepenu naviše, odnosno na stepenu naniže.

Međutim, kako jedan slog (akord) elektromagnetnih talasa prezentuju jedno ljudsko biće?

Temeljna boja u slogu – **prima** – pokazuje **nivo inteligencije** (što višlja frekvencija to veća inteligencija – radno-proizvodna sposobnost mozga.

Druga boja u slogu – **terca** – pokazuje **pol** osobe;

Treća boja u slogu – **quinta** – pokazuje **libido** (čist, uvećan ili umanjen

Četvrta boja u slogu – **septima** – pokazuje **naklonost ka spoznaji** stanja stvari (veliku, malu ili umanjenu).

Znači: jedan «dur» je muškarac koji nema naklonost ka spoznaji stvari, odnosno nije zainteresovan za druge stvari, osim za poštovanje pozitivnih normi društva i održanje života. A ako je +5 onda ima jaku potrebu za seksualnim odnosima; naprimer.

* * *

Pošto uparivanje ljubavnika na Harmoniji uvek ide ovako:

Tonika: svi akordi na temeljnim tonovima:

A – C – Es – Ges/Fis

T.

Dom. ← Sd.

Dominanta: svi akordi na temeljnim tonovima:

G – Bes/Ais – Des/Cis – E

Subdominanta: svi akordi na temeljnim tonovima:

F – As/Gis – B – D

to znači da su veze istopolnih osoba činjenica koja je deo svekodnevnicke.

U homoseksualnoj vezi postoje svi izlivi pažnje i nežnosti, ali i neizbežno opterećenje članova veze da vezu održavaju i podržavaju kao – prirodni oblik parenja.

Istina je ovo: ako jedan muškarac voli drugog muškarca to može biti i nešto kao bratska ljubav, ali ako jedan muškarac koristi drugog muškarca da bi postigao orgazam u telesnom odnosu sa njim, onda su obojica pomešali funkcije telesnih organa; jer kurcu je od Boga dosuđena funkcija da bude uteran u pičku, a ne u anus. Odnosnu gužnjem crevu je od Boga dosuđena funkcija da na njega izađe govno, a ne da u njega bude ubačena sperma.

Isto tako je i sa lezbijkama. Lepo ih je gledati u ljubavi, ali ako jedna drugoj uvlače kojekakve gume i krastavce, onda nisu zdrave umno, jer umesto originalnih organa koriste beskrvne predmete, za zadovoljstvo koje je potpuno tek kad se upare bića, a ne motke i žive vaginalne usne i školjke.

Prema tome «nek` izvoli ko šta voli», ali nemoj niko da «nenormalno» promovise u «bolje», kad nije ni «normalno».

Kad sam Plavozračee zamolio za prijem na razgovor (postavljanje pitanja), ceo razgovor se završio za nekoliko minuta. Pitao sam ih:

«Da li su Države i gradovi Harmonije uređeni tako kako ja mislim da jesu?»

Onaj od kojeg sam očekivao razgovor je oklevao prilično dugo, tako da sam pomislio da će mi odgovoriti odrečno, pa sam dopunio pitanje:

«U onom delu koji sam ja shvatio?»

Odmah mi je odgovorio potvrdno:

«Da.»

«Da li bi se iste veze ostvarivale i bez odvajanja po obeleženim blokovima?»

«Da.»

«Da li postoji neki Vaš interes za komplikovanjem sistema razvrstavanja i obeležavanja?»

«Ne.»

«Da li ste u prvom odgovoru oklevali zato što postoji nešto što nisam shvatio?»

«Da.»

«Da li se tu radi o mom neshvatanju funkcija Dvanaestih Blokova?»

«Da.»

«Da li ću to vremenom shvatiti? – Opet je malo oklevao pre nego što je rekao:

«Ne!»

Hteo sam stvar isterati na čistinu, pa sam ponovio određenje, ali ne u ovoj formi:

«Da li ću shvatiti funkcije Dvanaestih Blokova?» jer sam se bojao ponovljenog odgovora: «Ne!» - nego:

«Da li to znači da neću shvatiti funkcije Dvanaestih Blokova?»

«Da.» – Odgovorio mi je ovoga puta odmah, bez oklevanja.

Nameravao sam da postavim i ovo pitanje:

«Da li je poznavanje funkcije Dvanaestog bloka važno za shvatanje Opšteg stanja stvari?»

Ali pošto sam očekivao odgovor «Ne!», koji bi me obradovao, a bilo bi nezgodno da triput dobijem «Ne», dvaput iz neznanja, a jednom na ono što mi se čini jasnim, preformulisao sam ga u sledeći oblik:

«Poznavanje funkcije Dvanaestog bloka nije važno za shvatanje Opšteg stanja stvari?»

«Da.»

Nisam više imao šta da pitam.

Zahvalio sam se na prijemu i napustio Biblioteku srećan što sam shvatio suštinu, a detalj oko Dvanaestih Blokova će mi ostati problem bez rešenja. Utešio sam se time da ne mogu da ga rešim kad su uvek prazni. Samo sam ja, kao što rekoh, živeo u jednom od punoletstva do dana kog sam sreo Arnu.

Da bih shvatio funkcije Dvanaestih Blokova trebalo bi mi više stanovnika u njima. A pošto mi je rekao da neću shvatiti, to znači da ih neće biti dovoljno za moje potrebe osmatranja i zaključivanja.

Zauvek nedovoljno?

Ne mora biti. Može biti samo u onom periodu kog to mene bude interesovalo. Možda ću se preseliti sasvim na Phaeton pa će mi postati sasvim nevažno koji stanuju u Dvanaestim blokovima i sa kim se uparuju.

Celo moje shvatanje sistema i odnosa na planeti Harmoniji mi nije pomoglo da saznam odgovor na pitanje da li je i Arna bila nekako upućena na mene, odnosno da li je znala da je neću odbiti, kad me je pitala: «Hoćeš li da budeš moj čovek?»

Jer to što kaže da me je htela iz naučno-eksperimentalnih razloga može biti tačno, ali nije mogla znati da se ja neću uplašiti veze sa njom. Ili je čitanjem mojih misli baš to odmah saznala. Još se sasvim dobro sećam da sam, ugledavši je, pomislio: Kakva riba! Kako bih zagnjurio među njene butine! A možda ju je moja «paljevina» podstakla na ideju o naučno-eksperimentalnom pristupu meni kao sex-partneru. Ali to ne moram ni znati. Važno mi je da smo zajedno. I važno mi je da sam shvatio kretanja po pitanjima ljubavnih odnosa među ljudima na Harmoniji.

Da li ću ikada shvatiti strukturu društvenog uređenja Dvanaestih Blokova nije važno. Ali onaj koji me je nazvao «Privremenim» sigurno zna još nešto što ja ne znam. A konačno: Plavozračeci su mi rekli da neću shvatiti, a to može da znači samo to, da do odgovora neću doći sâm. Ali nisu isključili pomoć nekog drugog.

* * *

«Asavija, pozdravljam te i molim da mi odgovoriš o stvarima koje ne znam.»

«Pozdravljam i ja tebe Theodore. Pitaj.»

«Ti si mene nazivao «Privremenim» u ono vreme kad sam stanovao u Dvanaestom bloku grada E – 6-te Države?»

«Da.»

«Da li pretpostavljaš zašto nisam nestao?»

«Ne.»

«Da li su nestajali pojedinci ili parovi?»

«Nisam baš pažljivo pratio ko kad nestaje. Ni dali sâm ili u paru sa još nekim; ili u grupi. Ali ti si, preko mojih očekovanja, još uvek ovde. Možda te je «spasila» ona Phaetonka.»

«Misliš da bih «nestao» kad bih izašao iz ljubavnog odnosa s njom?»

«Ne mislim. Tek si 37 godina sa njom. A 40 godina si bio sâm u 12. Bloku. Pre mislim da nestaju parovi, a ti nisi imao s kim da «nestaneš».

«I ne možeš da pretpostaviš u čemu je razlika između onih koji su nestali i ovih koji su još uvek ovde?»

«Ne mogu.»

«Hvala ti Asavija.»

«Hvala tebi što si mi se obratio.»

Pretpostavljao sam da nestaju parovi, ali nisam znao koji. Nisam mislio da nestaju istopolni, ali nisam mogao zaključiti ni to koji parovi «nestaju». Jer, toliko ih se ovde uparuje svakog dana, da nema kombinacije, od onih po sistemu uparivanja, koju još nisam video.

Ali pošto ja tražim Formulu Univerzuma, a to znači objašnjenje koje će imati smisla i na strukturi atoma, ostalo mi je da razmislim šta mogu iz poznavanja strukture atoma upotrebiti u traženju odgovora na pitanje. Ko se ovde s kim uparuje za svečanu promociju?

Ali stvar sam sâm sebi otežao odbacivanjem zvaničnih stavova o strukturi atoma:

Fizičari moga doba na Zemlji su tvrdili da su atomi sastavljeni od izvesnog broja elektrona, protona, neutrona i velikog broja drugih subatomskih čestica. Ja sam definitivno prihvatio mišljenje nemačkih fizičara Ernsta Macha, Heinricha Hertza i Wilhelma Ostwalda: «Atomi su imaginarni objekti koji su (kao takvi) korisni u objašnjenju izvesnih fenomena».

I mislim da su ova trojica odbranili čast Germana ograđujući se od onog što nema podlogu u stvarnosti i pustili ostale Evropljane, Amerikance i ine da se koprcaju u svetu Mentalnih konstrukcija – u Fantaziji. Ali model atoma, koji je 1899. ponuđen od J. J. Thomsona i u sledećih 100 godina usitnjavan (u mozgovima fizičara, a ne u stvarnosti), mi je dao ideju da pomislim na ovo:

Možda su Plavozračeci neka vrsta atoma; Jedinica svesnosti koja u sebi nosi oba pola.

I učinilo mi se verovatnim:

Nisam primetio nijednog da se brije i nijednog da ima sise. Doduše nijednog nisam video ni u tesnom odelu a kamoli bez njega, da bih mogao pretpostaviti da li imaju polne organe ili ne; mada mi nekad jedan izgleda kao žena, a posle taj isti – kao muškarac; Nešto kao naizmenično isticanje dominacije jednog od polova.

Sama od sebe mi se onda nametnula pomisao da su Plavozračeci jednostavno – žena i muškarac u jednom ljudskom telu. Nešto kao ono što smo tamo na Zemlji slušali o Anđelima.

Može biti da ljubav, koja se očekuje od para inteligentnih jedinki, stvarno vodi u čudo koje se zove – Plavozračeci. I može biti da je Harmonija kolonija za razmnožavanje Plavozračecih.

Možda je seksualni odnos izraz sjedinjenja visokoumnih jedinki, a vagina prolaz u Raj, kao što mi se i čini. A penis je u tom slučaju bar otvarač kapije.

Ali pošto sam shvatio Društveno uređenje na Harmoniji, shvatio odnose i sistem uparivanja, onda mi, i bez otkrivanja funkcije 12.-ih Blokova, dođe odgovor na pitanje: Šta je Princip Vasione?

Princip je jednostavno: *Smirivanje polova u jedinici.*

Dakle: ne smirivanje suprotnosti, nego smirivanje osobenosti koje se međusobno trebaju. Tako da se sama od sebe nameće pretpostavka da se u jednom momentu kretanja stvari neke jedinice raščlane na telesno odvojene nosioce polova, pa se posle kao izraženo polarizovana tela privlače, da bi se na nekom drugom stupnju razvoja stvari nosioci polova smirili prvo kao polovi, a zatim i spojili opet u jednom telu.

Taoistička filozofija: Jin-Jang, žensko-muško, hladno-toplo, jug-sever, ... Ne usuđujem se da nastavim: elektron-proton, jer mislim da je Mendeljejev sistem samo najsavršeniji Orakel – kao sistem tumačenja materijalnog sveta. Jer: ako bih prihvatio da je žena elektron, muškarac proton a Bog neutron, ne samo da bih se koristio modelom atoma, koji ne uvažavam, nego bih i Boga priznao kao ličnost. A to ne mogu. Ne uklapa se u moja shvatanja Kosmosa.

Pošto sam Plavozračeci «arhivirao» kao «odgonetnute» smatrao sam se srećnim što nisam zavoleo jednu našu kao Arnu što volim, jer bi, verovatno, sve otišlo na ono što sada ne želim.

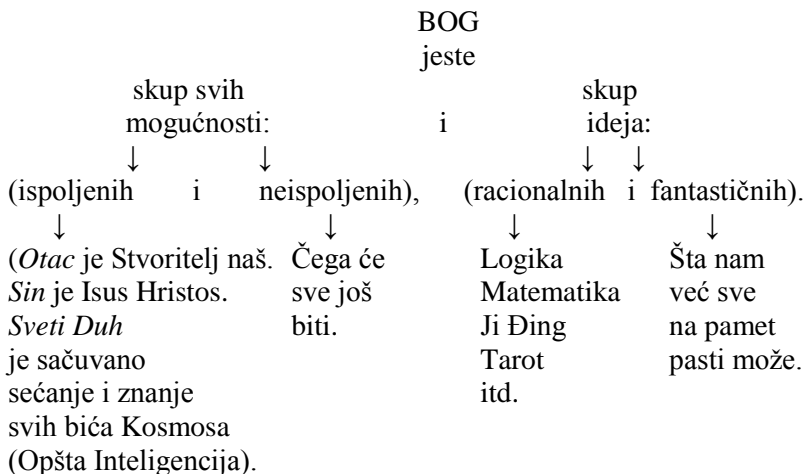
A možda je taj stepen, sjedinjenje u Plavozračecem, trajna sreća u integrisanom biću. Permanentni orgazam?

Kad se samo prisetim da se Plavozračeci uvek blaženo osmehuju!

Jadan je bio otac Augustin: Nije znao da je trebao jebati, a ne nevinost žene veličati.

Možda je nemoguće da se u Anđela slije jedan od naših sa Phaetonkom. Ali ja ne verujem da je jedan Plavozračeci u sebi jednotelesnom sretniji nego što smo Arna i ja preko naših tela. Mada nismo iste rase.

Univerzum sam već jednom objasnio:

Dakle, Bog nije osoba, a Plavozračeci i njihov šef, kojeg sam sa Zemlje nazivao Ocem, jesu osobenosti.

Pošto su se fizičari 20. i 21. veka Hristove ere bavili proučavanjima zakona materijalnih stvari, to je primereno naporima i polju delovanja ispravno bilo tražiti Formulu Kosmosa. Jer sam im ja 2005. objasnio Univerzum.

* * *

1982. su jedan Nemac (Gerd Binning) i jedan Švajcarac (Heinrich Rohrer) konstruisali Rastertunelmikroskop, koji je uveličavao stvari za 100 miliona puta, a na jasan pogled izvlačio stvari veličine 0,6 nm. I niko nije nigde video ni neki elektron, ni proton, ni pozitron, ni quark, ... i šta je još sve otkriveno u imaginarnim eksperimentima.

Ali ove subatomske čestice (koje ne postoje) su «ostavljale svoje tragove» u Akceleratorima! – tvrdili su oni.

!?

I mačku da ubrza čovek, u mašini za pranje rublja naprimer, našao bi tragove. Bar mačjih dlaka, ako ne mačjeg grebanja.

Objašnjenje Kosmosa je ovo:

Prvo agregatno stanje jeste energija – Primarnog bestelesnog objekta;

Drugo agregatno stanje jeste gasovita masa Galaksije u prvom stadijumu;

Treće agregatno stanje jeste tečnost užarenog nebeskog tela; planete, ...;

Četvrto agregatno stanje jeste čvrsta masa hladnog tela.

1. Primarni bestelesni objekt je samo suma energije, koja još nije pala ni u jedan od oblika koje je moguće izraziti kubnim veličinama.

2. Iz takozvanih Velikih oblaka, koji mogu biti od 150 do 250 svetlosnih godina u prečniku i ukupne mase do milion puta veće od Sunca, i sastavljene od vodonika, helijuma, ugljen-monoksida ili nekih drugih molekula, ponekad na desetine različitih u jednom velikom oblaku, nastaju sasvim uobičajeno nove Zvezde.

3. Jezgro Zemlje je primer tečnog tela velike (toplotne) energije.

4. Bilo koje kamenje; meteoriti, asteroidi, ...

92 elementa u Mendeljejevom Periodičnom sistemu elemenata, jesu samo 92 grubo definisana ponašanja energije u njenom rasponu od kretanja (u formi elektromagnetnih talasa) do totalnog mirovanja (u formi hladnog tela ekstremne gustine po cm^3).

A buđenje aktivnosti u mirnom telu fizičari na Zemlji vrše tamo gde je energija definitivno smirena – u 92. – Uranijumu. Najtežem od svih elemenata koje je moguće u Vasioni naći.

Takozvane subatomske čestice jesu samo energetska izrazi korelacija ženskih i muških atributa atoma (nedeljivog).

A ono što su Enriko Fermi i kolege mu cepali u Los Alamosu, pa posle još dva puta nad Japanom, jeste bilo cepanje jedinstva unutar atoma. A odatle i onako razorna snaga takozvane Atomske bombe. Jer se cepanjem «Neutrôna» (kojih nema) ne «oslobađa» vezivna snaga elemenata atoma, nego se nanosi bol jedinici (nedeljivoj).

Neko iz ljudske vrste u svom nerazumevanju principa Kosmosa napada na taj princip.

Izotopi su samo varijacije izraza karaktera Jednoga; kroz agregatno stanje u kojem je.

Stvaranje elemenata (u tzv. fusionim procesima zvezda) jeste stvaranje nosioca sve plemenitijih oblika izražavanja u okvirima *jedinki*. Iz toga izlazi da je Uranijum najbogatiji izraz unutrašnjih odnosa, a da je vodonik najprostiji.

Mi vidimo da je vodonika, kao najprostijeg izraza odnosa muškog i ženskog u okviru jedinice (veze, porodice, atoma), svugde u Kosmosu mnogo; odnosno najprostijeg ima najviše.

A Uranijuma kao najkompleksnijeg odnosa muškog i ženskog u jednom (atomu), ima vrlo malo u prirodi; kao što je to i među ljudima: stvarno plemenitih ima vrlo malo.

I to što pri «proizvođenju električne energije» ljudi govore o kretanjima slobodnih elektrona jeste takođe shvatljivo: Ona energija (kao Prvo agregatno stanje) koja je pala u Četvrto agregatno stanje, uđe ponovo u kretanje. Ali ne po stanju stvari u koje je pala, nego po stanju iritiranja tog Četvrtog stanja Jednoga.

Prema tome Vodonik i Uranijum su jedno te isto na mestima između 1. i 92. stanja Energije, ispod njene slobode u oblicima elektromagnetnih talasa.

Prema Periodnom sistemu elemenata – hemijski elementi imaju različite težine po kubnom santimetru: Karakter jeste energija, a energija je nekad ispoljena onako kako ju mi vidimo kroz čoveka «lakog kao pesma» do čoveka «teškog kao olovo».

Odnosno: karakter jeste masa; jer karakter jeste samo sinonim za stepen života energije.

Sve što je celovita jedinica (magneti, atomi, Zemlja i ostala kosmička tela) jeste polarizovano u sebi; nosi polove kao attribute svoga bića. Nesavršena tela su polarizovana prema drugima svoje vrste (kao žena prema čoveku, ili obrnuto): samo *živa bića* stoje kao polovi prema polarizovanoj jedinki svoje vrste (roda).

Ali to je zbog toga što je pad u *polarne odvojenosti* bio nužan da bi (na poznate načine) u nekom biću nastao mozak, kao jedino mogući instrument koji je sposoban da pojmi i stvara misli. Odnosno da razmišlja i podigne se do sveta ideja.

(Energija u 4. agregatnom stanju) Materija je sposobna samo da stoji kao nosilac sećanja, a ne i kao operativni mislilac.

Atom je kao kompletna jedinica od ženskog i muškog.

U suštini Astrofizika bi trebala biti *nauka koja proučava nameštanje stvari za nastanak bića koje nosi operativno sposobnu svesnost.*

U drugom delu svoje knjige «Raspad porodice ili Karl Marx i duša koje nema» sam objasnio da materija može samo nositi podatke, a da samo živi mozak može njima operisati, odnosno stvarati zaključke.

A mikrofizika bi trebala biti *nauka koja se bavi proučavanjima ponašanja materije (Četvrtog agregatnog stanja energije) u službi operativno sposobnoj svesnosti.*

Operativno sposobna svesnost je, dakle, vrhunski domet razvoja stvari.

I ceo Univerzum je tome podređen:

Stvoriti podlogu za nastanak umnog bića i staviti se u službu umnom biću.

E sad, neko me može pitati:

Zašto se materija stavlja u službu maloumnim bićima?

Razvoj do umnog bića je stepenast, a to ide ovako:

Na prvom stupnju su *bezumna* bića

Na drugom stupnju su *maloumna* bića

A na trećem stupnju su *umna* bića.

Mnogoumnost ne postoji, odnosno neko je umno razvijen ili – nije umno razvijen. A od onih koji nisu umno razvijeni postoje oni prvi i oni drugi.

Pogrešno je to što posmatranje stanja stvari navodi na zaključke o procesima u stvarima, pa na osnovama tih zaključaka mi izvlačimo najopštije opise tih procesa. I onda te opise promoviramo u zakone fizike, Kosmosa, itd, ... Istina je to da se materija ponaša prema volji Intelakta, najvišeg izraza Mogućnosti.

Sva ponavljanja, sva kretanja materije i u materiji, koja nam izgledaju zakonitost fizike dolaze otud što materija prihvati svaki prvi ozbiljan predlog: Kao što Konstelaciji damo predlog da kruženje viska udesno (ili Revers uvis bačenog novčića) znači «Da», pa Ona to i prihvati, ili da Heksagrami i karte znače «to i to», tako je Konstelacija prihvatila Mendeljejev periodični sistem elemenata.

A prema dogovoru između ljudi i Konstelacije rade i daljinski upravljač TV-aparata, i Teslin motor na naizmjeničnu struju, ...

Ako sad neki neotesanko dođe i kaže:

53. Heksagram (ĆIEN) ne znači *Postepeno napredovanje* nego znači *Raspad*, Konstelacija ne može to prihvatiti, jer je još od vremena pre Konfuciusa dogovoreno da trigrama GEN (dole) i SUN (gore) predskazuju: *Postepeno napredovanje.*

Stvari koje nam izgledaju kao Kosmičke konstante i starije od ljudi treba da nas opomenu da mi nismo najstariji oblik inteligentnih bića u Kosmosu.

Ako mi sad predložimo (što bi moglo izgledati kao da smo otkrili) neki smisljeni način putovanja kroz Kosmos, koji nema nikakve veze sa brzinom svetlosti, Konstelacija će to prihvatiti i mi ćemo za pljesak dlana o dlan skakutati od zvezde do zvezde.

Ili je neko već postigao dogovor sa Konstelacijom kako putovati kroz Kosmos brže od svetlosti.

Materija se stavlja u službu i maloumnima, jer nema razvoja bez učenja. A učenje se sastoji od ponavljanja lekcija. A greške u eksperimentima su normalna stvar. A konačno: nisu sve civilizacije Kosmosa zastranile u glupost. Odnosno ima i takvih civilizacija u Kosmosu koje se nisu uništile zahtevima materiji da se iz Četvrtog agregatnog stanja vrati u Prvo: A ako Zemljani *moraju* iskusiti da se taj proces dešava sa emisijama uništavajućih gama-zraka, utoliko kompletnija nastava.

Možda je glupost uzeti u ruke stvar koja prži ruku, ali nije glupost napraviti Atomsku bombu kao finale neuspeha u stvaranju umnog bića, nego je Atomska bomba uspešno stvaranje sredstva za samouništenje maloumnog (bezumnog) bića. A ako je biće bezumno ili maloumno da se samouništi – neka mu bude.

Želite smrt?

Može!

Materija je u vašoj sližbi po svim pitanjima.

Ne očekujte od materiji i da razmišlja za vas.

Materija nije ni toliko sposobna da na kraju samouništenja jedne Civilizacije pomisli: Nije mi uspelo da se u umnom biću ostvarim.

Ono malo što je na Zemlji valjalo Anđeli se već preveli na Harmoniju, a i ostale će. Budale neće Atomskom bombom uništiti Sećanje planete Zemlje; uništiće samo sebe. A to i nije neka velika šteta.

* * *

11. deo

Dva meseca posle prve projekcije Sećanja sa Zemlje Slobodan je dobio obaveštenje da dođe na prijem nastavka onoga što Zemlja nosi kao njegovo lično iz onog života.

Čim je izašao iz čitaonice počeo je da nam priča šta je tamo video. Otac Andy i majka mu Enya su ga pratili iz želje da mu pomognu u prihvatanju i preživljavanju priče, a ja sam hteo čuti njegov prenos nama, da ga ne bih posle mučio da ponavlja nešto; od onoga što se po izlasku iz Čitaonice sećanja sa Zemlje priča u najsnažnije mogućem uzbuđenju. Naravno, biće dana kojih neće hteti ništa da poveri drugima. Ali zasad je za očekivati impresije koje je lako izraziti svojim.

Prvo sećanje je bilo o igri na snegu, a drugo Slobodanovo sećanje je bilo o jednom obredu među Slovenima – «Teranje Zime»:

Kad je Slobodan počeo da opisuje Gube i Vertepe, pričao je tačno ono što sam očekivao da će pričati. Kad je završio sa svim što je imao da nam kaže Andy se upitao:

«Šta su to Gube i Vertepe?»

Pošto je on na Zemlji živeo u Švajcarskoj lako je bilo da mu uporedim stvari:

Vi imate u ferbruaru mesecu Karnevale po gradovima. To su ostaci običaja iz davnina: teranje Zime da ode, nestane i ustupi mesto Proleću. Kod nas su tu istu službu, utervanja straha Zimi, činili ljudi koji su se garavili po licu i svim otkrivenim delovima tela, oblačili u najstarija odela koja je ko imao, stavljali kojekakve kapuljače, konzerve i polutke suvih tikava na glave i tako unakarađeni išli selom i pravili galamu – da bi uplašili Zimu i naterali ju da pobegne.

«Gube i Vertepe» su bili uvek u malim grupama do 5-6 ljudi. I oni su svoju procesiju kroz selo vršili uveče.

Slobodana su probudili iz prvog večernjeg sna: Gube i Vertepe upadaju u kuće bez najave, pevaju, galame i lupaju u sve moguće tanjire i lavore koje nose sa sobom. Od domaćina, čiju kuću posete očekuju platu za svoj posao teranja Zime. Nagrada domaćina bude uvek u poljoprovrednim proizvodima: brašno, orasi, šunka, krompir, ...

Gube i Vertepe su igrali siromašni ljudi iz sela, da bi u svoje torbe nešto dobre hrane zadnjih zimskih dana nakupili, ili mladići da bi ulazili u kuće devojaka; koja se kojem od maskiranih već dopadala.

Arna je ćutala celo vreme; kao da se čudi da takve stvari još postoje na Zemlji. Ali na Zemlji se još uvek dešavaju mnoge stvari koje ni mi koji smo ovde utelovljeni, nismo mogli tamo prihvatati kao rešenja, ili način življenja.

Arna ni u najvećem umnom naporu nije verovala da su postojali onakvi kao Aleksandar Makedonski i Džingis-Kahn, koji su iz obesti rušili i palili, onakvi kao Napoleon Prvi Bonaparta i Adolf Hitler koji su iz imperijalističko-psihopatskih razloga hteli sve sebi pokoriti, onakvi kao Karl Marx, J. V. Staljin, Mao Tse-tung, ..., koji su iz ideoloških razloga sve neistomišljenike hteli potamaniti, ...

Rekao sam joj samo da se seti iz istorije njihove Civilizacije, zašto su pre 5 000 godina otprilike odlučili da ne ostanu na, tada, slabo nastanjenoj Zemlji.

Međutim, ja ne mislim da je ova planeta Harmonija mesto koje bi imalo nekog značaja bez one i onakve planete Zemlje. Odnosno, bez svih Zemljana, baš onakvih kakvi jesu. Jer, šta bi jedan stanovnik Harmonije znao o sebi i kakav bi kao punoletan Harmonjanin bio, bez sećanja sa Zemlje; Sećanja koje svakom Harmonjaninu dođe ustvari kao nauka o mogućim odnosima među ljudima i nauka o mogućim reakcijama na ljude i događaje.

Svaki od nas ovde je ovakav kakav jeste zahvaljujući prijemu originalnih priča sa paklene Zemlje. A neki mogući Harmonjani, sazreli samo na osnovama događaja sa planete Harmonije, bi bili nedefinisani, neprovereni, nekaljeni i neokaljeni, nepotvrđeni i ljigavi čovekoliki stvorovi.

Život na Zemlji jeste pun bola i mentalnih patnji. Ali, nije moguće poštenje nekog čoveka proveriti u izobilju nego – u nemaštini. I nije moguće čovečnost jednog zemaljskog političara utvrditi sve dok se ne utvrde njegove miroljubive i neagresivne težnje. Naravno da svako tamo ima pravo na odbranu. Ali ako neko nije u stanju da se odbrani u «svom dvorištu» sigurno ne treba forsirati stav «napad je najbolja odbrana» - protežući ga na tuđe dvorište.

Dakle, neka bude da je planeta Harmonija raj. Ali život na Harmoniji ima vrednost samo zahvaljujuć tome što mi, dobijanjem priča sa Zemlje, spoznajemo i suprotnost ovom životu.

Odnosno, dobro bez poznavanja zla jeste – dosada. A dobro sa poznavanjem zla je sreća; koja treba biti držana sa zahvalnošću da poznajemo obe opcije i da nismo u onoj u kojoj preovladavaju mentalne patnje i telesna bol.

Ja sad ne želim reći da ljudi na Zemlji moraju podržavati i veličati zlotvore, nego želim reći da su zlotvori na Zemlji u službi koja im je pripala Milošću svih mogućnosti. U službi kojom miroljubivim i dobronamernim Zemljanima jesu nevolja i projektanti nevolje test situacija. I setite se Isusa Hristosa, koji je dobro govorio da se ne služimo nasiljem, ali da i u nasilju drugih vidimo volju i nameru Oca stvoritelja.

Ako mi težimo uspostavljanju života bez telesno-mentalnog nasilja – jeste ispravno delovanje od strane ljudske jedinke. Ali ako nam ne uspe nekog čoveka ubediti da deluje kao dobronameran čovek – posmatrajmo ga kao izraz Mogućnosti i – branimo se. Ja baš nisam za onu opciju okretanja i drugog obraza onom koji nas je udario po jednom.

Ako čovek nema jake ruke, ni oružje, ni znanje borilačkih veština, onda mu ostaje poslednja mogućnost: da se ponaša kao telom slabašni Mahatma Gandi. Inače u svakom drugom slučaju je u redu nasilnika opaliti po njušci; jer dovoljno je što smo ga upoznali na slabijima od nas. I ne moramo ga neposredno iskusiti. Jer ionako se na Zemlji veliča ovaj stav: Budala uči preko svog svog iskustva, a pametan čovek preko iskustava drugih.

Inače, polaritet po transferzalama je polaritet hladnih tela. I to je ono što ima Zemlja na polovima Sever-Jug.

A polaritet po sferama je – Gravitacija.

Sva velika tela u Kosmosu su međusobno u odnosima koje dozvoljavaju gravitacione sile – privlačne sile po sferama.

Počasni starešina Centralne kupole Šeste Države je Vladimir-Vanja. Na Harmoniji su kopije ljudi koji su na Zemlji stekli definitivno pozitivna stanja u svojim mozgovima, mada su ta stanja dostizali preživljavajući tamo svakakve situacije. Vanja je meni isprva bio čudan, ali mi je njegova žena Antonija jednom ispričala njegovu tamošnju priču i od tada sam se oslobodio da ga posećujem i da ga čak pozivam u šetnje izvan grada. Sa njim sam se posle družio vrlo intenzivno. Naravno da je to proredilo odkad sam se sastavio sa Arnom. Jednom smo ipak izašli u predvečerje «na kratko», a vratili se u grad tek sutra ujutro za doručak.

Vanja je na Zemlji bio Rus iz jednog sela u okolini grada Kirow. Visok je oko 185 cm, a težine oko 90-95 kg, bez imalo vidljivog tkiva koje spada u masti. Ovde važi za nekrunisanog Kralja lepote; za najlepšeg muškarca Šeste države.

Ja sam se oduševio kad sam čuo deo njegove priče sa Zemlje.

Druge godine posle Drugog svetskog rata je Vanja, po partijskim planovima Komunističke partije iz Kirowa, upućen u Moskvu na studije Psihologije; jer je sâm izrazio interesovanje baš za te studije.

U jesen 1948. godine je na Moskovski Univerzitet došao u posetu Lavrentij Berija, Narodni komesar NKVD-a (Narodnij Komisariat Vnutrenjih Del) i tada već Maršal po vojnom činu, član Politbiroa Komunističke partije SSSR-a) i zamenik Staljina (Predsednika-diktatora Saveza socijalističkih republika). Stvarnim stanjem stvari Berija je bio – Drugi čovek strahovlade.

Kad su Beriji predstavljeni najbolju studenti Univerziteta, Berija im je održao predavanje o Političkoj situaciji na Planeti. Svi studenti su često i dugo aplaudirali, ali je Berija primetio jednog krupnog lepog mladića u šestom redu i dvojicu studenata do njega, kako nijednom grimasom a kamoli pokretima ruku, ne pokazuje odobravanje ili oduševljenje njegovim, Berijinim, izlaganjima.

Berija je posle predavanja upitao Političkog komesara Univerziteta ko su mladići koji nisu reagovali na njegove reči i dobio je odgovor:

«Studenti Psihologije koji ispituju da li je moguće u ljudskoj jedinki razviti *Doživljavanje bez afektivnog izražavanja stanja.*»

Berija je Partijskom komesaru Univerziteta u Moskvi rekao:

«Takve stvari moramo u klici uništiti.»

A to se svelo na to da su Vanja i kolege njegove proglašeni destruktivnim elementima socijalističkog društva. A kao takvi su, definitivno, izvedeni pred Sud naroda. I naravno, ko bi Vanju i kolege mu proglasio nevinim u verovatnoj *Obnovi procesa* bi se našao na optuženičkoj klupi sa njima trojicom: Četiri sudije-porotnici muškarci su ekspresno podigli ruke kao znake krivnje, a peti sudija porotnik je to učinila приметно sporije. Kao da je Vanji izjavila:

«Oprosti, ali moj glas ionako ništa ne odlučuje.»

Izbačeni su sa Univerziteta i dobili po 5 godina vaspitno-popravnog rada u Sibiru. A to znači: Po 5 godina neplaćenog rad u rudniku uglja.

Kad je Vanji postalo neizdrživo u rudniku i barakama bez grejanja, na slaboj ishrani, odlučio je da prekрати muke; jer nije bilo prošlo ni 6 meseci od kazne, a ko će izdržati još 4,5 godine? Kolegama Sergeju i Nikolaju je samo rekao:

«Ja sutra odlazim odavde.»

Nikolaj mu je odgovorio:

«Kako? Straže ne možeš proći, a i da ih prođeš – gde ćeš u divljinu. Smrznućeš se do prvog jutra.»

Kad su sledećeg jutra bili svi u zboru, spremni da krenu na rad, Vanja je pošao laganim korakom ka glavnoj kapiji. Stražar se derao na Vanju:

«Stoj!

Stoj, pucaću!!»

Ali Vanja je i dalje mirno koračao prema stražaru i izlazu iz logora.

I – stražar nije pucao. Stajao je na mestu kao izgubljen za stvarnost. Sa puškom uperenom u Vanju.

Kad je Vanja već bio izvan kapije logora komandir straže je podigao pušku i uperio ju na Vanju. Upravnik logora je povukao cev komandirove puške prema ledenoj zemlji i rekao:

«Jesi li ti lud da ga ubiješ? Nema dva takva Rusa. Ne vuci greh na sebe!»

Ostale osuđenike je obuzela neka milina na Upravnikove reči. Od tada nije bilo nikakvi sabotaza u radu i sve se svelo na prijateljsko-bratski odnos između vojnika-stražara i osuđenika. Kad su stekli poverenje jedni u druge, niko od vojnika nije više stražario na kapijama i uglovima logora, jer niko od osuđenika nije ni razmišljao o bekstvu a kamoli da bi pokušao. Pošto je upravnik stekao poverenje u osuđenike dozvoljavao im je da

ispunjavaju dnevne planove za iskop uglja i da se vraćaju u svoje barake na odmor. Barake su od tada bivale zagrevane gorenjem drva u metalnim buradima. Pa dokle koje bure izdrži kao peć. Zatvorenicu su nazmenično ostavljali po jednog u logoru da čisti barake i održava toplotu u njima.

Drva za grejanje baraka su sami donosili iz obližnjih šuma i to tako što su po drva išli kao u šetnju: bez straže i pratnje. Kratili su balvane palog drveća i dovlačili ih sankama u krug barake.

Komandir Logora je posle svake godine bio pohvaljivan iz Moskve posebnim ukazima za ispunjenje Plana kopanja i slanja uglja u prestonicu.

Vanja je nekako stigao do sela u kojem su vagoni punili ugljem za transport prema potrošačima i kad je hteo da se popne u vagon za pratioce Transporta zaustavila ga je policija. I, naravno, pošto nije imao nikakvih papira i propusnica kod sebe policajac je odveo Vanju u Policijsku stanicu i telefonskom linijom kontaktirao nekoga.

Vanja nije znao sa kim policajac razgovara, kao ni to šta policajac od svog sagovornika čuje. Stajao je mirno i čekao. Čuo je kako policajac opisuje njega, Vanju, a onda i policajčevo pitanje nekom tamo:

«Pa što ga niste dovezli?»

A malo zatim i nešto kao policajčev komentar:

«Čudan čovek.»

Kad je policajac spustio slušalicu rekao je Vanji malo ljutito:

«Pa ti nisi baš u čitav. Kako da zaboraviš Otpusnicu? Sad ja moram da ti pišem ovde novu.»

Vanja je dobio *Putne isprave* na ime Vladimira Tihopojeva, vojnički paket sa suvom hranom za nedelju dana, jer je i to bio «zaboravio u Vaspitno-popravnoj ustanovi» i – seo u vagon za pratioce Transporta. Spavao je u vagonu dve noći do dana kog je mašinista pustio signal za kretanje voza. Na taj signal je Vanja iskočio iz vagona i krenuo opet istim putem kojim je u selo i došao. Nije odmakao ni pola kilometra kad ga je stigao policijski džip. Isti onaj policajac ga je opet još ljutitije pitao:

«Drugar, šta sad izvodiš?»

«Idem nazad po originalnu Otpusnicu.» Odgovorio mu je Vanja.

«Pa zar je to važno? Voz polazi odavde samo jednom nedeljno. Gde ćeš čekati? Što nisi odmah išao nazad, nego si čekao polazak voza? Ne da si čudan, nego si blesav!» Galamio je policajac na Vanju.

«Prvo: Važna mi je Otpusnica sa pečatom Vaspitno-popravne ustanove, a drugo: čekaću nedelju dana tamo u Ustanovi.» Mirno je govorio Vanja.

«I opet pešice 12 km kroz sneg? Kako nisi zalutao dok si ovamo dolazio?» Vanja je smirno podigao i spustio ramena, bez da je i reč rekao na ova dva pitanja. Posle nekoliko sekundi tišine, policajac je otvorio vrata i naredio Vanji:

«Ulazi.»

Posle pola sata vožnje bili su pred Logorom. Novi stražar se zabezaknuo još snažnije nego onaj pored kojeg ja Vanja kroz logorsku kapiju prošao napolje, jer je Vanja jednostavno izašao iz džipa, pozdravio se ljubazno s policajcima i ušao u Logor. Policajci su okrenuli put sela i dobacili Vanji sa smeškom:

«Vidimo se iduće srede.»

Kad je Upravnik sačekao Vanju pred glavnom zgradom pitao ga je:

«Zašto si se vratio?»

«Moram naučiti da ignorišem teškoće.»

«Pa mogao si se za tu nauku odlučiti i pre bekstva. Znaš li ti na kakve si me muke stavio? Znaš li ti da u takvim prilikama pucamo bez milosti? Znaš li ti ...? Znaš li ti ...?» Upravnik je besnio, ali kao protiv volje da drži predavanje. Više kao da je tražio razumevanje da mu nije bilo lako.

«Ja sam hteo da neko puca.» - Reče Vanja upravniku Logora.

«Idi u baraku! I kaži drugarima da ne računaju sa tim da će još neko izaći kao što si ti izašao. Takve se situacije nikad ne završavaju kao ovog puta s tobom.»

Vanja je stajao mirno i pitomo pred upravnikom kao dete pred blagim učiteljem. Upravnik je nastavio:

«Dao si me u veliku brigu, kako da pustim da te ne progone, a da ja ne stradam zbog tvog bekstva; šta da smislim za sledeću kontrolu Logora. Lako je napraviti grobnu humku sa tvojim imenom. Otišlo bi pismo do tvoje majke da si mrtav, a ti se posle pojaviš tamo živ i zdrav. Sledećeg puta ću ja pucati u tebe!» Upravnik je naglasio reč: *Ja*.

«Ovo ti je bila jedina prilika da me uhvatiš nespremnog.»

Posle izdržane kazne u situaciji koju je svojim činom bekstva i povratka radikalno popravio u korist osuđenika, Vanja se vratio u Moskvu. Prvo je

pokušao dobiti radno mesto učitelja u osnovnoj školi, ali nije dobio partijsko mišljenje «za» i počeo je da radi kao nosač na Željezničkoj stanici. Lepe žene su uvek birale njega za nosača.

Među nosačima sa Željezničke stanice u Moskvi je ostala ova priča: Iz Kalinjina su došle u posetu Moskvi radnice jedne Fabrike odeće. Nosači su im se nudili za nošenje torbica više terajući zabavu sa njima, jer ustvari nijedna nije imala ništa teško od robe. Vanja je mirno stajao među kolegama i niti je išta kojooj nudio niti je išta govorio; kao i obično što je kod njega.

Kad je iz voza htela izaći jedna starica Vanja joj je pomogao pri pokušaju da stupi na peron, a ona ga je istim zadržala kao nosača. I tako je on polako odlazio sa babom, dok su sve radnice stajale kao opčinjene, ne hajeći za daljnja dobacivanja i podsmehe ostalih nosača.

U roku od sledećih mesec dana pojavilo se više od deset lepih žena vozovima iz tog pravca, sa upadljivo velikim koferima. I sve bi po izlasku iz voza pitale Moskovske nosače:

«Gde vam je onaj veliki plavokosi?»

I svaka je dalje odlazila lako noseći svoje velike kofere. Dok je nosačima postalo jasno da je svaka ustvari nosila prazan kofer. Jedna radnica iz Kalinjina je bila toliko uporna ili strpljiva da je uspela da Vanju odvede u Kalinjin grad. I – više niko nikad nije video Vanju na moskovskoj željezničkoj stanici kao nosača. Niti da stoji i čeka putnike.

I ovde na Harmoniji su ga sve žene gledale sa uzdasima, ali mu se nijedna nije nudila. Možda su pretpostavljale da neće biti prihvaćene. Ili su se osećale nelagodno pred čovekom koji ne dozvoljava da se njegovim ponašanjem ili izrazom lica primeti stanje u njegovoj glavi. Ni ja ne mogu zamisliti kakvo bi to bilo odgajanje dece bez smeha, ljutnje, ... Kakva bi to bila Diktatura ili Republika bez odobravanja i protesta. Kakva je to ljubavna veza bez milovanja i šaputanja prijatnih reči. Vladimir-Vanja Tihopojev je pokušao da nam pokaže da smo neozbiljni i – pokazao nam je da je bolje biti neozbiljan nego zauzdan kao on.

Antonija je imala hrabrosti da mu priđe, jer je posle nekoliko posmatranja uspela da prepoznae radost u njemu iz izraza njegovih očiju. Ili njegovu ravnodušnost prema nečemu ili nekome; pošto ovde nema tuge ni suza. Osim kod nećijih preživljavanja reprodukcija ličnog iz Sećanja koje o njemu/njoj nosi Zemlja. Ali baš je Vanja jedini kojeg sam ja ovde video da plače. Kad smo one noći dugo boravili izvan grada pitao sam ga:

«Vanja, žene te žele, muškarci te poštuju, a ni jedni ni drugi se ne trude mnogo da budu u tvom društvu. Čak gledaju da ne ostanu nasamo sa tobom. Kako ti to sve prihvataš.»

«Posmatraj me Theodore pa protumači.»

«Vanja, zar ti misliš da smo mi koji se smejemo primitivni?»

«Theodore, kad odeš u zoološki vrt vidiš da se samo majmunni krevelje među sobom, a ostale životinje žive bez posebnih izraza koje bi omogućavale da se u njima prepozna nešto. Svejedno da li indiferentnost ili zadovoljstvo situacijom. I vidiš da se ljudi smeju samo majmunima, magarcima, zečevima i tako nekoj sitnoj peradi, a pred lavovima, zmijama, slonovima ili nosorozima, naprimer, ljudi su vrlo ozbiljnih izraza lica.»

«Pa mi smo, Vanja, poreklom bliži majmunima nego bilo kojoj od ovih koje te smatraš ozbiljnim vrstama.»

«Da li si ti Theodore video nekog Phaetonca da se smeje? Ili Plavozračćeg?»

«Ti ne znaš zašto se Phaetonci ne smeju. Možda su tužni. A meni se kao dečaku ovde učinilo da mi se jedan Plavozračći osmehuje.»

«Theodore,» nastavio je Vanja još odlučnije braniti svoja psiho-filozofska stanovišta – «ako se smeše, smeše se deci a ne odraslima.»

«Ako ti imaš razumevanje za to da se Plavozračći osmehuju deci. Da li dozvoljavaš i to da se deca smeju i afektivno ponašaju među sobom.»

«Theodore, to je u redu. Ne mogu od dece očekivati da budu ozbiljna kao ljudi.»

«Ali ti se, Vanja, ne osmehuješ ni deci.»

«Antonija, primeti uvek radost u meni kad sretnem neko dete i kad sretnem bilo kog ovdašnjeg.

Čak se i Phaetoncima radujem. A oni to znaju. A ni tamo na Zemlji nisam imao nesporazuma sa svojim bližnjima: Žena me je grčila kao svog najrtođenijeg i jedinog, kao što sam joj i bio, a ćerka bi mi jednostavno davala svoju ručicu kad smo hodali, ili bi mi sela u krilo. I kao što mačka ne traži da joj išta govorimo dok «prede» iz svog doživljaja situacije, tako je i moja Anuška uživala u mom krilu, kao ptica u svom gnezdu.»

«Pa zar nisi nikad pomislio da su neki od nas nesposobni da procene stanje u tvojoj glavi i nesposobni da to vide iz tvojih očiju; Pogotovo smo mi muškarci kao velika deca, koja od svoje želje za zaokupljanjem opšte pažnje – ne posmatraju dovoljno pažljivo ni sa punim interesovanjem ostale prisutne.»

«E, Theodore, to nije moja briga: Muškarci su često ponašaju kao majmuni.»

«Mi smo majmuni kad se svađamo oko sitnica i oko materijalnih dobiti, ali smo deca kad se smejemo.»

Vanja je malo počutao pa me je upitao:

«Deca? Kad se smejemo iskreno? Pa ne može muškarac od trideset godina još očekivati da ga uvažavam kao dete. Ta tridesetogodišnja ili četrdesetogodišnja deca očekuju da ih uvažavam kao odrasle kad nešto zahtevaju ili trebaju, a kad su u obavezi i odgovornosti nadaju se da im praštam kao dečacima. To kod mene ne ide. Ako hoćeš da odlučuješ o nečijem životu, tvoje žene ili dece – naprimer, onda se uozbilji. Nema više mesta ni vremena za majmunisanje. A ti ne možeš na tu ozbiljnost pozvati nekog tek onda kad je postao punoletan, nego mu moraš kao otac i odgovorni vaspitač biti uzor za *njegov položaj u njegovoj porodici.*»

«Ti, dakle, dozvoljavaš ženama da se majmunišu?»

«Žene se ne majmunišu.» odgovorio mi je Vanja;

«Sve žene, koje sam ja doživeo, jesu tako čedno ispoljavale svoja stanja da sam ja bivao još sretniji u njihovoj sreći nego one same što su u njoj bivale.»

«Pa ko onda, ili šta čini nas muškarce srećnim?» - Pitao sam Vanju.

«Theodore teško je učiniti srećnim nekog ko drugom pravi nesreću, jer praveći nesreću drugom, trećem, ... hiljaditom, nađe se u situaciji Opšte nesreće. I onda taj tvorac stanja Opšte nesreće očekuje od *od njega unesrećenih* da mu se raduju, da mu aplaudiraju, pevaju pesme, ... E, moj Theodore!»

Pomislio sam ovde da je Vanja kao tvorac ideje o *Doživljavanju bez afektivnog izražavanja stanja* nastao kao posledica neslaganja sa Staljinovom diktaturom, pa sam mu rekao:

«Mi ovde ne upravljamo na načine koji bi nekog potčinjavali, niti mnogo podređujemo sebi ovdašnje žene i ovdašnju decu. Svi mi ovde smo deca.»

«Kako mogu biti dete sebe samog? A nisam ni Antoniin ni tvoj, ni ...»

Kad sam mu rekao:

«Mi smo deca Plavozračćih i savim je u redu kad smehom pokazujemo radost.» Vanja se učutao. Ja sam ga pustio da se snalazi sa ovim mojim odgovorom kako zna i – čekao da mi se obrati.

Potrajalo je prilično dok mi se obratio:

«Kako smo mi to deca Plavozračćih?»

I onda sam mu govorio ono što ja znam i pretpostavljam. I to je potrajalo.

Kad sam završio Vanja je rekao:

«Pa ja sam na Zemlji mnoge ljude nepotrebno rastužio, ostavljajući ih u neizvesnosti o mojoj radosti prema njima.» I počeo je da plače.

Ja sam ga pustio da se dobro isplače i kad me je upitao.

«Da li sam, Theodore, mnogo zgrešio tamo.»

«Nisi! Jer da si mnogo zgrešio ne bi te ovde kopirali.»

«Pa ljudi su me osudili na rad u Sibiru.»

«Na rad u Sibiru su te osudili neljudi, koji su se bojali da bi im ti tvojom naukom ugrizio «pozorište». Kako da Staljin krene u narod, a da ne bude ovacija, cveća, aplauza, ...?»

«Verovaću ti još jače ako mi objasniš kako je moguće da od dva tela, muškarca i žene, postane jedno u sebi polarizovano.» Naglasio je: *jedno!*

«E pa Vanja, još 1875 godine Isusove ere na Zemlji je vaš dvadesetogodišnji Ivan Mičurin to radio sa jabukama i kruškama. A ovi Plavozračći uzmu jednostavno dve ćelije muškarca i žane koje žele da upare i puste to da raste.»

«A kako onda u to jedno Plavozračćeće biće ubace priču muškarca i priču žene, od kojih prave jedno telo i naprave jedan karakter.»

«E pa Vanja, takva jedna osoba postaje samo skup naklonosti koje su nosile obe osobe u svojim polarizovanim izdanjima. I ne moraju dobijati ni jednu priču na uvid, jer su ionako sveznajući i znaju sve priče svih nas; odnosno: Ne nose ni jednu priču kao svoj lični teret.»

Pošto je Vanja dugo ćutao, kad mi se učinilo da je spreman da se priključi nastavku razgovora – rekao sam mu.

«Mi nikad nismo videli kad je koje dvoje naših odavde nestalo i posle koliko naših godina je od tih istih naših dvoje nastao jedan zreli Plavozračći. I da li se nama Harmonjanima uopšte pokazuju mladi Plavozračći nastali unijom dvoje naših, koje smo mi ovde poznavali. Jedino te opominjem na to da se prisetiš kako na Zemlji brzo rastu i brzo

sazrevaju mladi svih sisara osim ljudske vrste. A ja sam siguran da je to sve zbog toga bilo, što je svaka ljudska jedinka morala tamo mnogo stvari da nauči pre nego što postane zrela za život. Životinje i tamo i ovde moraju sazreti samo po pitanjima telesnih sposobnosti, a čovek i tamo i ovde mora sazreti i po pitanjima telesnih i po pitanjima intelektualnih sposobnosti. A ovo drugo ne ide tako brzo. Neko tamo ne sazri umno ni za 50 godina. Ali glavni Bioinženjeri, koji imaju uticaja na Floru i Faunu Zemlje, su nam odredili 20 godina. Dok smo bili majmuni sazrevali smo za 3-4 godine. Ali kako smo postali «korigovani» za jedan viši intelektualni nivo – počeli smo sporije sazrevati i duže živeti. Pošto jedan Plavozračeci unijom muškarca i žene stekne ogromne sposobnosti, znači da ne mora ništa novo da učiti, nego samo već poznato svojom sposobnošću u sebe primi, to onda jednom Plavozračecom ne treba više od 3-4 godine do zrelosti. Odnosno, Plavozračeci do zrelosti rastu jednako brzo kao i mladi bilo koje druge vrste sisarana Zemlji osim ljudske.»

«Theodore, sve što si mi rekao ima smisla.»

Posle nam je trebalo nekoliko sati da se Vanja uredi za povratak u grad. Kad smo ujutru stigli u Centralnu kupolu Vanja je pošao Antoniji raširenih ruku i smešeći se jasno i izraženo. Kad je zagrlio Antoniu, ova me je pogledela iskosa, sa njegovih grudi, kao da me pita:

«Šta si mu to uradio?»

Ja nisam hteo da nešto menjam u njegovom ponašanju, pa sam čak osetio i malo krivnje zbog toga što nam se Vanja promenio u ispoljavanjima svojih mentalnih stanja. Jer: važno je šta čovek oseća, a ne šta se nama čini da oseća. A što mi nismo tako osetljivi u tumačenju mentalnih stanja jedne osobe, kao što je Antonija osećala Vanju – jeste naš doprinos nesporazumima, a ne onoga koji se ne smeje.

Vanja mi se posle ispovedio da je tamo bio prisiljen da se uozbilji, jer se nije hteo smejeti po narudžbini, niti zbog toga što to neko od celog naroda očekuje. I to je ostao njegov životni stav: Ne smejeti se.

Ali ja mislim da su ga sve one žene kojima je bio i više od nosača putnog prtljaga osećale i bez mnogo ispoljavanja s njegove strane. Mada mi onda nije bilo jasno zašto su se ove na Harmoniji toliko ustezale. Ili su ove znale da se on predao Antoniji.

Antonija je tamo bila ćerka jetnog Hotelijera u glavnom gradu države Mexiko. Kad je ovaj hotelijer u jednoj igri pokera izgubio Hotel i Haciendu, dobio je ponudu da mu sve to ostane u vlasništvu ali da dâ svoju ćerku sinu ovoga koji je na kocki dobio imanje ovog Antoniinog oca Manuela Alvareza.

I Manuel Alvarez je ponudu vrlo lako prihvatio: Em mu imanje i dalje ostaje u posedu, em udaje ćerku za bogatog momka.

U računicu mu se nije uklopilo to da je morao jako i dugo ubeđivati Antoniu da pristane na brak sa nepoznatim momkom. I pošto se Antonia opirala neumoljivo Manuel je morao ispričati da će izgubiti ili glavu ili imanje. A ni jedno ni drugo nije dobro za porodicu. Antonia se sa suzama oprostila od svog Juanita i udala za Manola Meneu.

Posle svadbe sa mnogo jela, pića, muzike i veselja, osim što je nevesta tokom cele ceremonije plakala, mladenci su se uputili na Bračno utovanje obalom Zaliva, namerni da se bolje upoznaju tokom boravaka u nekim od najluksuznijih hotela na obali. Međutim vratili su se brže nego što je iko to mogao i pomisliti: Antonia je prestala da jede i posle tri nedelje je umrla.

* * *

Na Harmoniji se ne umire ni po redu stvari ni po nečijoj volji, nego jedino ako nekom dosadi ovaj lagodni život ovde. Ali o tako nečem ja ovde na Harmoniji još nisam čuo: Upoznao sam ovde jednog iz grada G naše Države, koji je ovde već preko 11 500 godina. I još uvek mu je sve zanimljivo. Jednom mi je rekao i to da je Phaetonce video prvi put tek pre oko 4 800 godina. Kad su tačno stigli na Novi Phaeton – ne zna, ali računa ne mnogo decenija pre prvog susreta njihovog sa Harmonjanima.

A ako nekome dosadi ovaj lepi život ovde – izrazi jednostavno želju da ga ne bude više i uredi svoje telo tako da opet počne stariti. Pa ako se do trenutka potpune nemoći ne predomisli – umre za sva vremena i sve prilike. Sa tim su nas Plavozračeci upoznali, jer se to prihvata kao volja ljudi. Plavozračeci ne insistiraju na tome da neko nastavi da živi ako nema volju. Jer svima u ovoj Vasioni je jasno da i milijarde godina života predstoje kao mogućn • st, ali – proći će. Odnosno: sve ima kraj.

Pa ako neko ne želi da živi hiljade godina, ili ne želi da živi tri miliona godina, to se prihvata kao sloboda shvatanja stvari. Jer svi znamo da reči: «večni život» ustvari znače: «mnogo dug život». Odnosno svi znaju da ništa nije večno: sve i svako u Univerzumu ima kraj. Jedino su Skup mogućnosti, Svet ideja i Ništa večni. I jedino što u sva tri važi je: *saglasnost polova u jednom.*

* * *

Društveni život na Harmoniji je vrlo bogat. Mada se neko može čuditi: Šta može biti interesantno tamo gde se ne umire? Gde nema ratova, politike, ekonomije, kriminala, bolesti, ... itd?

Na Harmoniji nema Policije, jer nema ni lopova ni ubica;

nema sudstva jer nema nikakvih nesporazuma i prekršaja;

nema vojske, jer niko nema osvajačkih težnji i nema koga da se plaši;

nema prostitucije, jer su svi zdravi, bogati (ne oskudevaju u materijalnim stvarima), čisti i privlačni; i svako je u vezi koja ga usrećuje; nema ni ljubomore ni zavisti;

nema filmske industrije ni industrije za zabavu, jer nikome nisu potrebna uzbuđenja na osnovama nemogućih stvari i stvari bez logike;

nema prodavnica, jer niko ništa ne kupuje: sve je na raspolaganju po potrebama ljudi koji ovde žive;

nema banaka jer niko ne razmišlja o skupljanju rezervi novaca ni o bogaćenju u novcu,

nema potrebe za moralnim pridikama, jer su svi po sebi tako uređeni da niko ne mora brinuti o sebi; pošto drugi brinu o njemu, kao što on više brine o drugima nego o sebi sâmom.

Dakle stvari su jasne i jednostavne:

Ljudi nigde ne žure, egzistiraju kao telesno zdravi i talentovani: ovde nema ni invalida, ni umno nesposobnih, ni telesno nesposobnih, ni parazita – lenjivaca. Odnosno svi se umno i telesno sposobni, a to znači dobronamerni prema zajednici i svakom pojedincu.

Svi su vrlo rado na njivama u proizvodnji hrane, svi su rado u pripremi obroka za jelo, svi su po svojim stepenima razvitka zainteresovani za čistoću zajedničkih i ličnih prostorija, tako da niko ne ostavlja iza sebe posao drugome. Ovde nije nikome ispod samopoštovanja čišćenje zajedničkih prostorija, nego je za stid ostaviti nešto prljavo iza sebe. I svako je strpljiv u radu, jer se svi prepuštaju uživanjima tek opušteni u čistim prostorijama.

Postoje poslovi koji su organizovani na nivoima kontinenta, na nivoima države i na nivoima grada. Ali ukupno ima 11 vrsta poslova:

01. proizvodnja sirovina za prehrambene artikle
02. finalizacija prehrambenih artikala
03. proizvodnja sirovina za nemetalne produkte
04. proizvodnja robe od nemetala
05. proizvodnja sirovina za metalne produkte
06. proizvodnja roba od metala

07. proizvodnja roba za higijenu
08. održavanje instalacija javnog saobraćaja (prevoz i elektronski mediji)
09. održavanje stambenih objekata
10. organizacija svih društvenih aktivnosti i transport gotovih proizvoda
11. školstvo i medicina (predavanja u osnovnim naukama i umetnosti).

Prvih sedam radno-proizvodnih oblasti su organizovani na nivoima kontinenta – civilizacije, a ostale četiri na nivoima država.

Jednom bude tako da u prvog od 11 radno-proizvodnih oblasti učestvuju građani Prvih blokova, u drugoj od 11 radno-proizvodnih oblasti učestvuju građani Drugih blokova, itd.

Posle godine dana svi se pomere za po jedno mesto na listi poslova proizvodno-uslužnih aktivnosti. Tako da se posle 11 opet svi nađu na istim poslovima.

Na stanovnike 12-ih blokova niko ništa ne računa, jer stanovnika 12-ih Blokova – nema.

U Centralnim kupolama Dražava niko nema radnih obaveza, jer su zabavljeni odgajanjem dece. Slobodni su da pristupe bilo kojoj grupi proizvodno-uslužnih aktivnosti. Ali niko ne ide u porodice i parove samo da bi izbegao rad u proizvodno-uslužnim grupama. Te aktivnosti ne traju nikada dugo: čim se popune skladišta za očekivanu potrošnju – proizvodnja se obustavlja do nove procene situacije u oblasti potrošnje gotovih proizvoda.

Odražavanje stambenih objekata i sredstava javnog saobraćaja je takođe delatnost koja se više svodi na to da neko bude spreman u otklanjanju kojekavih zastoja.

Ono što bi neupućenom ličilo na samouslugu jeste ustvari skladište potreština: sve moguće stvari stoje na stotinama godina poznatim mestima: za osnovnu ishranu, đakonije i pića, kozmetiku, muziku, odeću, elektroniku (muzički instrumenti), video tehnologiju.

Po poljoprivredne proizvode svako ide direktno na plantaže i bere količine voća ili povrća po proceni svojih potreba za dan, dva, ... Neko i ostane malo da pomogne u radu plevljenju, okopavanju, zalivanju, ...

Filmovi iz oblasti seksualnih odnosa se klasifikuju u obrazovnu i dokumentarnu literaturu, a ako se neko tokom teorijske nastave «popali» slobodan je pristupiti praktičnoj proveri znanja ili rasterećenja polne napetosti; I nije za podsmeħ ili osudu, nego je za radost. Pošto uvek postoji neko ko je spreman za uživanje razlika; ili sličnosti.

Naravno da postoje razlike u anatomskim i kondicionim spremama muškaraca i žena. Ali niko nema kompleks «lošeg ljubavnika» ili «neatraktivne ljubavnice», jer za svaku ponudu postoji «primeren odgovor».

A osnovna stvar je da svaki muškarac i svaka žena mogu onim biotehnikama koje sam opisao kao «aktiviranje specijalizovanih ćelija u embrionalne» izmodelirati polne organe po želji; i po veličini i po izgledu. Tako da sve postane stvar dogovora uparenih ljubavnika, koji nameravaju ostati u vezi za neki veći broj meseci, ili godina. Jer niko ne pristupi *reformiranju* nekog svog organa ili dela tela za prolaznu vezu.

Naravno i to što sam ja od Arne niži za 15 santimetara je moja volja da ništa na sebi ne menjam; Ja bih za godinu dana izrastao bez problema na visinu od 1,90 m. Ali je sebe volim ovakvim kakav sam. I nemam nameru da se na sebe novog navikavam. Prostije je bilo da me Arna prihvati u originalnom izdanju; kao što se i desilo da me je odabrala ovakvog kakav jesam, a ne zato što bih trebao postati nekakav kakvog ona zamišlja.

Naravno ono što je stvar nagona, odnosno ono što je potreba za izvesnim brojem seksualnih odnosa po jedinici vremena (dan, nedelja, ...) jeste stvar koja je u slojevima mozga. I na sreću tu se ne može mnogo menjati. To su stvari koje se nose u onoj odrednici koja je «quinta sklopa», kao i po onoj četvrtoj – naklonost ka spoznaji stanja stvari – po kojoj se dvoje za jedan dobar ljubavni par i traže. Odnosno anatomske i estetske komponente ljudske jedinice su važne ali ne i potpuno dovoljne.

Alkohol je u slobodnoj proizvodnji i uživanju, jer niko nije takav da je pod dejstvom alkohola grub ili nasilnički orjentisan. Sve su to osobe koje ni opojna sredstva ne mogu pokvariti. A kamoli pošteno uređen život.

Muzika se uživa tako da talentovani za muziku sviraju i pevaju, a talentovani za igru igraju.

Kao što rekoh staraca po shvatanju stanja i odnosa prema životu ovde nema. Svi su raspoloženi za intenzivno uživanje zasluga nesebičnog življenja. I ja još nisam čuo da je neko bio odlučio da se prepusti telesnom starenju da bi – umro. Svi imaju volju za životom. A to «septakordima» pripada po posedovanju sposobnosti razumevanja stanja stvari. Quintakordi su ionako jasno veseljaci – jednostavno dobronamerni ljudi. Nemaju interesovanja za stvari po pitanjima filosofiranja, te prema tome ni opasnost od upadanje u mentalno nerešive situacije.

* * *

O temama kao što su:
 Smisao dugog življenja;
 Smisao nenasilja;
 Smisao dobronamernosti;
 Smisao upražnjavanja seksualnih odnosa bez potrebe za oplodnjom;
 Smisao i priroda nesebičnosti u ljubavnoj vezi;
 Smisao i priroda nesebičnosti u društvenim odnosima; itd...
 «meljemo» prema prilikama; pri porodišnim kao i pri međudržavnim susreteima. Međudržavni susrteti su u formi festivala sa uživanjem muzike, jela i pića. I to su susreti kontinentalnog karaktera. Ne mogu reći planetarnog, jer se svih sedam Država Harmonije nalaze na kontinentu Vesela zemlja. Druga dva kontinenta imenujemo jednostavno: Istočni i Zapadni. Mada je Zapadni Istočnom Istočni, kao što je Subdominanta Dominanti Dominanta (DD), odnosno Istočni je Zapadnom Zapadni, kao što je i Tonika Subdominanti Dominanta.

Pojačala i elektronika su od odmah postale poznate stvari već onima koji su ovde kao prvi utelovljeni. Kao i letilice koje služe za saobraćaj po kontinentu. I sve funkcioniše na energiji akumuliranoj od zvezde *Infra E*.

Jedina tema iz oblasti društvenih odnosa o kojoj ne gubimo vreme je: *Moguća prenaseljenost planete Harmonije*. Mi znamo da postojeći gradovi planete Harmonije teorijski i praktično mogu postati bez slobodnih mesta za nove građane, ali znamo i to da na Harmoniji ima mesta za izgradnju novih gradova. Koje će «Građevinari» lako sagraditi ako zatreba. Ali na Zemlji nije bilo ni kroz sve epohe i civilizacije toliko plemenitih ljudi da bi planeta Harmonija postala prenaseljena.

Mada – sve je moguće. A stvarno: šta bi bilo u tom slučaju?

Živeli bismo dalje bez dece i – to je sve!

Bez velikih novosti, bez velikih promena, ... kao i dosad.

Da li će nekad nekome postati dosadno na planeti Harmoniji?

Ni manje ni više nego sada. Jer ionako dece ima samo u Centralnim kupolama Država. I kao što rekoh samo budalama i lenjivcima može biti dosadno u životu. A ovde nema ni budala ni lenjivaca.

Prema tome mi ne očekujemo ovde neku veliku promenu ni za milion godina, a kamoli za neku hiljadarku. A ja sam tek prvog stotini na cilju.

Inače o *Smislu dugog življenja* smo negde na ovim pozicijama: Razmišljanje o smislu dugog življenja ima isti ishod kao i razmišljanje o besmislu dugog življenja.

Jer: budući da sve ima kraj onda ni ma koliko dug život nema krajnju svrhu. Odnosno sve možemo etiketirati kao – besmisleno. Ali mi znamo i ovo pitanje.

Kome dug život izgleda besmislen?

Nama ljudima.

A da li je Univerzum zbog nas ovako uređen?

Ne. Mi smo samo jedna od mogućnosti koja je ispoljenjem postala – deo stvarnosti.

Ako nekom ljudskom umu izgleda sve besmisleno, to je samo zbog toga što to ljudsko biće ne shvata *Prolaznost kao svrhu*. Jer: ako nekom u svojoj egocentričnosti smatra svrhovitim samo ono što je trajno, mora znati da je Univerzumu svrhovita samo – Promena.

Ako se neko ne pristane na to da traje koliko mu je od Stanja stvari dato da traje pa iz protesta odluči da ne traje ni toliko koliko mu je Stanjem stvari dato da traje – ima rešenje u samoubistvu.

Ali pre nego što neko dignu ruku na sebe neka se upita:

Ko bi u nekoj igri bio večiti igrač?

Ko bi uživao neprekidno jedenje kolača?

Ko bi pio vino bez pauze?

Ko bi telesno opštio bez odmora?

Niko!

Pa kad naša uživanja imaju meru i konac – po našoj volji da se malo uzdražavamo i od uživanja – moramo razumeti i prihvatiti i to da ni Univerzumu nije svrha trajanje u jednom stanju, nego mu je radost u kretanju menjanjem ispoljenja kroz njihova nastajanja, razvoj i nestajanja. Prema tome nije tužno to što nestajemo, nego je tužno što smo se intelektualno najrazvijenija vrsta na Zemlji postali, i razočarali sopstvenom prolaznošću.

Smisao nenasilja je u sledećem:

Stanjem stvari je već odlučeno o trajanju i nestajanju nekoga ili nečega te nema smisla da se mi ljudi mešamo u te stvari uništavanjem nekoga ili nečega. Odnosno naš zadatak nije da ubrzavamo nestajanje nekoga ili nečega, odnosno naš zadatak nije da ubrzavamo promenu, nego je naš zadatak da dozvolimo svakome i svačemu da traje onoliko koliko mu je Stanjem stvari dato da traje.

Kad vuk pojede zeca to nije nasilje nego je to red stvari. Ali kad čovek otima što nije zaradio ni zaslužio jeste nasilje, jer otima samo zato što se nije napregao da zaradi ili zasluži ono što mu je po prirodi stvari moguće zaraditi i zaslužiti.

Na smemo se izgovarati time da su neki nesposobni da zarade ili zasluže, jer oni koji nisu sposobni da zarada ili da zasluže nisu sposobni ni da otimaju nasiljem: Na nasilje su sposobni samo oni koji bi mogli nešto zaraditi i zaslužiti kad bi se trudili, ali u svojoj pokvarenosti se odlučuju na nasilje kao brži i za njih «lakši» način da steknu. I na nasilje se odlučuju samo oni koji bi mogli nešto zaraditi i zaslužiti kad bi se potrudili, ali se u svojoj pokvarenosti odlučuju na nasilje kao brži i za njih «lakši» način za sticanje dobara ili uživanja.

Smisao dobronamernosti je već odbranjen objašnjenjem prethodnim Smislom nenasilja, jer: dobronamernost je već izražena – nedelanjem u zlonamernosti. Odnosnu – pasivnošću prema nečemu ili nekome.

Smisao upražnjavanja seksualnih odnosa bez potrebe za oplodnjom: Ako neko doživljava radost upražnjavanjem seksualnih odnosa onda je po prirodi stvari da tako bude, kao što je po prirodi stvari da neko nema radost dok bode sebe iglom u stomak. Odnosno ako nešto daje radost onda je dato da ga sebi činimo, a ako je nešto takvo da nam nanosi bol onda je dato da ga sebi ne činimo. A nije jedina svrha seksualnog opštenja začetak nivog ljudskog bića nego je svrha seksualnog opštenja među razvijenijim vrstama društveno zbližavanje u najintimnijem obliku. A to je – emocionalno sjedinjavanje.

Emocionalno sjedinjavanje je moguće samo u jednom nesebičnom pristupu telesnom opštenju sa sex-partnerom (partnerkom).

Smisao nesebičnosti u društvenim odnosima se bazira na pomaganju vrsti kojoj pripadamo da uživa i koristi sposobnosti i talente jedinki,; u kojima se sposobnosti i talenti ispoljavaju kao domet vrste. Odnosno u tome da talentovani i sposobni pokušaju doprineti podizanju opšteg novoa sposobnosti. Jer: dobre sposobnosti poboljšavaju uslove, a dobri uslovi poboljšavaju sposobnosti.

Jedina zbilja mala deca u našoj Državi su Slobodan i Bernadeth. Imamo još tri dečaka u dobi od 9-10 godina i tri devojčice preko 12. Samim tim što su Slobodan i Bernadeth ovde jedina tako mala deca, znači da će biti upućeni jedno na drugo od rasta i dečjih igara pa do zrelosti. A dali će se između sebe i ljubavno vezati, ili bilo koje od njih dvoje sa bilo kim iz Države – sada ne vredi ni uzimati u razmišljanje.

* * *

Bernadeth je sa svojim ocem i majkom išla samo dva puta u Čitaonicu sećanja sa Zemlje i – sve se završilo na tome. Obavestili su je da je zapisivanje o njoj prestalo kad je napunila 2 godine, 8 meseci i 26 dana. To znači da je tamo umrla kao dete. Plavi su rekli samo to da je kratko болоvala od leukemije. A kad bude ovde napunila 16 godina biće obaveštena da li ima i svoju Prvu priču sa Zemlje.

Ja sam pretpostavljao da ima, jer ne verujem da ovde utelovljuju nekoga ko je tamo živio samo jednom i nakupio – (nikakve) zasluge u kartkotrajnom životu bolesnog deteta. Život na Zemlji, koji nekome postane ulaznica za ovaj «večni» život na Harmoniji, mora biti dovoljno dug i jasan, što se tiče pokazivanja umno-karakternih svojstava. Zato sam pretpostavljao da je njena Prva priča sa Zemlje bila «bogata». A da je Druga priča bila samo nešto kao kratkotrajno čišćenje.

Prvi život na Zemlji je telesno intelektualni sklop dobijen nasleđivanjem osobina roditelja. Anđeli posle osmotre šta je moguće od te osobenosti dobiti kao još jednim utelovljavanjem na Zemlji. Pa ako postoje izgledi da, osoba nauči šta su nesebičnost i poštenje, kao najneposredniji izrazi inteligencije, onda Anđeli prvu svesnost puste u još jedno telo kao Naklonost ka energetsom čvoru, koji je u oblasti vibracija Svetlosti; odnosno, kao naklonost ka plemenitoj ljudskoj jedinki. Tako da drugi život na Zemlji koji neki nazivaju Reinkarnacijom jeste prilika za razjašnjenje Naklonosti ka ispravnom ili neispravnom; Prilika za potvrdu nesebičnosti koja se podrazumeva samo na čoveku, ili za potvrdu sebičnosti koja se podrazumeva samo na životinji.

Zver u ljudskom obliku je gora nego da je samo životinja koja govori; jer zver nije samo životinja koja grabi za sebe, nego je zver životinja koja uništava i kad nema koristi od uništavanja.

Ali smisao slobode činjenja na Zemlji je u tome da se svako pokaže: ili kao čovek, ili kao životinja, ili kao zver. Pa ako se neko nije mnogo udaljio od ljudskosti – dobije priliku da se kao ljudsko biće razvije.

Inače nije tačno da se neki delovi ljudskog bića (ne podnosim reč – duša) utelovljuju bezbroj puta sve do nekakvog prosvetljenja; kao što pričaju neki nazovi Buddhisti; koji, dakle, Buddhu nisu razumeli.

Gospodinu Ocu našem Stvoritelju to nije potrebno. On je dao na volju nama ljudima da se uparujemo po ljudskim zakonima i slobodama, pa – šta ispadne. Retko kad On sâm upari nekog muškarca i ženu po svojim planovima; u cilju pomaganja nama ljudima; kad želi stvoriti neko određeno ljudsko biće; koje ima izvršiti određeni uticaj na društvo u kom se rodi. I to je sve.

U retkim situacijama dozvoli jedno ponavljanje života na Zemlji.

Inače svi ostali prelaze na nivo čekanja Sudnjeg dana. Ili «dolaze» na Harmoniju, da bi ovde počeli živeti onako kako će na staroj Zemlji živeti svi oni koji u Danu poslednje zapovesti ne budu izbrisani iz Sećanja Zemlje.

Znači ne možemo reći da Prvi život na Zemlji ima svrhu: Prvi životi na Zemlji su – slučajnosti. A tek Drugi život na Zemlji ima svrhu *doučavanja* nesebičnosti i poštenja.

Prevazilaženje sebičnosti je stupanj na kom ljudsko biće ne smatra da je u bednom položaju onaj ko nema materijalnih dobara, nego smatra da je u bednom položaju onaj koji stiče materijalna dobra na štetu drugih iz svoje vrste.

* * *

Bernadeth je napunila 16 godina starosti na Harmoniji. Od Plavozračćih je dobila rođendanski pozdrav i obaveštenje da od sutra ima na volju da dolazi na projekcije svoje priče, koja je ostala zapisana u sećanju Zemlje iz njenog prvog života na Zemlji.

Jedino je potrebno da se najavi da bi neko od Plavozračćih izvršio pripreme za projekciju.

Projekcije sećanja iz prvog života na Zemlji idu onim tempom koji Primalac sećanja želi; Smatra se da je neko sa 16 godina života na Harmoniji i hronološki emitovanog sećanja iz drugog zemaljskog utelovljenja zreo da Sećanje iz prvog utelovljenja na Zemlji prima kao informaciju; koja ga ne može ni intelaktualno ni emocionalno značajno poremetiti u daljem razvoju ovde.

Bernadeth je nekoliko dana bila uzbuđena tim obaveštenjem, iako je svima nama to bila jedino očekivana informacija, jer kako sam već rekao nije imala verovatnoće pretpostavka da je Bernadeth utolovljenje za život na Harmoniji zaslužila drugim životom na Zemlji; Koji joj se onako brzo završio.

Prošla su više od dva meseca kako je Bernadeth ušla u 17. godinu života. I već niko od nas nije više ni očekivao njenu skorašnju odluku da pristupi projekciji njenog prvog zapisa iz prvog života na Zemlji kad nas je ona pozvala da ju sutra pratimo u Čitaonicu ličnih sećanja; svoje roditelje, praroditelje, Slobodana kao svog najmilijeg drugara u ovim godinama na Harmoniji i mene kao bliskog prijatelja Slobodanovog, pa posredstvom te veze – i njenog.

* * *

Kad je Bernadeth sela na mesto za primaoca podataka iz Sećanja Stare Zemlje, a mi, njeni Pratioci od poverenja, na mesta za članove porodice, Arhivar je pristupio reprodukciji zapisa koji pripadaju Sećanju Bernadeth pre starozemaljske reinkarnacije.

Kad neko u Čitaonici ličnih sećanja posmatra nešto svoje sa Zemlje, prati to trodimenzionalno; sa iste pozicije, prema celom slučaju i svim stvarima, koju je imao i u originalnom iskušavanju stvari i događaja. A posmatrači koje Primaoc sećanja povede prate sve kao da su u pozorištu koje teče na sceni mesta originalnog događanja.

A svi posmatrači imaju utisak da su u odnosu na događaj i sve stvari na poziciji Primaoca sećanja koje je ostavio u Skladištu sećanja Zemlje.

Inače jedna reprodukcija u privatnim prostorijama omogućuje posmatranje cele priče samo dvodimenzionalno; sa iluzijama o tri dimenzije koje daje jedan filmski ili TV ekran.

* * *

Gledali smo jakim Suncem obasjano dvorište kuće koja pripada zemljoradničkoj porodici. Dvorište je bilo popločano crvenim ciglama i čistila ga je jedna devojčica od nekih 11 godina starosti. Sa čišćenjem je bila odmakla već do tamo drugog kraja; nekih 25-30 metara u dužinu.

Tamo su stajala drvena zaprežna kola, a za kola su bila zavezana dva ispregnuta konja; još sa amovima na sebi. Jeli su sveže pokošenu detelinu, koja je stajala na kolima: Kao da neko nije stigao da konje rastereti amova, odvede ih u hladovinu štale i kola odvuče pod nastrešnicu; koja je bila u produžetku glavne zgrade.

Zaključili smo da devojčica koja čisti dvorište nije Bernadeth u prvom životu na Staroj Zemlji: Devojčica je velika i da je to Bernadhet bilo bi čudno da se ne seća ničega pre toga uzrasta od 11 godina. Svi koji su Ovde utelovljeni posećivali su Arhivarnicu uglavnom pre nego što su punili 3 godine života: Uvek su to bila i tamo inteligentna deca. A ova jedanaestogodišnja devojčica sa projekcije se ponašala sasvim normalno: Uхватила je jednog konja za ular i povukla mu glavu iznad kola pričajući mu nešto ljutito: kao da mu objašnjava da nije u redu što u svojoj halapljivosti sa kola svlači detelinu; na cigle koje je ona malo pre toga pomela.

Prekoputa ulaza u glavnu kuću je, na nekoj udaljenosti od 7-8 metara stajala neka pomoćna zgrada. Imala je jedan ulaz koji vodi stepenicama u dubinu i jedan ulaz na visini od 1,5 metara. Gornji ulaz je bio dostupan jakim drvenim merdevinama od šest stepenika. Merdevine su bile širine 70-80 cm.

Ja sam se uznemirio i jedva sam uspeo da održim svoja zatvorena usta: Prepoznao sam kuću, kotobanju i dvorište moga ujaka Nove Trudića iz Pećinaca! Ta svakog letnjeg školskog raspusta, tokom osmogodišnjeg osnovnog školovanja, boravio sam tamo: Mama-Vida i tata-Mirko su nas odvodili kod ujaka Nove i ujna-Drage. Prvenstveno da bi mene i mog brata Slobodana-Bodu, 13 meseci mlađeg od mene, a posle i Branislava-Batu, 4 godine mlađeg od mene, «skinuli sa hrane» i brige.

Na najdonjem stepeniku je sedela jedna devojčica od nepune 3 godine starosti i igrala se sa lutkom koja je izgledala kao ručnog rada tvorevina: kao da je pod belom krpom bila uvezana neka bundevica. Ispod končanog poveza, koji je predstavljao vrat lutke, se tkanina širila kupolasto u «telo» lutke. Lice lutke je bilo predstavljeno crtama za obrve, oči, nozdrve i usta. Kosa lutke je bila od nalepljene kose cveta kukuruza.

Devojčica je bila obučena u haljinicu bez rukava i bosonoga. Imala je dugačke zlataste lokne. Izgledala je kao detence iz bajke. «Dojila» je svoju lutku i pevala pesmu:

*Tiho noći,
moje zlato spava!
Nad glavom joj od bisera grana.*

Ja sam postao vrlo uzbuđen jer mi je ova mala koja peva ličila na onu koju sam video pre 13-14 godina u prvoj Projekciji za Slobodana – na njegovu starost od 3 godine, 1-nog meseca i 9 dana; kad je projektovan događaj na snegu. Ličila je na onu devojčicu koja ga je tešila kad je zaplakao pogođen Milankovom grudvom i koja mu je pomogla da njenim grudvama gađaju Milanka. Ostalo mi je da gledam dalje i da čujem ime ove male koja peva svojoj lutki.

Iz glavne kuće izlazi još jedna devojčica od oko 9-10 godina starosti sa još dva dečaka. Jedan izgleda oko 7 godina star, a manji oko 5-6. Onda svi troje prilaze maloj zlatokosoj, koja i dalje na stepenicama peva svojoj bebi i ova starija garavuša kaže maloj zlatokosoj: «Vido, nemoj da pevaš! Tata je umro».

Ja sam sve ovo već jednom u svom životu na Zemlji bio čuo od moje majke Vidosave. I nisam mogao ostati stalozhen i miran, već sam od uzbuđenja počeo plakati i drhtati. Bernadeth je zemaľjsko utelovljenje moje majke Vidosave iz Pećinaca, sela u Sremu (Vojvodina – Srbija). I pošto sam znao celu njenu tamošnju priču shvatio sam da je ovaj Slobodan utelovljenje onog njenog Slobodana; jedinog muškarca kojeg je ona u svom tamošnjem životu volela. Iako je posle bila udavana za dvojicu i svom drugom čoveku Mirku bila neverna sa još nekolicinom.

Kad smo se vratili kući Arna me je držala i milovala nežno, jer sam bio u stanju u kom se nađe dete kad izgubi svoju majku, a ne kao dete koje je svoju majku pronašlo.

Posle sam se dogovorio sa Arnom da ni Slobodanu ni Bernadeth ne kažem da ih «poznajem» sa Zemlje, nego da pustim da Bernadeth odgleda celu svoju priču iz prvog utelovljanja na Zemlji. Moji ovdašnji roditelji sada opet borave u svojim momačko-devojačkim stanovima, tako da nema nikakve opasnosti da oni nešto kažu Bernadeth-Vidosavi.

A posle ću ja sâm morati da joj kažem koji sam, jer ona tamo nikad nije saznala da je njen prvi sin, iz braka sa Mirkom, Dragoljub jednom tamo postao – Theodor.

Moja druga zemaljska majka Vidosava je bila požrtvovana kao majka i neverovatno istrajna kao fizička radnica, ali, po mojim dosadašnjim pretpostavkama, nimalo zaslužna za utelovljenje na Harmoniji. Ocu Mirku je bila neverna, nije prezala od sitnih krađa i prevara, intrigiranje joj je bilo glavna zabava u tamošnjem životu; bacala je najteže kletve na svoja dva mlađa sina i svoju ćerku Oliveru (začetu iz jedne njene vanbračne veze); na neke unučiće takođe, ...

Ali pošto je ona moja majka Vidosava tamo postala ponovo utelovljena u Bernadeth, u kojoj nije uspela ništa naročito iskustvom promeniti na sebi, jer je kao Bernadeth živela onako kratko, ispada da je utelovljenje za život na Harmoniji zaslužila kao Vidosava, a u ljudskom biću Bernadeth je samo akcentirana naklonost ka plemenitosti, koja je u Vidosavi atrofirala. Mislim ja, jer drugog objašnjenja nemam.

Posle je bilo ovako: Ja se nisam sâm nudio da odlazim na projekcije sećanja Barnadeth-Vidosave, jer sam dobar deo njenog života upoznao na Zemlji, kao Vidosavin prvi sin tamo, a isti taj deo Vidosavinog života posle primio ovde na Harmoniji kao svoje sećanje iz mog drugog utelovljenja na Zemlji. Kako je ona šta tamo preživljavala i tumačila nisam hteo da saznam, jer nisam hteo bilo šta da menjam u svojoj uspomeni na nju, moju zemaljsku majku. A onda, Bernadeth mi nije ni nudila da idem na projekcije Vidosavinog sećanja.

I kao osnovno – nisam hteo da pokažem preveliko interesovanje za Vidosavinu priču, da ne bih u Slobodanu i Bernadeth izazvao neka razmišljanja o našim odnosima sa Zemlje.

Prestao sam se interesovati i za Bernadeth-Vidosavinu priču sa Zemlje, a i za Slobodanovu takođe.

To što smo bili u nekim odnosima tamo na Zemlji ne može bogzna kako popraviti naše odnose ovde na Harmoniji, jer su svi odnosi ovde ionako u vrlo prijateljskim i neopterećenim stanjima. Krvne veze nemaju ovde nikakvog značaja, jer su roditelji ovde samo nešto kao živi inkubatori zametaka tela koja trebaju biti začeta i doneta kao kopije onih koja će primiti sećanja originalnih ljudskih bića.

Tako ustvari ispada da niko od nas ovde na Harmoniji nije zaista onaj zemaljski original, nego smo svi mi kopije onih koji su se tamo pokazali dovoljno dobrim za kopiranje ovde.

A niko svojim ovdašnjim likom ne liči na svoje ovdašnje roditelje, nego bi mogao biti «spušten» u onu zemaljsku porodicu i onaj zemaljski okrug u kojem je kao original bio rođen i živeo. I niko tamo ne bi pomislio da se radi o kopiji već sahranjenog, nego bi se čudio da se pokojnik vratio iz mrtvih.

U svim spavaćim sobama Centralnih kupola su na tavanicama instalirani Scanneri, video i audio odašiljači i generatori laserskih zraka, tako da Plavozračeci, ne ulazeći u intimni deo života trudnice, za vreme njenog spavanja, intervenišu na embrionu već od prve nedelje začetka pa sve do sedam meseci starosti fetusa (ako se pokaže potrebnim da bi se «izvajao» porod u dlaku jednak zemaljskom originalu:

Jedna ovdašnja moguća kopija Sergeja Bubke, naprimer, mora imati iste telesne sposobnosti i istu volju za skakanjem s motkom, kao i original koji je na Zemlji vladao atletskom scenom Sveta zadnje četvrtine 20. veka.

Znači da je prva planeta zvezde *Infra E* farma ljudi, koji su prestali biti sirove životinje.

O tome se ovde govori bez ikakvih neprijatnosti, odnosno to nije tabu tema.

Ovde, dakle, nikakvi odnosi nisu isključeni. Odnosno ako bismo se, teorijski ja i zrela Bernadeth-Vidosava našli ovde u nekom ljubavno-seksualnom odnosu to nebi bilo nikakvo rodoskrvnuće, jer niti sam ja stvarno Vidosavin sin Dragoljub (četvrtog imena Theodor) niti je ovdašnja Bernadeth-Vidosava moja majka; Mi smo samo kopije zemaljskog Dragoljuba i zemaljske Vidosave. A ako mene ona spoznaja da je Bernadeth zemaljska reinkarnacija moje zemaljske majke Vidosave ovde uzbuđuje, to je samo bogatstvo mog ovdašnjeg života, koje po prirodi stvari pripada kopiji Dragoljuba-Theodora.

A ko bi se ovde našao u nekoj sumnji u svrhu kopiranja kultivisnih Zemljana, može slobodno razmotriti i jednu ovakvu svoju situaciju na Zemlji: Kogod je tamo bio na hirurškom operacionom stolu zna i seća se da od trećeg ili četvrtog udaha pod maskom za uvod u totalnu anesteziju, nema nikakvih zapisa u svom mozgu o onome što mu se dešavalo tokom hirurške intervencije; I da ga anesteziolog nije vratio u život ne bi ni znao da je umro. Ali kad ga anesteziolog vrati u život, pacijent «pristane» na dalju egzistenciju; nastavak života. E tako je to i ovde.

Jedina razlika je u tome što ja znam da su me Plavozračeci ovde oživele za početak i na početku ondašnje priče, a anesteziolog me je oživeo u nekom momentu nesvesnosti moje ondašnje situacije; na operacionom stolu.

Zato ću ja jednom sigurno reći Bernadeth-Vidosavi da sam ja ovdašnji kopija Vidosavinog sina Dragoljuba; koji je tokom života u Švajcarskoj dobio ime Theodor.

Ova stvar nosi i jedan egzistencijalno-filozofski problem:

Ako se neko nađe u nekoj moralnoj krizi zato što je samo kopija Asavije, recimo, ili Dragoljuba-Theodora, može zaista zauzeti stav da počne ovde stariti i da umre. Plavozračeci to prihvate. I niko nikog ne ubeđuje da se predomisli. Ali pošto smo mi i ovde emocijalna bića slična originalima, to malo ko izrazi želju da sebe definitivno skloni iz života svih koji ga ovde vole.

A kao što sam rekao nikom ovde nije dosadno da bi pao u neku apatiju i beznade. Svi su na neponovljiv izraz lepi i svako može na svom telu popraviti i promeniti što god hoće, tako da se svi osećaju kao moćna bića. Niko nema kompleks neuspešnog bića ni u jednoj oblasti života. Svako je ovde sređen u oblastima života koje su na Zemlji bile podloge za najnezdravija stanja podvođena pog pojama Ego-a.

Ovde niko sebe ne smatra lošim ljubavnikom, jer zaista niko nije loš ljubavnik. Ovde se nijedna žena ne smatra ružnom, jer zaista nijedna nije ružna. Što se tiče intelektualnih nivoa – dovoljno je da su svi toliko inteligentni da nisu sebični, nisu zavidni i ne intrigiraju. U ovom imetku svega što je potrebno za udoban život, u ovoj lepopti i čistoći prirode i ljudi, u ovoj slobodi ponašanja, govora i kretanja – nema mesta gluposti. Odnosno nema mesta bilo kojim izrazima sebičnosti, zavisti, intrigiranja, ...

Bernadeth je na dalja upoznavanja sa svojom prvom zemaljskom pričom odlazila u društvu Slobodana, jer su odmah shvatili da su im priče prijateljski povezane još iz života na Zemlji. I mada ih to ne obavezuje ovde, sasvim je normalno da žele videti šta im se kao konačno desilo na tamo.

Ja sam još tamo od majke-Vide čuo da je njena velika ljubav iz detinjstva, Slobodan Vidaković, 1942. godine iz Pećinaca pobegao u Partizane; koji su se već po kapitulaciji Italije počeli prsiti kao Narodno-oslobodilačka vojska Jugoslavije. Što je donekle tačno, ali da nije bilo Rusa oslobodili bi Titovu patku.

Kad sam zadnje nedelje jula meseca 2005. posle petnaestogodišnjeg boravka u Švajcarskoj otišao u Staru Pazovu da vidim svoju majku Vidosavu i svog bolesnog brata Slobodana-Bodu, Vida mi je između drugih stvari ispričala i to da od 1942. nikad više nije videla «svog Slobodana».

Ovaj moj mladi prijatelj Slobodan mi je prepričavao projekcije svojih sećanja. Što se tiče njegovih zemaljskih odnosa sa Vidosavom bilo je to ovako: U Pećincima su oboje završili «Malu maturu» (osmogodišnje školovanje), a Slobodan je 1941. odveden u Rumu da uči u Gimnaziji. Opština i Crkva su ubeđivali i Vidosavinu majku Jelisavetu da pusti Vidosavu na daljnje školovanje u Rumi, jer je bila izvanredno inteligentna učenica, ali Jelisaveta to nije dozvolila.

Vida mi je po toj temi tamo na Zemlji rekla nekoliko puta ovo:

«Rekla mi je Jeca:

A ko će čuvati guske na ledinama?

Jebale je guske.»

Ženska deca nisu tada podržavana ni u građanskim porodicama, a kamoli u zemljoradničkim.

Leta 2005. sam rešio da odem u Staru Pazovu da bih video staru majku-Vidosavu, pre nego što umre; jer sam računao da sa 80 godina života, koliko je ona tada brojala, ni jedna joj sledeća nije osigurana. I da bih od nje, pošto sam se u njeno dobro pamćenje mnogo puta uverio, čuo o nekim stvarima iz života porodice Trudić, u kojoj je ona rođena i iz života porodice koju je ona osnovala sa Mirkom, rođenim Popović; od oca Marinka i majke Borislave iz sela Deč – opština Pećinci. Mislio sam: Da zabeležim sve čega se ona seća pa da ostavim na papiru mojim unucima, da vide iz koje zanimljive, da ne kažem lude, kuće sam ja. I tako sam 23. jula 2005. otputovao avionom za Beograd. Uz finansijsku pomoć mog mlađeg brata Bate.

Inače, da je Vidosava bila mlađa i da je Boda bio zdrav, ne bih im još 15 godina otišao u posetu: Nju nisam mogao da slušam kako niko od njene dece i rodbine ne valja, a Bodu nisam mogao da svarim kako nasilno reaguje i lupa stvari kad ga Vida izbací «iz postolja». A to je bivalo toliko često da im ni posle te posete mesecima nisam telefonirao; kao ni pre. Samo da ne čujem o svađama koje nemaju ni smisla ni kraja. I koje me baš zato i rastužuju: što nemaju ni smisla ni kraja. Jer kad svađa ima smisao onda ima i kraj. I ako čovek nekom svađom istera nešto tako da nastane poboljšanje situacije ili odnosa – onda – neka: uzmimo svađu kao žestoku raspravu od koristi. Ali kod njih dvoje su se samo smenjivali dani galame i dani tišine.

E te nedelje mog boravka u Staroj Pazovi su podnošljivo režali jedno na drugo; mada smo se Bodina žena Rada i ja nekoliko puta svojski potrudili da ne «bukne vatra».

To je bila već 19. godina kako je Mirko umro († 29. avgusta 1986.), odnosno kako je Vidosava živela kao udovica. 25. novembra 2005. joj je bilo da napuni 80 godina života.

Kad sam ju tada, posle 15 godina – od oktobra 1990, ponovo video, bio sam mnogo iznenađen kako je izgubila od one lepote koju ja pamtim. Video sam staricu koju u gradu među mnogo ljudi ne bih prepoznao. I trebalo mi je 2-3 dana da se naviknem da je ona sasušena žena živi ostatak moje majke.

A i Boda me je potresao: izgledao je kao skelet prevučen dobro osunčanom kožom: svakog dana je go od pojasa zidao i doziđivao kuću na, za onako siromašnog i telesno oštećenog čoveka, ogromnoj površini od 20 x 20 metara.

Pošto je dobrih trideset-trideset pet godina svog života živeo od kafe i cigareta, slabe i neredovne ishrane, a u nekim mesecima radio sa bojama kao sito-štampar, doterao se je dotle da su mu krajem 2002 odstranili desno plućno krilo.

Video sam ga kako jutrom po sat vremena u stojećem položaju normalizuje disanje. A onda po celog dana dalje radi kao da je zdravstveno kompletan.

* * *

Majka-Vida mi je između mnogih priča ispričala i to zašto je 1947. godine pobešla za Mirka:

«Morala sam. Nisam više mogla da izdržim u kući: Draga Novina tu rodi tu zatrudni. Pa jeb`o i` otac! Štoga god treba – `ajde Vido! I na njivi i u kući.» Novak-Nova Čedomira Trudića nije završio život streljanjem u Rumi kao ostala šezdesetdevetorica koja su onog «12. srpnja» skupljeni u Pećinačkoj Porti, jer se umesto njega ponudio brat Nikola. Koji je tako ostavio trudnu Pavu, a koja je krajem 1942. rodila Peru.

Pošto sam se ja sećao Seke, Žike i njegove sestre bliznakinje Živke, koja je umrla kao beba». Pitao sam majku:

«Koliko su dece imali uja-Nova i ujna-Draga?»

«Pa prvo je bila Gordana, pa Dušan, pa Jovica i onda Seka, Živorad i Živka.»

«I svi onih četvoro su poumirali kao bebe?»

«Gordana je imala godinu dana, a Jovica – tako nepune tri. Živki je bilo urađeno da umre.»

Ovo «urađeno» kod Vide znači «crna magija» i ona je verovala da to deluje kad se «uradi» od kvalifikovanih baba i žena.

Pošto ona nikad u životu nije pomenula svoj prvi brak sa ljubomornim milicionarom u Pećincima, koji ju je toliko često i jako tukao da joj je bolje bilo da se vrati «na njivu», to sam i ja uvek sa Mirka unazad preskakao odmah na njenu prvu ljubav – Slobodana. Nisam joj nikad dao na znanje ni to da znam neke muškarce sa kojima je bila Mirku neverna.

«Jesi li ikad bila sa Slobodanom nasamo.»

«Ta idi begaj! Nikad.»

«Pa kako si znala da te voli?»

«Pa znali smo.»

«I nije moglo biti da se ljubite ili da nasamo budete.»

«Nije! Žene i babe su ti bile gore nego milicija. Opasnije su pratile stvari nego muškarci. I odma` bi olajavale. Čim bi primetile sumnjiv pogled.»

«A ti nisi smela ništa od majka-Jece?»

«Ta idi, begaj!»

«A kad je Slobodan pobjegao u Partizane nisi ništa više čula od njega?»

«Pa poslao mi je nekoliko pisama po ljudima koji su u Bosnu odnosili hranu i žito za Partizane.»

«I šta ti je pisao? Volim te?»

«Pa da. Ma ništa.»

Napravila je kratku pauzu bez tuge i dodala:

«Šta ću s njegovim «Volim te» iz Bosne. On je boravio odma` tamo u Šipovu. Organizovao je prijem novih boraca i prateće grupe konjovocima, koji su iz Srema odvlačili hranu za Bosnu. I imao je kontakt sa Pećinčanima koji su tamo odlazili i ovamo se vraćali. Ma bilo je teško.» Prebacila je važnost našeg razgovora na ratno stanje kao uzrok stradanja ljudi, a ne na ratno stanje kao uzrok njene odvojenosti od Slobodana.

Ćutao sam, jer sam primetio da je mislima duboko u prošlosti i nisam hteo da je remetim.

Onda je ipak teško izustila:

«Bila su to teška vremena. Bila su i opet jesu.»

«I znali ste šta se tamo dešava?» Pitao sam je i ja misleći na sve Sremce koji su iz ravnice pobjegli u bosanska brda.

«Pa sve se znalo.»

«A kad je uja-Nova otišao u Partizane?»

Malo je razmislila pa rekla:

«Četrestitreće.»

«Zašto je morao?»

«Pa morao je. Odavde su vukli momke i devojke u Partizane. A `di bi Sremci u Ustaše?

«Pa zar nisu mogli u Četnike?»

«Ta kakvi! Četnici nisu smeli ovde ni da privire. Ni od Ustaša ni od Partizana.»

«Bilo je teško?» Više sam pitao nego što sam ocenjivao dejstvo Drugog svetskog rata na prostorima oko Pećinaca.

«Jako teško. Ko je prživeo imao je šta da priča.»

Kraj Slobodanove priče na Zemlji je ustvari počeo ovako:

Slobodan leži na krevetu i čita neku knjigu. Sa ulice dopire lupa doboša seoskog službenog dobošara. Slobodan ustaje i prilazi prozoru. Otvara ga i malo povlači debelu zavesu da bi bolje čuo Oglas. U sobu ulazi jedan oko 45-50 godina star čovek i staje pored Slobodana.

Dobošar čita vrlo glasno; kako mu je već posao da se u oglašavanju napregne kolikogod može:

«Daje se na znanje

dana jedanaestoga srpnja tisućudevetstočetridesetidruge godine Ustaška komanda Nezavisne države Hrvatske za selo Pećince poziva sledeće muškarce da se sutra na dan dvanaestoga srpnja* pokažu u Porti seoske Crkve u Pećincima:

Vukov Lazar,
Plavšić Teje Nikola,
Trudić Čedomira Novak,
Trudić Dušana Vladislav,
Kocoljevac Ljuba,
Vidaković Mitra Slobodan,

...

Hajl Hitler! Za dom spremni!»

Kad je dobošar završio sa čitanjem imena i pomerio se dalje niz ulicu stariji čovek pored Slobodona je tiho a besno izustio:

«Mater im Ustašku! 70 ljudi! I ko sutra ode u Portu kući više doći neće».
Slobodan reče:

«Možda samo neko saslušanje».

«Ta kakvo saslušanje? Za ona tri ubijena Nemca i četiri Ustaše kod Platičeva, uzimaju za odmazdu i Pećinčane. Zato što snabdevamo Partizane `ranom i ruvom.»

A Slobodan posle kratkog ćutanja upita:

«A da begamo u Bosnu?»

Slobodanov sagovornik nastavi:

«Kogod sutra ne dođe u Portu računa s tim da će Ustaše i Nemci doći u njegovo dvorište i pokupiti konje i krave; usput nešto zapaliti – štalu, kotobanju ili kuću. I sigurno povesti bilo koje drugo muško čeljade preko 16 godina. Tako su radili u Miškovcima i Krnješevcima. I svu`de `di su uzimali srpske glave za ubijene Nemce. 100 Srbina za jednog Nemca! K`o da su Anđeli, a ne bezdušnici!» Nešto je promrljao kao psovku pa je nastavio razgovetno:

«Seljaci radije odlaze u nepovrat nego da ostave svoju čeljad bez konja i žita. Kako bi orali? Od čega bi živeli?»

«Pa šta kažete, tajo, da činim?»

«Ja ću sutra ići u Portu da im kažem da si ti u Rumi u Gimnaziji; koliko ja znam. A ako te tamo nema – ne mogu te ni ja odavde naći.»

«Onda će Vas zadržati umesto mene.»

«Možda neće. Čitali su imena mladića koji bi mogli pobeći u Partizane. A matori` se ne bojidu. Tebe ću sakriti kod čike i strine. Ovde bi te sa kerama o`ma` otkrili.»

«Da begam ja za Bosnu dok još mogu? Dosadilo mi da se po ceo dan skrivam u sobi i ništa ne radim. A sad ide još gore: da se krijem po tavanima i rupama.»

«Ta `di ćeš?»

Do Pavlovića ćuprije je daleko, a mnogi su pali već na prugi Mitrovica-Šid. Divanićemo sutra. Sledeće noći ionako nikom nema mrdanja iz sela. Straže će biti jake; da ne bi pobeg`o neko od onih koji nemaju šta da izgube.»

Slobodan se udubio u razmišljanje i tako su se definitivno učutili. A onda je Mitar izašao iz sobe. Slobodan je opet legao na krevet, podmetnuo desnu podlakticu pod glavu i upiljio pogled u tavanicu.

* = Petrovdan; po kalendaru Srpske Pravoslavne crkve.

1943. u jesen, kad su Italijani već izašli iz saveza sa Trećim Rajhom, Nemci su u Srem doveli još mnogo vojnika NDH-e ; da bi ojačali upravu nad oblastima koje je bilo moguće pod upravom zadržati.

Partizani su naglo brojčano ojačali, i imali su kakvu-takvu materijalnu podršku seljaka svih oblasti, tako da i nije bilo više periodično ujednačenih akcija nošenja hrane iz Srema partizanima u Bosni. Komunistička Partija Jugoslavije je ipak pazila da ni jednu oblast ne optereti neumerenim izdržavanjem «Narodno-oslobodilačke vojske», plašeći se gubitka simpatije, a to znači i političke pozicije. Ali jednom je ipak opet došao red na Pećinčane da «pomognu».

Slobodan je sa svojom desetinom prišao u Pećinački atar, da sačeka transport. Kukuruzovina još nije bila posečena tako da je partizanima bilo lako kretati se preko polja. Ali je bilo lako i Nemcima i Ustašama da, na dojavu nekog izdajice, sa svojim jedinicama iz svih okolnih sela opkole Slobodanovu desetinu i konjovodce. I – niti je ko živ ostao od Slobodanove desetine niti se ko od nosača hrane vratio u Pećince.

18. deo

Kad smo se Slobodan, Bernadeth-Vidosava, Arna i ja vratili sa jednomesečnog uživanja klime i krajolika pored Okeana, podelili smo se već na Heliodromu. Boban i njegova drugarica su produžili odmah manjom letilicom u Kupolu 13, a Arna je ostala da mi svojim prisustvom i dalje čini radost. Ja sam hteo da nam neko u Heliodromskim laboratorijama stavi na jedan maxi-disc zajedno sve što smo pored Okeana snimali i imali na mini-diskovima. A onda da kao muzičku podlogu stave nešto od muzike koja je na Zemlji klasifikovana kao Pakistanska narodna. I onda da nam naprave četiri kopije: za svakog od nas po jedna. Master-disc bih ostavio u video-muzičkoj biblioteci na Heliodromu. Neka gledaju lepote okeana, sa mlečno-belom Phaetonkom, bez odela i bez kupaćeg kostima, u prvom planu kadra. Ili lepotu gole mlečno-bele Phaetonke sa plavo-zelenim Okeanom u pozadini. Mada su i Slobodan i Bernadeth divni. A i ja sam ponosan na sebe: moje decenijama već žestoko upražnjavanje Hatha-Yoge ostavlja maksimalno pozitivne učinke.

Kad smo došli u naš apartman, Arna je izrazila želju da joj celo telo izmasiram «njenim» ekstraktima šumskog bilja:

«Ali da mi obećaš da ćeš me zbilja, sasvim po celom telu, prvo dobro nauljiti, pa tek onda pristupiti neizbežnom.»

Ona je za moju reč «jebanje» upotrebljavala reč «spajanje» ili «neizbežno» ili «neodloživo». Ja sam iz navike i manglupluka uvek upotrebljavao moju reč za stupanje u polni odnos. Mada sam misaono uvek bio na raspoloženju i shvatanju seksualnog opštenja koji ona shvata, kad za polni odnos upotrebljava reč «spajanje». Jer smo se nas dvoje zbilja energetski i mentalno uvek samo spajali u jedno.

Ali «budžica» mi se odmah ukrutila čim se ona skinula i prošla dnevnom sobom prema kupatilu, da prvo pripremi svoju kožu za nauljivanje: da opere svoje božanstveno telo. Kad ja vidim njene lepe guzove ili ih dohvatim rukama – nema drugog rešenja za mene, nego da se brzo odvojimo od ostalih; kad smo u gradu. Ili da legnemo iza nekog drveta kad smo u šumi; prilikom njenih šetnji «energetskog punjenja».

Na Zemlji sam se odmah povlačio u sobu, uzimao neki porno-časopis ili puštao porno-film i svoju kesicu «istresao» sam. Ako mi se aktuelna žena ne bi stavila na službu.

Ja sam tamo pokušavao da objasnim ženama sa kojima sam bio, da ja nisam majmun. Ja sam jednostavno uvek hteo, jer kako rekoh čim vidim brazdicu koja stoji kao linija između dva ženska guza ili brazdicu velikih usana vagine – ja sam u stavu «ready for love». Moje shvatanje po tom pitanju je da sam ja kao muško od Boga svojoj ženi stvoren, a ne sebi, a da je ona kao žensko od Boga svom čoveku stvorena, a ne sebi. I da je najbolja varijanta kad seksualni odnos želi i osoba jedne veze koja je u seksualni odnos povučena, pozvana; a ako na seksualni odnos pozvana osoba nema baš neki naboj koji potrebuje pristup seksualnom odnosu – ima «da se stavi na raspolaganje»: drugarica da opere pičku, pa da raširi noge da bi ju drugar mogao malo lizanjem pripremiti, dok ne počne sama od sebe da se «podmazuje», ili drugar da opere kurac pa da mu ga drugarica malo poliče dok se ne ukruti. Sve zdrave žene posle malo lizanja njihove pičke požele nastavak odnosa u pravom smislu; – Jebanje, dakle. I svim zdravim muškarcima se kurac, na nežno sisanje i lizanje glavića od strane drugarice, ubrzo ukruti; i on poželi nastavak odnosa u pravom smislu. Jebanje. Kad kažem: «zdrava-zdrav», mislim na to da nemaju neke probleme mentalne prirode; odnosno, da verbalno-ideološke nesuglasice ne donose u krevet.

Arna meni za svih ovih godina naše veze nikad nije rekla «Ne.» I uvak joj je ribica postajala odmah vlažna. Što znači da mi se nije stavljala na službu kako ja kažem, nego da je i ona uvek htela. Kad bi ona počinjala pripremu mene za «spajanje» dovoljno bi bilo da moja jaja miluje desetak sekundi ili glavicu mog «drugara», kojem se ona divila, stavi među svoje mirisne usne, svejedno dali gornje ili donje – i ja sam postajao spreman za glavnu radnju.

Ja sam sad sasvim siguran da su meni Otac i Anđeli, kao platu za moj život tamo, dali Arnu ovde.

Naravno da ima i naših žena mnogo lepih, nežnih, čistih, mirišljivih i inteligentnih, ali ja nisam sreo ni jednu koja je uvidala da je žena bez muškarca samo polovina nečega, odnosno, da je muškarac bez žene samo polovina nečega. A da su nešto tek kad su zajedno; prvo intelektualno. Telesno se onda postavi ispravno samo od sebe.

Kao što ne postoji štap magnetita bez polova, kao što ne postoji nebesko telo bez polova, kao što ne postoji atom bez polova, tako ni ljubav u pravom smislu nije veza bez polova.

Ono što ljudi nazivaju ljubavlju roditelja prema detetu, ljubavlju brata prema setri, ili obrnuto, je samo ograničena ili bezgranična dobronamernost prema detetu, bratu, sestri, ... Ali ljubav je tek kad se čovek i žena sastave tako kako smo se Arna i ja sastavili.

Da li je jedna ljudska osoba kao skup osnovnih treperenja trozvuk ili četvorozvuk nije važno, ali muzike nema bez pokreta ka drugom akordu. A bez obzira da li neko od nas nekom dođe kao akord ispred, u funkciji Tonike, Subdominante ili Dominante, krug se zatvara tek kad neko ovim shvatanjem odnosa u vezu uvede Konstelaciju kao subjekt (kao skup mogućnosti); kao Boga (koji nije osoba, kao što sam im tamo na Zemlji objašnjavao).

Kad je Otac naš odlučio da nas počne preko Buddhē, Isusa Hristosa, Mohammeda, ... i kojih još drugih kultivisati, imao je na umu to da nam pomogne da brže shvatimo da je princip Univerzuma jedinstvo polova u jednom. Svi predmeti u vasioni su već uređeni tako. Ali težnja Univerzuma je i stvaranje svesnog bića koje nosi polove u sebi. A takva bića su – Anđeli. U svakom Anđelu su sadržani i muškarac i žena i Bog; Ali ne Bog kao Neutron, nego izražen kao mogućnost koja je postala ta stvarnost.

A crkveni oci, koje ja nazivam crkvenim psihopatama, od Augustinusa pa dalje, upropastili su ceo tzv. Katolički svet; Jer su seksualne odnose posmatrali kao greh. Jedini papa koji je za Boga nešto učinio jeste *Alexander VI Borgia*. Mada baš nije morao jebati i svoju ćerku Lucreziju. Ako je Isus Hristos i posle prvog braka odustao od seksualnih odnosa to je bilo zato što nije hteo da se pari sa ženom koja nije bila ne njegovom nivou predaje suprotnom polu. A taj nivo predaje mora biti sa shvatanjem konačnog cilja Univerzuma: *saglasnost polova u biću visoke svesnosti*. Kad sam drugog puta zamolio Plavozračće da me prime na razgovor pripremio sam bio samo dva pitanja:

«Da li ste Vi to što ja mislim da jeste?»

«Da.»

Drugo pitanje je u tom slučaju postalo možda nepotrebno, ali sam ga postavio:

«Težnja Univerzuma je dostići saglasnost polova u biću visoke svenosti?»

«Da.»

I šta sam još mogao osim da im se opet zahvalim što su me primili na razgovor.

Posle sam mislio da su ovi Plavozračći zbilja strpljivi: sreo sam ovde neke ljude koji su ovde hiljadama godina i koji kruže od Kupole do Kupole, a nisu se intelektualno uparili da bi prešli u krajnje stanje. Polaritet u jednom svesnom biću. U Anđela.

Arna i ja bismo sigurno postali Anđeo da smo od iste rase.

Pederi i lezbijke dakle ispadaju iz koncepcije. A ja sam i tamo uvek govorio da, što se mene tiče mogu da guraju jedan drugom kurac u dupe, i da se ližu koliko hoće i gde hoće, ali – nezdrave devijacije jesu i ostaju: Možda imaju neke naklonosti prema osobama istoga pola ili teraju homoseksualno iz pomodarstva, ali ako su po Primama intelektualni ovoliko ili onoliko, a po Septimama velike ili male naklonosti ka shvatanjima stvari, onda im te Septime ništa ne vrede, jer ne shvataju da kao sklopovi vibracija ne ulaze u jedinstvo sa Bogom, ako telesno opšte sa osobom iste funkcionalne grupe ili sa osobom istog pola. Odnosno ne mogu postati – ni Atom ni Anđeo.

A ako mi neko kaže da ima u sebi veliki procenat osobenosti suprotnog pola, a da ga to vuče ka osobi svoga pola, mogu mu reći:

«Nadi osobu suprotnog pola kojoj nedostaje baš toliko malo tvog osnovnog».

* * *

Kad sam Arnu pošteno, po dogovoru, najstrpljivije moguće, nauljio i izmasirao – pošteno se ona dala «spojiti» samnom.

Ljubio sam joj usne i milovao obraze još, a zazvonio je pozivnik na kontakt sa osobom. Pomislio sam da je Slobodan ili neko iz porodice. Ali sam se iznenadio kad sam video znak Glavne biblioteke.

Otvorio sam liniju i na ekranu se pojavila jedna Plavozračea. Arna je odmah ustala i prišla monitoru, ogrnuta krevetskim pokrivačem. Pogledala me je izbačena sa jasno vidljivim iznenađenjem u očima njenim. Pogledali smo se sasvim u čudu, jer se još nikome od nas ljudi, koliko sam ja dugo ovde, nije desilo da ga Plavozračea kontaktiraju preko video-linija. Uvek su samo preko audio-linija obavestavali kad neko dete neko od nas treba dovesti u glavnu Čitaonicu. Ja sam njih takođe preko audio-linija pitao za prijeme na razgovore.

«Halo, Theodore!»

«Halo, Otelovljenje ljubavi». – Ja nisam mogao da joj kažem:

«Halo, Plavozračea».

«Pozivamo te da dođeš danas u Glavnu biblioteku ovog grada».

«Pola sata od sada i biću tamo.»

«Dobro. Čekamo te.»

Bila je vrlo ljubazna, ali – oni su uvek samo vrlo ljubazni.

Namah sam se podsetio na mentalna stanja koja ovde nikad nisam imao.
Nijednom za svih 95 godina utelovljenja na Harmoniji.

Strah i briga.

Oni mene da zovu?

Zašto?

* * *

Kad sam stigao u razvodni hol Biblioteke, pred jednim vratima na suprotnoj strani od glavnog ulaza stajala je jedna od Nebesko-Plavih i smešila mi se; što je ličilo na poziv da joj pridem.

Uvela me je u salu sa Memo-diskovima svih stanovnika grada E 6-te Septime i pokazala da sednem.

Seo sam na jedinu još slobodnu stolicu, koja je tu bila postavljena uz jedan sto velike okrugle ploče, sigurno preko 2 metra u prečniku. Dva Plavozračea nalik na muškarce, ova ženskolika – koja me je u salu uvela – i ja. Gle čuda! Još ću uobraziti da sam im postao zanimljiviji od ostalih ljudi sa Harmonije. Još nikad nisam video tri Plavozračea odjednom; dva najviše.

Sedeli smo za stolom unakrst, kao kockari. Čekao sam da neko od njih počne sa «deljenjem karata». Ja nisam njih zamolio za prijem pa da bih im postavio prvo pitanje, nego su oni mene pozvali.

Onaj koji je sedeo prekoputa mene reče:

«Ove nedelje letiš na Phaeton».

«Vi to znate».

A nije ni zvučalo kao da me pita. Znaju sve.

«Odustani».

«Zašto?» Pitao sam odmah, jer sa njima nema igara «mačke i miša»: Oni to ne vode sa nekim od naše rase neuparenih u jednom telu.

«Zato što će, ako se ništa značajno ne promeni, Phaeton trinaeste godine od danas biti udaren jednim Asteroidom.»

«I gde sam ja u svemu tome?»

«Bićeš na Phaetonu kad se to bude desilo, a pošto je Asteroid opasno velik nesreća će biti planetarnog stepena.»

«Ja se mogu spasiti ako odustanem od leta, a Phaetonci?»

«Nema im spasa. Neće stići da napuste planetu na vreme.»

«Zar će doći dotle da bi morali planetu napustiti.»

«Da.»

«Zar neće moći da bombarduju Asteroid sa daljine? Da ga nekako skrenu sa putanje po kojoj nailazi na Phaeton?»

«Kad bi ga oni redovno i često bombardovali na ovoj udaljenosti na kojoj je sada – bilo bi im spasa, ali ga oni sada još ne primećuju. A drugo: i da ga sutra primete – nemaju rakete sa atomskim punjenjima, koje bi do sada tako dalekog Asteroida relativno brzo doprle; niti jake Laserske topove kojim bi ga sada sa planete gađali.»

«A kad im bude bliže prišao?»

«Kad im Asteroid bude bliže prišao gađaće ga onim što sada imaju, ali je to ustvari ništa za ovakvu situaciju – kao praćkom na razbesnelog nosoroga – tako da će glavna masa Asteroida svakako pasti na Phaeton, probiti omotač planete, razbiti ga kao zrelu lubenicu i – kad se budu pomešali voda okeana i užarena masa jezgra planete – razleteće se u komade; kao što im je i Stari Phaeton u Sunčevom sistemu ostao u preko 150 miliona sitnih i nekoliko stotina hiljada krupnih komada. Takve stvari se u jednom sistemu dese tek svakih 100 miliona godina, a njima se eto primiće repriza posle manje od 20 hiljada.»

«I kad ga budu primetili za koju varijantu će se odlučiti?»

«Za bolju. Da mali broj odabranih navrat-nanos napusti Drugi Phaeton i krene u potragu za Trećim.»

«Zar je Asteroid toliko velik da može uništiti život na Phaetonu, a oni ga neće primetiti na vreme da spasu planetu?»

«Asteroid je izbačen na ovu putanju eksplozijom jedne Zvezde, oko koje je bio deo jedne velike planete čak u spiralnom kraku Persej, pre desetak miliona godina i velikom brzinom leti prema ovom delu Galaksije – kao avet. Lepeći na sebe sve meteore i meteorite koji mu se nađu na putu. Za Phaetonjane je on sada samo tamna masa Kosmosa, koju na sadašnjem udstojanju ni ne primećuju, a kamoli da bi ju osmotrili kao moguću opasnost za Phaeton.»

«Zašto im sve to Vi ne kažete.»

«Nema im spasa, rekoh.»- Malo je počutao pa nastavio:

«Na to šta im nailazi niko ih u Galaksiji ne sme upozoriti. Mada je posebno pitanje ko još u Galaksiji zna šta će se desiti Drugom Phaetonu.»

«A ako ih ja na to upozorim?» - Pitao sam to jer sam bio spreman i ponovo u Tursku da me vrate, ili u ništavilo bace, samo da Phaetonjanima pomognem. Ali ovi moji Plavozračeci znaju šta mislim, pa mi je onaj što je sedeo desno od mene blago rekao:

«Bićeš mrtav pre nego što usne otvoriš. I reinkarniraćemo te opet ovde tek pošto se Phaeton razleti u komade. Kad bi bilo dozvoljeno da neko nekog obavesti o udaru Prirode, onda bi Phaetonjani bili obavesteni i prvog puta i – još bi živeli u Sunčevom sistemu. Ali takve stvari nisu dozvoljene; svako ko ima neku svest i pamet mora sâm uspostaviti odnos sa nesvesnom materijom – Prirodom.

«Pa šta će stvarno biti sa njima ako ih ni Vi ne upozorite?»

«Letilicama koje budu imali na raspolaganju, jer im za gradnju jedne Interstelarne treba po četiri do pet godina, što znači da će uspeti da sastave tek još jednu, uz one tri sa kojima su dovede došli, uspeće da se udalje. Sa nekih 100 000 osoba u potrazi za novom planetom. Ostali do 44 miliona koliko ih sada ima će izginuti; koji od vatre i vode; koji od gladi i hladnoće – čak i ako ostane neki već komad Phaetona sa nekakvom gravitacionom silom i nekakvom atmosferom.» - Rekao mi je opet moj prvi sagovornik.

«Da li će pronaći drugu planetu?»

«Posle 9 659 ovdašnjih godina traženja – hoće.»

«A Arna?» - Pitao sam misleći na to šta ću sa ženom do koje sam ja putovao dva zemaljska života i koja će posle 37 godina moje sreće s njom otići na udaljenost od 9 659 godina putovanja međuzvezdanom letilicom.

«Ako nju budu i povelili, tebe neće. To je sigurno.»

«Ako ja sad nju počnem ubeđivati da ne idemo tamo, ona neće razumeti zašto odustajem od dogovora koji je ona izdržala samnom za prošlih 20 godina. Arna je videla Vas – pokazao sam na Plavozračecu koja je sedela levo od mene – a Arna zna da Vi uopšte ne kontaktirate sa nama preko video-linija. Ako nastavim da ju mnogo ubeđujem da ostanemo ovde to će postati jednako upozorenju da nešto nije u redu tamo. A ona mora leteti, jer joj je vreme za «čišćenje» ćelija. A koja je to ljubav ako ju ja ostavim da odleti sama na Phaeton.

Ona nije u vašoj «nadležnosti» i Vi ju nećete programirati da se samoregeneriše. A bez instrumenata koje imaju njeni tamo na Phaetonu, počće da stari i umreće ovde za nekih 50 do 70 godina.

Nisu Vama problem instrumenti, jer da nema drugih prepreka, koje ja ne poznajem, Vi biste ju naučili da se samoregeneriše. A poslednje – ona je vrlo inteligentna i moralna i kao što ja neću ostaviti nju, tako ni ona neće dozvoliti da njeni izginu i odlete, a ona da živi sa tim teretom, da ne zna ko je od njenih odleteo, a ko je izgoreo na Drugom Phaetonu. A ako bi od mene čula šta im se sprema prvo što bi uradila jeste da bi pokušala da svoje obavesti o tome. A vi biste ju ubili, kao i mene što biste, ako bih ja pokušao da ih preko nje upozorim. Je li tako?»

Svi troje su ćutali prilično dugo, dok je onaj čelo mene rakao:

«Da.»

«I ne biste ju kasnije reprodukovali?»

«Da; Ne bismo ju reprodukovali. Oni nisu pod našom zaštitom.»

Tu nije bilo mesta mom mogućem pitanju:

«Pod čijom su zaštitom Phaetonci?»

Jer da ih neko štiti ne bi im predstojala ni katastrofa ni selidba. Pa sam zato samo upitao:

«Zar ne bih mogao odleteti na Phaeton pa da se ona i ja sledećim letom vratimo?»

«Neće biti sledećeg leta. Jer kad oni budu primetili šta im se približava, neće imati više vremena da se bave ekskurzijama do Harmonije ni trošenjem energije na letilice koje im ne koriste. A neće imati ni volje za nečim što nema budućnost – mislim na kontakte Drugog Phaetona sa Harmonijom.»

«Kako da mislim na rešenje za mene s njom kad znam šta će biti njenima?»

«I kad bi kombinovao tako sebično, ne bi ništa iskombinovao, jer postoje zakoni i dogovori u ovoj Galaksiji koje niko, ni za koga i ni za šta neće prekršiti ili promeniti.»

«I ja imam svoje zakone i dogovore koje ni za koga i ni za šta neću prekršiti.»

«U redu je. Ako se ne vratiš na Harmoniju, reinkarniraćemo te ponovo ovde. Jer imamo sve podatke o tebi i sa Zemlje i sa Harmonije.

Sa Arnom ili bez nje u mom sećanju?»

“Kako ti sad budeš rekao.”

«Nemojte me uopšte reinkarnirati.»

*

«Sigurno?»

«Sigurno. Ovde sam stekao uverenje da ovde nema nikakvih patnji. A čemu život bez Arne, kad sam jednom upoznao život sa njom?»

«Mogli bismo ti izbrisati sećanje na nju.»

«Ne prihvatam to sada i nikad neću to ni prihvatiti kao rešenje.»

«Žao nam je.»

«Šta ću i gde ću bez nje? Da ju nisam upoznao sve bi mi bilo kao i bilo kome sa Harmonije što će biti kad propadne Phaeton. A možda bi sve ostalo bez smisla; Jer kakav je to život na ovoj Farmi; na kojoj niko ne umire? A malo ko je u stanju da se upari sa nekim, već hiljadama godina kruže od Kupole do Kupole. Zar je tako malo bivših Zemljana koji shvataju šta je ljubav i kako se dati?»

Rastali smo se tako da su Oni bili ljubazniji prema meni nega ja prema njima. Ja sam bio zabrinut i nimalo zaokupljen pravilima lepog ponašanja.

Idući kući prvo sam pomislio:

Šta sad da kažem Arni?

A onda sam pomislio: Možda ne moram ništa ni govoriti: Ona mi je već rekla da uvek zna sve moje misli. A možda su Plavozračeci upravo s tim računali: Niko neće prekršiti princip nemešanja, a Phaetonci će biti upozoreni!

Sa našima koji će na Phaeton sledećim letom leteti je tako da će stradati i ponovo biti kopirani; kao bilo ko od onih koji na Harmoniji «nepopravljivo» stradaju.

Sa Phaetoncima i Phaetonkama koji će ovde ostati čekajuć sledeći let, kojeg neće biti, je tako da će umreti ovde na Harmoniji; ali mnogo godina kasnije nego njihovi na Phaetonu.

U putu sam formulisao zaključak i «poslao» ga Plavozračecima:

«Ja nisam jedini Harmonjanin koji leti na Phaeton, a pozvali ste samo mene na razgovor. Neću da razmišljam o bilo kakvim razlikama između mene i ostalih Harmonjana, jer jedina za ovu priliku značajna razlika jeste ta da sam ja u ljubavnoj vezi sa jednom Phaetonkom. A to meni znači da Vi deklarativno voditi brigu o meni, a ustvarti upozoravate Phaetonce na opasnost bez mnogo pričanja; Arna čiti moje misli i saznaće sve čim joj stupim na dva metra udaljenosti.»

Kad sam došao kući Arna je, posle celovitog tretmana masiranja i milovanja, još spavala.

Hteo ili ne hteo da se naprežem u razmišljanju o mom razgovoru s Plavozračecima, ili u razmišljanju o nečem drugom da bih njih «istisnuo», svelo bi se na isto – nisu mi «izlazili iz glave». Ali Arna ničim nije pokazala da je uzbuđena. Niti sam ikako primetio da je «pročitala» stanje u mom mozgu. Tako da sam opet pao u nedoumicu:

Šta i kad ona može nešto iz mog mozga sebi rastumačiti?

Ili već sve zna, ali glumi kao da ništa ne zna.

Naravno da nisam smeo išta da je pitam, jer bi to imalo odmah vrednost upozorenja. A verovatno ne bih ni stigao išta da je pitam, jer su me Plavozračeci upozorili da bih i na samu pomisao da ju upozorim postao mrtav.

I tako je meni katastrofa koja se približava Phaetoncima postala tema sa kojom sam se podsetio na to da sve ima kraj. Čak i za «besmrtne» sa Harmonije i Phaetona. Pa i za Plavozračece. Mada njima sigurno ne od nekog malog nebeskog tela.

Usredsredio sam se na to da – ne razmišljam.

Prepušću to moćnijima od mene. Ako neko uopšte i razmišlja o toj stvari. Jer, pošto niko ne sme da se meša, ispada da oni koji znaju šta će se Novom Phaetonu desiti – posmatraju; Nema tu šta da se razmišlja: Ako ne možeš da se skloniš od nesreće ni da na tok stvari utičeš – primi neizbežno.

Ja sam stavljen pred izbor: Ostati u životu bez samopoštovanja ili završiti život onda kad mi je postao najmiliji. I izabrao sam: putovaću na Phaeton, jer moje odvajanje od nje se nikad neće desiti mojom voljom ili akcijom. Ja ću sve činiti da ostanem sa njom doklegod to bude od mene zavisilo. U neku opciju koja nosi dugotrajnu egzistenciju za nju i mene zajedno sad sam prestao verovati. Mada – osećam da izraz Plavozračecih

«..., ako se ništa značajno ne promeni, ...»

važi kao obaveštenje koje znači da slučaj ne mora tako završiti kako sada izgleda da će završiti.

Niko bolje od Plavozračecih ne zna dali će se nešto značajno promeniti ili neće. Pošto oni kažu «..., ako ...» - to znači da se promena može desiti, ali nije izvesna. Ako se nešto značajno promeni – biće drugačije od situacije koja će nastati «ako se ništa značajno ne promeni».

Faktor broj 1 je Planetoid. Tu se ništa neće promeniti: leti prema Novom Phaetonu i udariće u njega (ako se ništa značajno ne promeni).

Faktor broj 2 su svi oni koji sada *znaju* šta se Phaetonu primiče: oni u celoj situaciji ostaju pasivni posmatrači, jer Phaetonjane ne sme niko upozoriti. Nije dozvoljeno.

Faktor broj 3 su svi oni koji sada *ne znaju* šta se Phaetonu primiče: Ne znaju šta se Phaetonu primiče i tako će to ostati. Do dana kog će saznati. A onda, ...

«Šta se može promeniti?» – Razbijao sam se u razmišljanju.

Materija dela slepo; spontano ovako ili spontano onako. Um je faktor koji donekle utiče na delanje materije, odnosno procese u njoj. Pitanje je: kako bi se Phaetonjani mentalno postavili prema situaciji, taman i kad bi sad saznali da im se Asteroid primiče. I kako će se prema situaciji postaviti kad budu saznali da im se Asteroid primiče. A šta mogu preduzeti osim akcija da mu se sklone s puta; kao što su Plavozračeci i rekli.

Ali – Gospode Bože! – izraz «..., ako se ništa značajno ne promeni, ...» ima važnost. To sam znao, jer – Plavozračeci ne prosipaju ni reči ni rečenice bez značaja. Niti troše energiju bez potrebe.

Nisu izvodili pozorišni komad pozivanjem i prijemom mene na razgovor o katastrofi koja se primiče Phaetonu. Nisam ja tako važan.

Hej! Planeta će se razleteti u komade i milioni inteligentnih bića će biti podavljani i ispečeni kao vrapci ili miševi, a ovamo neko strahuje za život jednog sa Harmonije: naravno da su mogli mirno sve da mi prečute i da me po drugi put inkarniraju na Harmoniji. Sa tri priče. Svejedno kojim redom bi mi ih dali ponovo na znanje; Rašidovu, Dragoljubovu, Theodorovu, ili obrnuto. Pokušaću da se ne uzbuđujem.

Taman sam poverovao da me ništa ne može remetiti u mom stanju generalne smirenosti, kad – nemir zas nemirom. Ali šta mogu nepoželjnim uzbuđenjem ili strahom promeniti? Ništa. Ako Plavozračeci kažu da će se planeta razleteti – onda će tako i biti: Planeta će se razleteti i – svršena stvar.

«..., ako se ništa značajno ne promeni, ...»!

Možda ću ja poludeti od razmišljanja pre nego što Asteroid uđe u sistem *Infra-E*.

* * *

Kad sam na rastanku izljubio Bernadeth i Slobodana, pitala me je Bernadeth:

«Što si u stanju kao da su dvadeset godina večnost?»

Na Phaetonu smo se, posle jednoipogodišnjeg l ta (s obzirom na odstojanje na kom su Harmonija i Phaeton bili u ondašnjim pozicijama) aklimatizovali i privikli na zvuke prirode; Na dan i noć; na trave kojih nije bilo na letilici; na pesak pod stopalima i na mnoge druge stvari:  amor gradova, zvezdano nebo, ...

A onda sam jednog dana, pošto sam se ipak ponovo unervozio, zamolio da budem primljen kod njihovog Vrhovnog. Kad su me obavestili da će mi biti udovoljeno pripremio sam plan ubeđivanja. Počeo sam sa:

«Vrlo poštovani gospodine, ova vaša žena» – pokazao sam na Arnu – «koju volim kao i Boga koji je sa nama kad smo zajedno, će uskoro doći u takvu situaciju da će moći biti spašena samo vašom pomoći. Molim Vas da joj u toj situaciji pomognete i da ju ne zaboravite».

Gledao me je mirno. Siguran sam bio da je razmišljao o tome šta to može snaći nekog od njih, koji hiljadama godina ne znaju ni šta je nemanje, ni šta je bol, ni šta je smrt, a evo već 5 000 godina ne znaju ni šta je briga.

Pošto je to njegovo  utanje i  utanje njegovih momaka i savetnika potrajalo sigurno ceo minut, a u njemu sam primetio brigu i nevericu, spustio sam se na kolena i sklopio dlanove pred svojim grudima kao kad sam na Zemlji pozdravljao svoju učiteljicu Shiva Murti. Rekao mi je samo:

«Ne brini za Arnu».

Ja sam prišao i poljubio mu ruku. Njemu je ruka zadrhtala, a iz očiju njegovih su krenule suze. Mislio sam: ne zbog toga što sam mu ja poljubio ruku, nego zato što je shvatio da nailazi nešto strašno. Ne samo Arni.

* * *

A onda sam primetio da su nastala neka komešanja u njihovom društvu, ali ni govora nije moglo biti o nekakvoj panici i obezglavljenosti:

Mislio sam: Još ne znaju da im se nevolja približava, ali mi nije jasno zašto su se namah uozbiljili.

A o čemu se radi shvatio sam vrlo brzo; Arna je došla kući i rekla mi: «Uskoro letimo u susret Asteroidu.»

« emu letite?» – pitao sam iznenađen njenom izjavom.

«Asteroиду.»

«Kojem? – Pokušavao sam da shvatim šta zna i o kom Asteroиду. Da li su otkrili neki novi, ili je reč o onom o kom su mi govorili Plavozračeci.»

«Onom o kojem si nas ti obavestio.»

«Ja obavestio vas?» - A u momentu mi se razjasnilo da je moje misli pratila od odmah, ali nije htela da mi to dâ na znanje.

«Da. Čim si se vratio od razgovora sa Plavozračecim znala sam o čemu se radi, ali nisam htela da ti pokažem da znam, nego sam htela da to našima doneseš u formi koja ti se uobličila u razgovoru sa Plavozračecima.»

«Znači ja sam poslužio kao golub pismonoša.»

«Znam šta je golub, ali šta je to golub pismonoša?»

«Pa ono na šta mislim. – Pošto «čitaš» misli. Ali to onda znači da Plavozračeci žele i vama dobro. A ispoštovali su zakone nemešanja tako što su kao vodili brigu o meni i napunili me informacijama, koje ću preneti vama.»

«Tačno.»

«Pa što me je vaš Vrhovni gledao onako, dok sam ga molio da te uzme u zaštitu?»

«Svi naši na letilici od Harmonije do Phaetona su znali šta je u tvojoj glavi, i to su odmah javili Vrhovnom, a dok smo mi leteli prema Phaetonu vršili su pripreme za let prema Asteroиду i čekali na mene.»

«Zašto na tebe?»

«Zato što i ja letim prema Asteroиду. Ako se sećaš ja sam glavni Hirurg. A ne znamo šta nas sve čeka u borbi sa Asteroidom. Moramo ga usitniti. A u takvim stvarima se ne zna svaki mogući razvoj stvari. Odnosno mi ne znamo. A od Plavozračecih je dovoljno i to što su nas upozorili preko tebe, za šta da se pripremamo. Tako da bi bilo suvišno da od njih očekujemo još i predskazanja o sledu događaja.»

«Pa zašto je onda Vrhovni zaplakao na kraju moje molbe za tebe?»

«To su bile suze sreće: Prvo je mislio kako si naivan i nevin. Pa se onda divio tvojoj ljubavi za mene. Pa je onda primetio da je tužan što naši muškarci ne stoje tako prema svojim ženama, jer je on još stara Garda od pre 60 000 godina, koja je znala šta je ljubav u tom smislu.»

A na kraju je zaplakao od sreće što je postao tužan, odnosno što je još sposoban da tzv, emocionalno reaguje: nije postao emotivno mrtav.»

«Pa zar kod vas ni deca ne osećaju ništa prema roditeljima ili želju za nečijim prisustvom?»

«Osećaju sve kao i vaša deca, ali se sve tako u nama isprogramiralo da sa pubertetom nestane tih stanja koje naši smatraju tragovima nižih nivoa evolucije.»

«Pa kako si ti naučila da voliš?»

«Ja sam Hirurg i Biolog-naučnik i učestvovala sam u programima Emotivnog re-oplemenjivanja rase. Kad sam videla tebe i osetila da si malo drugačiji od onih oko tebe, pomislila sam da mogu sa tobom zadovoljavati svoje, kako moji misle «primitivne» instinkte i videti da li je rešenje za našu rasu sastavljanje sa vašom. Ali iako svi oni znaju za moja stanja sa tobom – ne pokazuju nikakvu želju da sa uparuju sa vama.»

«A zašto ti moraš leteti? Zar nemate nikog ko je na nivou tvog znanja u Hirurgiji ili bilo čemu još.»

«Zato što lete moj polubrat i naš Vrhovni. A Vrhovni je moj otac i otac moga polubrata. A nas troje smo ovde jedini koji imaju osećaj vezivanja za porodicu. Pa to sve ide ovako: brat mora da leti, otac neće da ostane ovde i da brine o ishodu operacije koju može voditi bolje nego iko drugi; zahvaljujući iskustvu iz selidbe sa Zemlje dođe; i neće da sedi ovde da bi svi naši u njemu čitali veću brigu za sina, nego za nekog drugog od naših; Hirurg im je potreban, a ja želim biti uz njih, da neko sa Phaetona ne bi našao u meni neku misao o tome da si mi ti važniji nego njih dvojica i nego budućnost naše Civilizacije. Prema tome jedina ispravna odluka je da i ja letim.»

«Meni nije potrebno da sam ti važniji nego njih dvojica ili važniji nego vaša Civilizacija, ali vi, pored toga što neko stvarno mora poći u susret Planetoidu, ustvari svi bežite od pokazivanja osećanja za nekog, ili prema nekom.»

«Kod nas se prihvata samo jednako osećanje prema svima, kao što se kod vas ne ceni jednako osećanje prema svima. Nego se kod vas ceni izraženije osećanje prema nekom odabranom, ili prema nekima. Vi to nazivate ljubavlju, a mi to nazivamo «zaostatkom u intelektualnom razvoju».

«A ipak ti se sviđa taj naš zaostatak u intelektualnom razvoju. Odnosno ono što doživljavaš samnom».

«Naravno. Zato i posmatram svoju vezu sa tobom. I shvatam da je moguća kombinacija odnosa u jednoj muško-ženskoj vezi, po kom se taj «zaostatak u intelektualnom razvoju» i naš nivo intelektualnog razvoja mogu odlično podneti».

«I sad zbog zbog vašeg civilizacijskog stava prema onome što mi nazivamo emocijama, morate otac i ti leteti; jer njegov sin, odnosno tvoj brat stvarno *mora* leti? A to znači jedno deset godina moje odvojenosti od tebe. Ili obrnuto.

«Na najpogodnije odstojanje sa kog Asteroid možemo usitniti i bezbedno se izvući iz kiše asteroida, koju ćemo od njega napraviti; i meteorita, koji ga već prate.»

«Dobro. Bolje je da vi idete njemu u susret nego da on doleti ovamo. Čekaću. Ipak Plavozračeci znaju bolje od svih nas zašto je sve ovo stiglo dovde. Jer čim je ovako kako jeste, znači da je to najbolje koje je moguće, a oni su znali šta je najbolje od svih mogućnosti i pomogli su da stignemo do najbolje mogućnosti. Prema tome, ako ja počnem sada želiti nešto još bolje od ove situacije – izlazim u sferu sebičnosti. Jer: sebičnost je želja jedne osobe da se konstelacija prilagodi njoj, jednoj osobi, a nesebičnost je prolagođavanje jedne osobe konstelaciji. Dakle ja se prilagođavam konstelaciji. Odnosno ja sam nesebičan!». Razvukao sam i naglasio reč «nesebičan».

A u kom pravcu letite?»

«Zamisli za trenutak Phaeton kao kocku. Letimo na srednjoj liniji vrtnje Galaktičkog kotura levo, desno, napred i nazad. Direktno od «gore» i od «dole» ne očekujemo ništa. A sve ostale uglove možemo posmatrati sa četiri letilice. Tri imamo i kreću sad uskoro, a četvrta – koja će biti gotova za godinu dana – krenuće čim bute završena.»

«U kojoj letilici si ti?» – Pitao sam u nadi da će ostati još na Phaetonu do završetka gradnje četvrte Interstelarne letilice; čisto iz psiholoških razloga. Ako su oni uopšte toliko slabi da bi im Vrhovni bio potreban ovde kao smirujući faktor.

«Letim u jednoj od ove tri koje su već spremne.»

Živeći svakog dana kao da mi je poslednji sa njom, pokušavao sam da ne upadnem u mentalno stanje koje mi ljudi imenujemo – *tuga*.

Jednom sam je zamolio da me ponovo odvede na njihovo more.

Ja volim vodu malo više nego što ju mačke vole: dakle i za pranje, a ne samo za piće. Ali njihovo more je takvo kao da je napunjeno vodom iz bujanovačke banje: Ima neku svoju tempereturu, nezavisnu od toplote koju dobija od *Infra E*, od blizu 30 C° i – pitko je. Ali ne kao slano nego kao kiselo. Bakterije i virusi ne mogu biti preneti vodom Phaetonskog okeana: Ne preživljavaju u njoj.

Ja sam ulazio u dubine do grla i malo plivao, ali sam više uživao toplinu vode i slike gole i mokre Arne, nego sve ostalo zajedno što bi ovde moglo da se uživa. Obala na kojoj su se okupljale njihove porodice je bila tako pogodna za sve aktivnosti na vodi i pored vode, da bolje ne može biti: slična onoj strani na grčkom ostrvu Zakynthos kod mesta Laganas: Od obale pa preko 50 m prema pučini nema veće dubine od 1,5 m. Za decu, neplivače i ovakve kao ja – milina. Skakanja i brčkanja u vodi bez ikakve brige o tlu pod nogama. Mekana peskovita podloga okeana bez morskih ježeva i bez ijednog kamena oštrih ivica. Arna mi je tamo tada rekla:

«Ponosna sam na tebe.»

«Pa to nisam očekivao, ali sam siguran da me se ne stidiš. Jer to što si me često milovala i ljubila pred drugim ljudima, a i pred tvojima, dođe mi na samopouzdanje i gordost.» - Rekao sam široko se smejući, jer moj ego ipak živi još i gladan je ovakvih potvrda.

Posle neka 2-3 minuta mog razmišljanja o njenoj izjavi je rekla ovo:

«Primećujem da se sad premišljaš zbog čega sam ponosna na tebe.»

«Pa dobro: Zašto si ponosna na mene?»

«Zato što si najljubopitljiviji od svih ljudi koje sam ja dosada mentalno osetila.»

Odmah mi je bilo jasno na šta tačno misli i malo sam se začudio ovom odgovoru. Jer to što ona kod mene smatra osobinom za pohvalu ja sam smatrao problemom moje ličnosti. A zapravo – možda je to dobra osobina: Sumnjati i u stanovišta koja egzistiraju kao osnovana. Čisto o svom trošku i na svoju korist ili gubitak.

Zato sam joj to i pokušao objasniti kao potrebu naše rase u razvoju:

«Ma to nije ništa naročito. Toga je bilo uvek među nama. Inače, da nije bilo onih koji su neka shvatanja i neke teorije u sumnju i pod korekcije dovodili ostali bismo na drveću; ili u pećinama i na sojenicama.» branio sam sve koji su među ljudima pokušavali nešto objasniti i pojasniti.

«Ti si među vašima na Harmoniji najnepomirljiviji.»

«Pa je li to dobro? Ako je tačno. Ja ne mogu proceniti koliko su ostali od mojih smireni ili ljubopitljivi.» Počeo sam skoro da se branim pred Arnom.

«Pa naravno da je dobro onda kad pomaže shvatanju Stanja stvari, a pošto sam ja na tebe ponosna, znači da si kao koristan.»

«Kome sam koristan?»

«U početku uvek izgleda kao: Nikome. Ali jedna konstruktivna misao je kao seme kukuruza, ili bilo koje druge žitarice, bačeno na hranljivu podlogu: množi se brže nego geometrijskom progresijom. Ideja koja ima saglasnost u Stanju stvari, ili ideja koju Stanje stvari prihvati kao koristan predlog – na kraju postane opšteprihvaćeno stanovište.»

«E, pošto ti znaš uvek o čemu i šta ja razmišljam – stvar je olakšana već time da nas dvoje ne moramo mnogo pričati: Ti znaš kad šta ja mislim, a ja ionako ne mogu tebi mojim umnim ne-sposobnostima parirati, tako da se nikad ni ne pitam šta razmišljaš – kad razmišljaš. Ako sam ja uopšte i sposoban primetiti kad si ti mentalno aktivna, a kad pasivna.»

Malo smo ćutali, pa sam ja rekao:

«Ti znaš da sam pretežno opsednut malim i velikim usnama tvoje vagine i razlikama između muškarca i žene, koje su u jednoj ljubavnoj vezi osnova uživanja. A pokušavam shvatiti u čemu je prednost spajanja tih razlika u biće koje egzistira u obliku Plavozračeg; ili Plavozračee. – Kad su tako nedefinisani, da ne znam ni kako da ih imenujem. I zar ti nije dosadno to sve tako često u mojoj glavi «čitaš»?»

«Slika moje vagine u tvojoj glavi stoji kao što na nekom vratu visi broš. A kad ja moju lepu mesožderku želim videti – ne moram uzimati ogledalo: «zagnjurim» u tvoj mozak i pogledam.»

Poljubio sam joj horizontalne usne, one na licu, mada sam hteo liznuti vertikalne, one među njenim butinama. A nisam se usudio, jer su neki njeni bili suviše blizu nas. A već mi je rekla da su počeli da «oživljavaju», tj. da bivaju ljubomorni: Pa sad jedan «divljak» da liže jednu od njihovih

najlepših koja je usput – Gazdina mezimica. A lizanje njenih vaginalnih usana je ipak aktivnost za našu spavaću sobu, a ne za morsku obalu punu dece i odraslih. A onda mi je palo ovo pitanje.

Možda i Phaetonska deca mogu da čitaju moje misli?

I zaključio sam da je to tako, jer se Arna nasmejala kao da sam odjednom nasred ulice ostao bez gaća.

«Da li ću odsad morati u prisustvu vaše dece da ponavljam u sebi neke formule i vizualiziram neke mandale i geometrijska tela.» Upitao sam ju.

«Ma ne! Ti im dođeš kao nastavno sredstvo o lekcijama koje ne poznaju. Razmišljaj i dalje slobodno o jebanju. Kadgod ti se bude prohtelo. A zbilja mi je jako neverovatno da ti možeš prestati o tome razmišljati. Jer si ti ustvari inteligentni majmun, gospodskog ponašanja. A konačno: malo koje dete je tako blizu tebe da bi moglo znati šta misliš»

«Da li je ovo uvreda ili pohvala?»

«Da si samo majmun bez gospodskih manira bio bi neprijatan svima. A da si gospodin bez majmunskih nagona bio bi meni neinteresantan. Prema tome nikome ne smetaš, a meni si baš po volji.» I poljubila me je tako nežno da sam pozeleo da otrčim do najbližeg drveta, popnem se na njega i urliknem kao Tarzan.

«Možda si ponosna i zbog toga što sam inteligentni majmun gospodskih manira?»

«Ne. Zbog tog sam srećna. A ponosna sam što se trudiš da sâm sebi objasniš Stanje stvari. Naravno na elementima znanja koji su, kao intelektualni saldo vaše vrste, svima vašima na raspolaganju.

«Sve što sastavljam ima smisla?»

«Sve je tačno osim toga da pogrešno razmišljaš o Kosmičkoj inteligenciji. To ne postoji. To moraš ograničiti na Galaksiju. Sve Galaksije su intelektualno zatvoreni sistemi. I ne postoje međugalaktički odnosi. To nije ni potrebno, jer se sva moguća ispoljenja energije ostvare u okviru Galaksije. Od pada u materiju do osvešćenja kroz vaše, naše, Plavozračće, i svejedno koje još druge.

Mentalni saobraćaj planeta na kojima žive inteligentna bića je ustvari mreža Galaktičke inteligencije. A onaj kojeg vi nazivate Ocem je Najumniji naše Galaksije. I svaka Galaksija ima svoj stepen razvoja ispoljen kroz svog Najumnijeg i ostale nivoe razvoja, pokušaja i propasti u procesima spontanijih menjanja stanja.»

«A ako propadne Galaksija?»

«Svaka galaksija je sebi i seme i ishrana. I to tako teče večito: Sve u neizrazlikovanom Jednom, odnosno u Jednom koje nosi sve mogućnosti do Jednog od svih mogućih ispoljenja.»

«A šta je onda Kosmos?»

«Jedna velika bašta?»

«I ne postoji jedan generalni Baštovan – Kosmički um?»

«Kao što ne postoji seme nad semenima, nego je svako seme po sebi i sebi dovoljno, i svako je seme drugom semenu jednako, tako ne postoji ni Sveznajući i Svemoguću, koji više zna i više može od drugog Sveznajućeg i Svemogućeg. A u svakoj Galaksiji postoje uslovi za dostizanje nivoa jednog Sveznajućeg i Svemogućeg. Te prema tome ja sad ne bih htela da vas opet pozovem na mnogoboštvo, nego da ti kažem da onu izjavu koja glasi: *«Ja sam tvoj Bog jedini i nemoj imati drugog Boga osim mene»* shvatiš u tom smislu da Sveznajući i Svemoguću neke druge Galaksije nema ništa sa nama, niti mi imamo išta sa Njim.

«Prosto!» - Rekoh ja.

«Prosto.» - Reče Arna.

Razmišljajući o problemima Phaetonaca u vezi sa opasnošću po njihovu planetu i u vezi sa nastojanjima da se emocionalno «primitiviziraju» upitao sam je jednom:

«Zašto neki od vaših muškaraca i žena ne pređu na Harmoniju. Na njoj ima mesta i za 444, a ne za samo 44 miliona Phaetonaca. Možda bi pod uticajem stanja u našima reaktivirali u vama *neaktivne programe* inteligentnog bića.»

«Mi smo svi undecimakordi, a vi ste kvintakordi ili septakordi.»

«Šta predstavlja peto treperenje osobe?» Upitao sam ju uzbuđen do neizdržljivosti. Suviše često sam u poslednje vreme ispadao iz svog osnovnog stanja.

«Peto treperenje osobe je predaja partneru-partnerki, a to u suštini znači predaja Bogu.»

«A to je deveto treperenje u osobi?»

«Ako ga u nekoj osobi ima. I može biti samo velika ili mala, jer uvećana ne postoji. Pošto je uvećana nona onda mala decima; odnosno mala terca preko oktave A polaritet osobe se reši već u takozvanoj prvoj oktavi i ne dolazi u obzir neko konfliktno treperenje oko terce; pa svejedno dali u prvoj ili drugoj oktavi. Mada ste vi toga na Zemlji uvek imali i među majmunima i među ljudima. A i u nekim drugim vrstama. Ali ne u drugoj oktavi oko devetke, što bi možda i vodilo na neki nivo, nego odmah u prvoj oktavi: oko uvećane sekunde. A to znači: – kao trozvuci. Odnosno bez vibracija koje predstavljaju naklonost ka shvatanju stanja stvari. I tako su mnogi tamo na Zemlji nedefinisani trikordi, odnosno kako mi mislimo – nedefinisani primitivci.

Zato će naši pre krenuti u neizvesnost nego ostati sa vama na Harmoniji. Iako vi na Harmoniji niste nedefinisani kvintakordi, ali, ipak, niste ni nonakordi – prosvetljene jedinke.»

“Pa zašto si ti onda samnom u vezi? Pitao sam ju kao malo uvređen.»

«Zato što si ti nonakord.»

Sad sam se tek zatreperio načisto. Sve ovo ne bih nikad shvatio bez nje.

«Da li ti znaš da je na mojoj listi vrednosti sve ovim sledom:

Žena,
Deca,
Ja,
Znanje?»
«Znam.

Ti si vredan moje ljubavi i zato su ovi moji i dozvolili da uđem u vezu s tobom.»

«Koji nonakord sam ja?»
«E dur maj7/9 +5.»

«Treći na cis-mol harmonijskoj?»
«Da.

A to znači:

Temeljni ton: E iz 6. Septime – 68. stepen inteligencije; od moguća 84.

Velika terca – muško.

Uvećana kvinta – uvećani libido.

Velika septima – najveća moguća naklonost ka spoznaji stanja stvari.

Velika nona – velika predaja partnerki.»

«Ja sam mislio da je svako ljudsko biće predstavljeno kroz 12 osnovnih frekvencija; – Osnovnih boja, dakle.»

Izrazio sam Arni svoju zbunjenost ovim novim saznanjem da se treperenje jednog ljudskog bića ne iscrpljuje samo u okviru jedne oktave.

«Pa jeste», nastavila je ona polako da mi priča, «ali to je od prirode stvari. Znači: ono što je vrsta uspela da dostigne. Ali svaka jedinka može «povući» malo iznad standardnog nivoa vrste.»

«Zašto onda Dvanaeste kupole nemaju oznake za nonakorde?»

«Za koje? Kad ih teorijski ima 11, a procentualno je tako malo četvorozvuka na Zemlji, da se jedva sastave dva podudarna; koja mogu zatvoriti krug sa Bogom.»

“Zar ti i ja ne zatvaramo krug sa Bogom?”

«Zatvaramo.»

«I šta sad imamo od toga? Da niko ne može taj krug održati zatvorenim. Odnosno, da se ti i ja sad moramo rastaviti zauvek.»

«Zašto misliš da se neću vratiti?»

«Osećam da nećete uspeti.»

«Mi to ne osećamo, odnosno mi se ne prepuštamo iracionalnom; mi proračunavamo, odnosno zauzimamo stavove prema racionalnom shvatanju stvari.»

«Ne bih se ni ja prepustio iracionalnom, nego bih proračunavao i pokušavao, ali iracionalno me samo obaveštava da vas Racio neće izvući.»
«To ni ja ne razumem. Možda ti i ja moramo biti rastavljeni u ovoj formi, ali sastavljeni u nekoj drugoj.»

«Misliš: trećoj. Ali nema treće forme. Ili ovakav odnos u kojem smo ti i ja, ili onakav u kom se dvoje sastave u Plavozračecog. A ako ti i ja do sada nismo zaslužili da se ulijemo u jedno onda nećemo to zaslužiti ni prostorno razdvojeni – čeznući jedno za drugim.»

«E onda dođe pitanje: Da li bi si ti ikada pozeleo da se ti i ja slijemo u jedno Plavozračecé biće?» - Pitala me je, a znao sam da zna odgovor.

«Nisam. Želo sam da te uživam ovako – u dva tela da smo.»

«Pa eto ti. Ko da nas sastavi u jedno biće kad to nismo nikad pozeleli. I ja želim da tebe uživam ovako. A kad budemo došli dotle da se želimo sastaviti bez očekivanja užitaka – postaćemo Anđeo.»

«Da.

Telesno bespolni.»

«Ne! U po jednom telu polarizovani – bez polnih organa.»

«Na to sam mislio.»

«Da. Kao što svi atomi, sve zvezde i sve planete, asteroidi i sva nebeska tela imaju polarizovane snage, koje čine jedno celo, bez polnih organa, tako i Plavozračeci čine u sebi jedno savršenstvo bez polnih organa. To je Formula Univerzuma, koju si ti tražio.»

«A ako bismo sada pozeleli da se sjedinimo u jednom biću?»

«Pa ako bismo pozeleli. Ali to sada nije moja glavna tema. I to bi bilo moje bekstvo od svih mojih.»

«Pa ni ja to sada ne želim kao rešenje samo za nas dvoje.

«Znači kad smo možda mogli postati jednotelesno biće – nismo to hteli. A sad nema smisla o tome ni razmišljati. Konačno – mi nismo ni sigurni da li se takvo šta može desiti muškarcu sa Harmonije i ženi sa Phaetona.»

«Ako nonakordi nose veliku predaju partneru, onda ispada da ste vi kao undecimakordi još pre od nas trebali nestati kao nosioci polova i postati živi Atomi.

Naši putevi su drugačiji od vaših. Mi nemamo razvijenije od nas koji su zainteresovani za nas, odnosno Phaetonci nisu nikome sirovina. A mi sami nismo dostigli nivo Plavozračćih, odnosno zastranili smo u gušenju onoga što vi nazivate emocijama.»

«Šta znači Šesto treperenje?»

«Predaja vrsti, narodu, grupi. A to je okretanje prema Klanu, i proces udaljavanja od Boga: kao da mu kažemo: Možemo mi i bez Tebe. A od vas i Plavozračćih smo naučili da je ispravnije poštovanje preko jedinke nego poštovanje preko grupe, ali sad ne možemo da se vratimo na to. Suviše smo zanemarili lične stvari.

Ustvari ja sam sa tobom uspela da se «primitiviziram». I vidim da je to prijatno stanje: Ne zanemarujem svoj narod i svoju rodbinu, ali dozvoljavam sebi da uživam i one stvari koje mi grupa ne može ponuditi.

Da je među vašima više *nonakorada* možda bi se više naših zainteresovalo za veze sa vašima. Ali da je među vašima više *nonakorada* onda bi oni već odavno nestali u Plavozračćima. Te prema tome tako je kako je i – gotovo.»

«Pa dobro: ako je nas uvek malo bilo kao nonakorada, koliko onda ima Plavozračćih?»

«Mnogo više nego nas. Nemoj misliti da ste vi prva civilizacija na Zemlji. Vi ste najsporija u razvoju. Ali takvi ste po stanju stvari i – gotovo. Šta su vaših 15 hiljada godina koje notiraju Biblija i Vede? Još pre Atlantisa je bilo intelektualno, moralno i tehnološki mnogo razvijenijih rasa od vaše. I to toliko mnogo pre vas da ne samo glinene pločice ili papir nego ni metal i plastika nisu mogli ostati kao nosioci zapisa o njima. Sve što je o njima ostalo je ono što nosi sećanje Zemlje.

Pre Lemurije je postojala rasa *Providnih*; kroz njih bi mogao gledati i videti tako jasno da bi prepoznao trećeg u koloni. Spontano su se ulili u Prvo agregatno stanje i predali Zemlji kao njen intelektualni kapital. Egzistiraju sada kao posebna Tehnološka biblioteka Zemlje.

Ili: pre njih je postojala rasa *Letećih*. Dostigli su u svojih prvih milion godina nivo neutralisanja tzv. Zemljine teže, a posle su leteli kako su hteli. Postali su brži nego vaše laste, a u letu izdržljiviji od vaših albatrosa. Pošto su izgubili interesovanje za razvoj tehnologije i živeli stvarno kao letači, intelektualna moć im nije pomogla da prežive jedno ledeno doba.»

«Odkud ti to sve znaš?»

«Naši su takođe sposobni da uđu u Sećanje neke planete i otac mi je pričao sve o nama na Prvom Phaetonu i ponešto o onome što su našli u Sećanju Zemlje ili doživeli na njoj; A celo pričanje do u detalj, sa dokumentima koji su našima u Sunčevom sistemu bili i ostali na raspolaganju, stoji zabeleženo kao deo naše istorije.

Kad su naši bili na Zemlji kontaktirali su sa *Ljubičastima*. To su bili najrazvijeniji sa Atlantisa. Ljubičasti su se malo mešali sa Egipćanima i kad su njima i Grcima ostavili nešto znanja iz matematike – povukli su se u frekvencije koje vaše oči ne mogu primetiti. Sad su svugde tamo gde ih ljudi mašinama i bukom ne uznemiravaju. Bilo ih je oko trista hiljada i spremali su se da se prebace na visoravni Avganistana: Znali su koja nesreća dolazi Atlantisu, a nas su posavetovali da napustimo Zemlju, jer su «videli» da posle Atlantisa na scenu stupaju divlji narodi sa Istoka; koji će se malo uljuditi tek za 15 000 godina od propasti Atlantisa. Možda su Ljubičasti još tamo, ali od vas koji zadnjih hiljada godina bivate ovde kopirani – naši nisu ništa mogli saznati, jer vi na Zemlji niste znali za Ljubičaste, pa se vama ne može ni za ovdašnji život na Harmoniji nešto o njima iz vaših porcija Sećanja sa Zemlje kopirati. Jednostavno – niste ništa znali o njima i – ostalo vam je neznanje o njima.

Vi na Harmoniji sad ne brinete o naukama Materijalnog sveta i ne težite ka njima, jer za vas «rade» Plavozračeci. Mi sa Phaetona smo vašu liniju Zemljani-Harmonjani-Plavozračeci shvatili kao jednu od puteva razvoja umnih sposobnosti u živom biću: Na Zemlji je omogućeno dostizanje osnovnog nivoa – razvoj jedinki muškog i ženskog pola moralno dovoljno dobrih za unije u Plavozračece. A same te unije moralno razvijenih muškaraca i žena daju neizbežno bića velikih sposobnosti, jer moral je ustvari - inteligencija izražena kroz društvene odnose; odnosno nemoral je glupost izražena kroz društvene odnose.

I kao što rekoh: unija moralno razvijene žene i moralno razvijenog muškarca daje biće ne duplo većih intelektualnih sposobnosti, već biće sposobno da se sasvim otvori za prijem celog znanja Galaksije.

Mi sa Starog Phaetona smo pokušavali to dostići kao jedinke, ali tek ovde na Novom Phaetonu, upoznavši odnos Harmonjana i Plavozračecih, shvatili smo da naš put vodi u «slepi sokak».

I na Zemlji je bilo ljudi koji su živeli po 800 do 900 godina, ali za razliku od nas – nisu znali šta u toliko dugom životu da rade, pa su počeli da žele Smrt pre nego što je ona njih želela «sresti». I to je bila volja ljudi koja je «legla» u stvarnost. Odnosno što vrsta žele to pređe u genetski kod.

Dug život pripadnicima ljudske rase na Zemlji je bila ponuda Svemogućega, a vaš izbor je bio – da živite kraće. Svemogući je to prihvatio, jer taj vaš izbor za kraćim životom jeste jedna od mogućnosti koja je postala deo stvarnosti. Taj vaš izbor je postao «put vrste», kao što je «put vrste» mogla postati i sreća u mogućnosti življenja stotinama godina; I kao što smo mi ostvarenje nekakve sreće u dugom življenju: Mi smo hteli da živimo hiljadama godina i «dobili» smo to, odnosno – naučili smo kako živeti duže od 200-250 godina. Ljudi su vremenom sreću našli u ljubavi za Gospodara-Oca. I vi onakvi kakvi ste na Zemlji bili, postali ste osnova za jednu drugu mogućnost – Plavozračće. Plavozračći nisu samo od Zemljana nego i od drugih koji su bili pogodni za unije jednopolnih jedinki u dvopolne. Kada bismo mi Phaetonci «pali nazad» na osećaj ljubavi za Vrhovnog Gospodara Galaksije – našao bi se neko i za nas da nas negde «sastavlja» u moćnije, nego što smo sada moćni kao odvojeni polovi u živim bićima.

Ali to ne mora biti. Stanju stvari su dovoljni Plavozračći, a i mi imamo svoje mesto kao jedna od mogućnosti. I nikome nije žao što mi ovakvi kakvi smo nismo sposobni da se odrekemo svojih uspeha u dostizanju dugog življenja i svojih uspeha u naukama Materijalnog sveta i Tehnologije. Odnosno, nikome nije žao što se mi u svojoj samozaljubljenosti ne predajemo Njegovoj milosti. Njemu je sve to tako dobro koliko je i nama dobro. Odnosno Vrhovni Gospodar Galaksije pušta svima na volju. Pa ko se za šta bori i trudi – to stekne i ima. Gospodar zlobnicima da njihov izbor zla, miroljubivima njihov izbor mira, bezbožnicima da njihovu samozaljubljenost, a vernicima da – sebe.»

«Vi ste još uvek originali – prva izdanja, a mi Harmonjani smo samo kopije.»

«Vi na Zemlji ste kao skup zrelog zdravog i zrelog trulog voća. Trulo je za bacanje, a zrelo je za trpezu. Mi sa Phaetona smo prezrelo voće – ni za jelo ni za bacanje: možda za rakiju. I tako smo opijeni svaki sobom i – ni sebi pojedinačno ni celoj rasi za sreću.»

«Ako će Gospodar-Otac jednom na Zemlji dati na «uskrснуće», dakle dati na kopiranje sve miroljubive i dobronamerne koji su na njoj ikada živeli, a nisu već kopirani ovde, zašto ne kopira sve miroljubive i dobronamerne Zemljane koji su tamo umrli ovde – za «večne» živote na Harmoniji? Odnosno, zašto je onda uopšte požurio da neke kopira ovde?»

«Kao što su zemaljska Flora i Fauna biološka osnova za vašu vrstu tamo, tako su i ove kopije miroljubivih i dobronamernih Zemljana – društvena osnova za ono malo kopija koje će se ovde sjediniti u Anđele.

Te zato kad pitaš zašto ovde toliko kopija Zemljana koje se neće ujediniti u Anđele, to je kao da pitaš zašto onoliko zlih ljudi na Zemlji. Razlika je jedino u tome što su zli ljudi na Zemlji slobodno po vašoj volji zli, a ipak u strpljenju Gospodar-Oca, a ovo ovde, kopiranje plemenitih Zemljanja za unije u obliku Plavozračćih, je po volji Gospodara-Oca da iskoristi takvu mogućnost i uspostavi je u stvarnost. Dakle na Zemlji je sve po slobodi i spontanitetu – pa šta ispadne, a ovde je korišćenje mogućnosti sa onim što je iz slobode i spontaniteta tamo nastalo. Mi na Phaetonu smo po slobodi i spontanitetu ovakvi i – ovde.»

«Zaokuplja me ovo pitanje: Da li naši Bio-inženjeri navode ovde jedno na drugo onih dvoje koji će se uliti u novog Plavozračćeg?»

«Znaju koji su na tom putu, ali ne insistiraju na zbližavanju. Ne ubrzavaju ništa. Kopiraju ih ovde saglasne i puste im da se prepoznaju i predaju jedno drugom.»

«Je li Isus Hristos stvarno od Oca onako kako je nama prenešeno Jevanđeljima?»

«Ja sam ovde rođena posle Isusovog života na Zemlji i sve što znam je ono što mi je došlo od onih koji su u to verovali, kao i od onih koji u to nisu verovali. Ali naravno da je za bilo koga od Plavozračćih i Bio-tehnologa to prosta stvar izmeniti nešto ili popraviti na zametku deteta u ženi. A takođe im je prosta stvar i oploditi ženu bez seksualnog odnosa.»

«Pa zašto nisu takvu stvar uradili kad smo na Zemlji postali tehnološki zreliji za prijem takvih događaja i kad bismo takav događaj pouzdanije registrovali i preneli?»

Arna me je pogledala malo sa smeškom i rekla:

«Ti sad hoćeš da ti ja potvrdim prostu stvar: Vest je uspešno prenešena kroz svih 2 000 godina od njegovog rođenja. A kao što je za njegovog života bili onih koji su u njega verovali i onih koji u njega nisu verovali, tako bi isto bilo i 2 000 godina kasnije u doba TV-aparata i A-Bombi; bilo bi ljudi koji u njega veruju i ljudi koji u njega ne veruju.»

«I sva čuda koja su mu pripisana jeste stvarno činio.»

«Njegove čini su Čuda nezalcima. A kao što vam je rekao: Bilo je tako da ste «Videli i čuli, a niste verovali» - jer ste bili nezalnice. I ostali ste, u

većini, – neznalice. Ali nije ni bilo važno da li je neko nezalac ili znalac: bilo je dovoljno – verovati. A za one koji su po svojim prirodnim talentima bili naklonjeni miroljubivosti i dobronamernosti nije bilo važno ni dali znaju ni dali veruju, dovoljno je bilo to što su miroljubivi i dobronamerni. Ali za one koji su bili zli i nedobronamerni, bez obzira na sva znanja o stvarima Materijalnog sveta jedini spas je bio u verovanju rečima Isusa i Proroka. Prorok je voleo i poštovao Isusa. Ali je zloba ljudska nanela bol Ocu time što su Sina Njegovog i Proroka suprotstavili kao da su govorili različito. A Oni su samo govorili primereno intelektualnim nivoima onih koji su ih slušali.»

«Pa nisam ni ja uvek verovao u sve priče o Isusu i Muhammadu.» priznao sam Arni.

«Pa znam. Ali kao što ti rekoh: dovoljno je bilo to što nisi namerno nanosio zlo. Odnosno, što si bio miroljubiv i dobronameran.» Pomilovala me je po licu i dodala:

«Inače te ne bih iskusila.» I posle malo duže pauze:

«A možda je i to Gospodinova milost, da tebe utelovi ovde meni.» naglasila je reč: *meni*.

«Ili Njegova milost meni da ja tebe sretnem ovde.»

A pošto sam ponovo postao svestan stanja stvari na Phaetonu nisam mogao prećutati poslednje misli:

«I sad izgleda da smo sve od Njegove milosti potrošili. Rastajemo se uskoro.»

Posle skoro čitavog sata razmišljanja o svemu što mi je ovom prilikom rekla, naišlo mi je pitanje:

«Asavija, ili ne znam ko tačno, mi je rekao da ste na Phaetonu tek 4 800 godina – Kad su tvoji napustili Zemlju?»

«12 godina pre propasti Atlantisa.»

«Pa koliko godina su leteli od Zemlje dovde?»

«Za malo pa 8 000.»

«Odkud znate da je tačno 12 godina posle vašeg odlaska propao Atlantis?»

«Naši su ostavili nekoliko Satelita u orbiti Zemlje i posle stotinama godina posmatrali šta se tamo dešava. Ako te interesuju detalji možemo ići u našu Videoteku da pogledaš pad Meteorita, uton Atlantisa i Veliki potop.»

«Pa koliko su brze vaše velike letilice?»

«226 800 000 km/h, u trećoj brzini; kad svom silinom izletimo iz Elektromagnetnog polja neke zvezde. Ili 63 000 km/s.» Malo mi se podsmehnula pe dodala:

«Zbunjen si?»

«Nemam reči.» - Rekao sam, a istovremeno pomislio:

«Bože, šta li ću još čuti od ove žene.» - Na šta je «ova žena» rekla glasno: «Odgovore na sva pitanja koja joj budeš postavio.»

«Oprosti!» - Zamolio sam;

«Zaboravio sam da je razmišljanje u tvojoj blizini jednako govorenju.

Pa kad imate tako brze letilice u čemu je opasnost od Asteroida koji dolazi ka Phaetonu?»

«Ono što si ti gledao u *Science-fiction* filmovima za neobrazovane na Zemlji moraš u ovom slučaju izbaciti iz glave.» - Pogledala me je sa zadržskom u objašnjavanju, pa pošto se nisam usudio ni da pomislim, a kamoli da kažem nešto – što sa njom, dakle, dođe na isto – nastavila je:

«A ako ti sad izbaciš iz jednog aviona jednu ribu sa odgovarajućom opremom za disanje, riba će posle izvesnog vremena tresnuto o kamenje ili livadu; jer ne pada kroz medij u kojem može nešto o svom pravcu kretanja sama odlučiti. Ako ti sad izbaciš jednu pticu sa odgovarajućom maskom za disanje izvan atmosfere ove planete, ona će tamo zauvek ostati, jer ne lebdi kroz medij u kojem može nešto o svom pravcu kretanja sama odlučiti. Ako mi sa našom letilicom izletimo u bilo kojoj brzini iz Elektromagnetnog polja *Infra-E* mi ćemo o pravcu nešeg kretanja moći da odlučujemo tek kad budemo ponovo upali u Elektromagnetno polje neke druge zvezde. A to znači posle mnogo hiljada godina leta. Razumeš?»

«Da.» - Rastužio sam se što sam tako velika neznalica u stvarima iz Astrofizike.

«Prema tome ili izleteti sa najvećom mogućom brzinom da bismo što pre stigli do neke druge zvezde, ili » - nastavila je vrlo polako da priča – «ostati u Elektromagnetnom polju *Infra-E*; da bismo se mogli okrenuti put Phaetona; kad to budemo hteli. Prema tome: moramo leteti nekom malom brzinom kroz polje uticaja ove zvezde. A pošto «malom brzinom» to onda znači: Odmah krenuti!

Da ne bismo malom brzinom zakasnili na «Rendezvous», jer bismo u žurbi mogli izleteti na put bez povratka. Jasno?»

«Da, mama.» - Stvarno mi je sve postalo jasnije.

«I sledeće: ako bi neko od nas primetio Asteroid izvan Elektromagnetnog polja Infra-E i pogodio ga sa strane – leteo bi dalje posle obavljenog zadatka – živ ali izgubljen za povratak na Phaeton. Ali ako bi neko od nas naišao Asteroidu frontalno i usitnio ga – ne bi se mogao skloniti u stranu, jer ne može manevrisati izvan Elektromagnetnog polja Zvezde i – naleteo bi na Asteroidnu meljavu.» -Pošto me je kratko osmotrila, pitala je samo:
«I?»

«Da.» - Slegnuo sam ramenima.

Od tada sam ju gledao svakog dana i noći. U svakoj situaciji. I kad je ona bila budna i kad je spavala; i kad sam ju ljubio i kad je upadala u orgazam. Hteo sam da za one dane posle njihovog odletanja pa do pada Planetoida budem sposoban vizualizirati njen lik kadgod budem oči zatvorio. A, mislio sam, neću ih ni otvarati. Čim bude odletela sklopiću oči i kad budem osetio potres, znaću da je ona gromada tresnula na Phaeton.

Oni jesu mentalno jači od mene i mnogo učeniji, ali je u meni jačao *osećaj* u koji sam se mogao pouzdati 99 %: Neće uspeti da razbiju Asteroid! Možda i oni to znaju, ali je sramota da ne pokušaju nešto učiniti za svoj narod.

Bio sam siguran u to da ne beže od katastrofe. Oni ne padaju u stanja koja mi nazivamo emocijama, ali na njihovom stupnju intelektualnog razvoja je nezamislivo sebično delovanje. Čak ako i svi sa Phaetona već znaju da im nema spasa, ne pada nikome na um da je nešto loše ili sebično u tome što Vrhovni i Znanstvena elita odlaze u susret Asteroidu.

A da li će Phaetonci sa četiri letilice sinhronizovano pokrivati svih 360° Galaktičkog tanjira po «horizontali» je značajno tek u tom slučaju ako Asteroid stvarno naiđe «horizontalno». Jer i da ne razmišljamo o debljini Galaktičkog tanjira u centru, (koji je negde i do 100 000 svetlosnih godina), nego da brinemo samo u debljini spiralnog kraka Orion (ovog u kojem je *Infra-E*), pa imamo strahovitu veličinu od 1 000 i ko zna koliko još stotina svetlosnih godina.

A kad je ostalo još malo dana do poletanja prve tri letilice uplašio sam se situacije u kojoj ću se ja ovde naći kad Arna bude odletele. Biću tretiran kao običan posetilac sa Harmonije, a to znači neću znati šta se u celoj situaciji dešava, posmatrano sa Phaetona, ni šta se dešava onima na letilicama. Zato sam zamolio Arnu da pita Oca da me primi na razgovor. Smatrao sam da ako sam ja njima poslužio kao izmanipulisani glasnik može i on meni kao vrlo zainteresovanom ispuniti jednu želju.

Posle 5 minuta je došla kod mene i rekla mi:

«Otac moj će te primiti na razgovor, a ako je sve što želiš samo to što sam ja njemu prenela, onda ti je odgovor da će biti udovoljeno tvojoj želji.»

«Samo to.» rekao sam Arni. «Jedna želja.»

«Onda smatraj to završenim. Osim ako si želeo da ga vidiš.»
 «Gledam ga svakog dana na tvom kućnom monitoru.»

Hteo sam da dobijem dozvolu ulaska u svaki osmatračko-informativni punkt i da mi, kadgod budem hteo, daju sve informacije koje budu imali o stanju na letilicama i uopšte sve što bude od značaja u potrazi za Asteriodom; i sa letilica i sa Phaetona. Jer se nisam smeo osloniti samo na ono što će biti objavljivano običnim državljanima.

Znam da ovi koji ovde budu ostali neće ni u najgorem slučaju vriskati, ni jaukati, ni kukati sažaljevajući sebe i Civilizaciju svoju. Ali koliko će biti informisani je meni nedovoljno, jer – sigurno neće svi znati sve. A ja sam hteo da znam šta je i kako ekipama koje su na izviđačkim letilicama, pa tako i, otprilike, kako je Arni.

* * *

Odletele su prve tri letilice sa posadama od po 600 osoba otprilike. A četvrta koju grade će trebati preko 850 poslužilaca.

Četvrtu letilicu grade sa mnogo jačim laserskim topovima, tako da bi mogli usitniti i neku manju planetu, a kamoli Asteroid pa ma kako bio velik. Ali da li će Asteroid koji nosi uništenje Phaetonu naići na nišan baš četvrtoj letilici koja mu se priprema?

Ja sam živio sa njihovima njihovu situaciju na njihov način. Većina nije ništa radila za zabavu, ništa proizvodila, ništa uživala: ničemu više smisao niti važnost pridavala. Mnogi su emocionalno «oživali» - razmišljajući o nekom ko je odleteo i u očekivanju izveštaja koji bi doneo opuštanje. Stariji pamte bežanje u Sunčevom sistemu, pre raspada ondašnjeg Phaetona na Zemlju – i bežanje iz Sunčevog Sistema, pred propast Atlantide.

Ja sam mislio:

Valjda njihovim «starima» neće dugo trajati stanje podsećanja na bol, ni njihovim «mladima» iskušavanje boli.

Posebnom naredbom Vrhovnog zapovednika Phaetona, Arninog oca, dobio sam na raspolaganje malu lično-porodičnu «Kuglicu», sa dva člana posade u službi. Od mene im je jedini zadatak bio da me prebacuju gde želim i kad želim. Jedan se zvao Kidi, a drugi Joro. Uglavnom svi Phaetonci i Phaetonke imaju dvosložna imena.

I svi, ama baš svi, odrasli Phaetonci i Phaetonke imaju «Kuglice». Tako sam ja zvao njihove letilice za putovanja po Phaetonu.

«Kuglice» su ličile na savršene lopte kojima je odsečen deo dna zbog zauzimanje pozicije mirovanja na tlu; tako da su, posmatrane iz daljine, na Aerodromima ili pred kućama Phaetonaca ličile na velike bele Raphaelo-praline. Sve su «Kuglice» iste veličine – 3 metra u prečniku, istog izgleda i iste snage pogonskog dela letilice.

U svakoj ima mesta za 6 osoba njihovih visina i težina. Kad startuje – na 70 cm od ivice površine na kojoj je «Kuglica» «prizemljena», izniču tri metalne noge na po 120° po krugu i na 45° prema terenu na kom stoji i izdižu letilicu na 1 metar od terena. U 3 sekunde od starta letilica lebdi nad terenom, noge se uvlače u sledećih 2-3 sekunde i letilica vertikalno kreće u visine; brzinom od 900 km/h. Kad se nađe na željenoj visini i pilot odabere pravac i smer kretanja – letilica odlazi (bolje je reći: nestaje) brzinom od 12 000 km/h; ako tako pilot želi. Znači: može i sporije; ako tako putnici žele.

Na bilo kojoj visini od Phaetona «Kuglice» mogu lebdeti godinama, da ne kažem – večno; jer im je za lebdenje u mestu dovoljna energija koju uzimaju od onoga što *Infra-E* šalje na Phaeton. To znači da bi se u najgoroj opciji svi Phaetonci i Phaetonke mogli ukrcati u svoje letilice, podići na željene geografske i prostorne visine i – čekati razvoj događanja: Koga ne bi pogodio deo raspadajuće planete mogao bi da broji koliko dana može izdržati bez hrane i vode pre nego što umre. Tako da bi «Kuglica» u tom slučaju postala savršeno opremljeni kovčeg koji ne koristi niko.

Iz orbite Phaetona «Kuglice» ne mogu izaći, jer je «izlazna brzina» za napuštanje planete 14km/s, odnosno 50400 km/h.

Opremljene su takođe jednako; svaka «Kuglica» može sve pozicije prema bilo kojoj geografskoj ili Astronomskoj tački pokazati, sve informacije sa bilo kog veštačkog satelita primiti, sa bilo kim preko veštačkog satelita u audio-video vezi biti, sve iz svoje «blizine» od 120 km fokusirati i poslati kao video-zapis na najbližu sondu, ...

Ja «službenike» nisam mnogo upošljavao: leteli smo do najbliže Osmatračnice kad sam hteo da gledam u dubine Kosmosa onako kako su to gledali oni sa letilica. Svaki osmatrački punkt je imao Video-monitor od po 10m u širinu i 6m u visinu za stanje na prostoru koji dotična Osmatračnica pretražuje i po dva Video-monitora sa strana glavnog, za preglede onih prostora koji si pred letilicama. Na stolu u veličini od 4x2 metra je stajao Video-mixer sa 32 površine za svaku od Osmatračnica koje su bile raspoređene na lopti Phaetona. I bilo koja od ove 32 površine je po volji dežurnih Operatera prebacivana na najveći Video-monitor.

I to je tako trajalo tri njihove godine. Ja sam posle sve ređe odlazio u Osmatračnicu, jer nisam hteo da tek tako registruju i moju radost kad na ekranu za letelicu Br.1 ugledam Arnu; Pozvao bih jednostavno Kidiya i Joroa i pitao za stanje.

To se sve svelo na ponavljanje:

«Joro, ima li novih informacija?» Ili: «Kidi, ima li novih informacija?» Pitao bih ja moje drugare sa Phaetona. I toliko sam se navikao na odgovor: «Nema.»

da sam se jedne noći baš uplašio kad sam dobio odgovor:

«Nije dobro.»

«Molim, dodite po mene.» Zamolio sam baš uspaničen, jer je njihov odgovor mogao važiti za pitanje glavnog problema ili za neko stanje na nekoj od Interstelarnih letilica; ili za nešto na Phaetonu.

Ja sam, čim je Arna odletela, zamolio da me iz Prestonice, koja je bila udaljena oko 1300 km od najbliže Osmatračnice Kosmosa, prebace u naselje operativnog osoblja i njihovih porodica ili prijatelja; ko je već koga imao po volji kao društvo. Kidi mi je odmah pri mom ulasku u letelicu rekao:

«Nijedna letilica ga nije primetila. Približava nam se «ispod» Ekvatora uglom od 32°. Obavestili smo sve letilice i sve se već vraćaju na Phaeton. A šta će ovde zateći – videćemo.

«Ili nećemo videti.» - dobacio je Joro kao da je začinio neki vic.

«A koliko treba Asteroidu da stigne do Phaetona? Upitao sam Kidiya.

«Oko 30 meseci.» A to je meni značilo oko tri naše godine, jer su oni phaetonsku delili na 20 meseci po 36 dana; Njihov dan je za četiri sata kraći od našeg.

«A koliko treba Letilicama da se vrate na Phaeton.»

Kako kojoj: nekoj se Phaeton udaljava, a nekoj približava. Od tri do četiri ipo godine.» - Reče Joro, a Kidi klimanu glavom u znak potvrđivanja Joroove procene.

«I šta sad?» - Pitao sam, verujući da oni ovako moćni imaju neko rešenje. Jer 30 njihovih meseci traje baš dosta: kao naše tri godine.

Joro je počeo da mi priča pre nego što je Kidi smislio šta da mi odgovori: «Kad budemo završili Laserski top koji je u gradnji gađaćemo ga odavde. Ali to će početi tek za pola godine. Istrošili smo se oko četvrte letilice, otišla je većina kvalifikovanog osoblja prema onom kojeg nisu sreli, a malo smo i olabavili; Postali smo svi kao na vojnoj vežbi: Borba sa umišljenim protivnikom. Kad – evo stvarnog neprijatelja koji se približava brzinom od 6,5/10 Horizonata po sekundi.» Pošto je Joro primetio da se iz neznanja čudim ovoj meri – objasnio mi je ovako:

«43 kilometra po sekundi.»

«To je nevažno ako je malen, ali koliko je zaista velik?»

Sad je Kidi upao u razgovor, ali odmah sa mernim sistemom koji ja poznajem:

«1 430 km u prečniku.»

A Joro je dobacio:

«Biće gvožđa i za izvoz.»

«Joro, nisam znao da u vama ima osaćaja i za crni humor. A zar mu već znate sastav?»

A Joro mi je rekao vrlo prijateljski:

«Čoveče, muka natera da plačeš ili da se izmotavaš. Trabalo nam je ovo. Živnuli smo. Još samo da ga usitnimo. A da je od gvožđa nema sumnje: vrlo dobro reflektira svetlost. Kad nam bude prišao na pogled ličiće nam na ogledalce koje raste. Sad ga pratimo tek radarima. Ali vrlo dobro i nesumnjivo. Eho-zrak se svake sekunde vrati brže tačno za toliko koliko se on konstantno po sekundi približava.»

A Kidi je nastavio ozbiljno:

«I da ne zaboravimo: nebo smo pre ovog slučaja osmatrali više iz zabave nego iz predostrožnosti. Nismo verovali da nam se opet može desiti nešto kao na Starom Phaetonu što smo imali. Ali hvala Plavozračecima i tebi da smo još u igri.»

Kad smo stigli u Osmatračnicu na glavnom Video-monitoru je stajala slika koju je pred sobom imala Osmatračnica Br.10; jedna od 6 stacioniranih na južnom Povratniku. Gledao sam na veliki ekran i – ništa nisam video osim da iz jedne tačke pulsiraju svetleći krugovi. Kao da na površinu mirne bare, sa lista nadnete grane barske vrbe, u razmacima od dve-tri sekunde padne po jedna kap rose.

Svi su ćutali. Na monitoru za prvu letilicu se pojavio njihov «Gazda». Govorio je nešto. Predpostavljao sam – svima od svog naroda. Ja nisam razumeo šta govori. Arna je znala moj jezik savršeno. A Joro i Kidi su ga za nekoliko dana tako dobro naučili da mi je zvučalo kao da ja sam sebi govorim. Ali ja njihov nisam naučio tako da bih mogao razumeti šta razgovaraju u ovakvim situacijama. Za svakodnevne prilike sam bio sposoban da se pomognem i bez Arne. Ali sam retko bio u takvoj situaciji da mi je to trebalo.

Ovde sad nisam imao drugog izbora nego da gledam i ćutim, a posle da pitam moje «prevoznike» o stvarima koje sam u stanju shvatiti.

* * *

Kad sam Jorou i Kidiju dao znak da želim da odem pošli su zamnom kao da sam im ja pretpostavljeni, a ne gost kojeg ljubazno prate i informišu. Ali ja sam sebi dozvoljava da mi udovoljavaju. Jer: jeste da sam došao i ostao ovde iz svojih razloga, zbog Arne, ali su i svi oni debelo profitirali iz toga. Ne očekujem zahvalnice ni ordenje. Ali ako usitne Asteroid i opstanu – neka prime bez ljubomore da je Gazdina ćerka u mojoj «nadležnosti».

Kad smo izašli zastao sam i upitao «moje» Phaetonce:

«Koliko je to kilometara još rastojanja od Asteroida do nas?»

«U ovom trenutku nešto oko 3 343 700 000 km. To znači da čak i da imamo gotove velike laserske topove ne bismo ništa izvesno postigli: Na toj udaljenosti jedna minuta ugla, pri brzini kojom Asteroid odmiče, znači promašaj. Ali – pokušavaćemo. A pitanje je sa koliko pogodaka šta od glavne mase može naš top otkinuti jednim pogotkom.» - Rekao mi je Joro. Ovog puta vrlo ozbiljnog lica.

* * *

Kada su tačno počeli Asteroid gađati i da li su ga uopšte ikad pogodili – ne znam: mesecima nisam nikog ništa pitao.

Kidi i Joro su se dobro odvikli od mene, ali su bili spremni čim sam ih zamolio da me posete i obaveste o svemu što se u međuvremenu desilo.

«Završili smo uspešno i treći top; postavili smo ih na razmacima od po 120° na ekvatoru i gađamo Asteroid tako da u jednom danu i jednoj noći sva tri topa izvrše paljbu u sledu kojim se nađu prema prostoru iz kog Asteroid nailazi. Uspeva nam da topove energetski napunimo za paljbu jednom nedeljno. Od svih dosadašnjih pogodaka se dalo primetiti da su strelci dobri u proračunima i da radari registruju Eho-zrake od komada koje naši topovi odvaljuju od glavne mase. Glavnu masu smo sveli na ispod 1 000 km u prečniku, ali mnogi otpatci se ponovo priljube glavnoj masi i nastavljaju da se kreću istom putanjom i dalje prema nama. Stvarno je od minerala gvožđa, ali onog koji vi zovete *magnetit*. Dakle, čak i ako ga na nekoj blizini budemo u desetine ili stotine delova raskomadali – ništa se značajno neće promeniti. Grunuće u nas sve od njega odjednom.»
 «Pa to nije utešan izveštaj.» - Rekao sam mojim drugarima.

«To je jedini.»

«Jeste li sigurni u sastav?»

«Da. U susret smo mu poslali Satelit-laboratoriju još prvih dana registracije i utvrđivanja putanje.»

«A ima li novosti sa Letilica?»

«Arna je pitala pre neki mesec za tebe i rekli smo joj da te vidamo u šetnji ili sa decom u igri. I rekla je da te pozdravimo u prvoj prilici.» - reče Kidi.
 «Inače ništa drugo. Ljuljaju se prema Phaetonu.»

U ovako bezizlaznoj situaciji nisam moga postati ni tužan. Postao sam nestrpljiv da se sve završi – pa kud koji.

«Bilo je lepo sa Arnom i među vama.» rekao sam Kidiju i Jorou. I nisam mogao da se uzdržim a da ih ne zagrlim. I oni su svoje ruke ovili oko mene. I baš sam se obradovao kad sam video da su im zasuzile oči.

«Bolje ikad nego nikad pomislio sam.»

A Joro je rekao:

«Da. Bolje ikad nego nikad!»

Kad sam ostao sam razmišljao sam o tome koja je to nesreća: Od svih mogućih vrsta Asteroida, koje pripadaju trima glavnim grupama, naime grupi **C** – ugljenikovog sastava (oko $\frac{3}{4}$ svih mogućih), grupi **S** – silikatnih sastava (nešto ispod 20%) i grupi **M** – metalanih sastava, uglavnom minerala gvožđa (od nekih 5 do 8%) ovima da «zapadne» magnetitni.

Tu nisu čista posla; To sam osećao sasvim izvesno. Još na Zemlji sam naučio da mnoge stvari stoje u nekom redu koji smo navikli tako da je uzrok pre posledice, ali ja se nisam ustručavao da kažem nekom bogalju koji se iskazivao kao sebična životinja da Bog nekad obavi neku stvar unapred; odnosno da se kazna (kao posledica) pokaže pre zasluge (kao uzroka). Dakle, u jednom tzakvom sledu da je posledica pre uzroka u našu ljudsku stvarnost pala. Ja nisam mislio ovom prilikom da su Phaetonci zaslužili da im se na putu vrtnje planete oko *Infra-E* nađe neki Asteroid, odnosno nisam mislio da ih neki Bog za nešto kažnjava, nego sam razmišljao o tome da materija nije gluva i da um može na stanje stvari uticati mnogo više nego što neka umna bića – svejedno dali Zemljani, Harmonjani ili Phaetonci – uopšte dozvoljavaju sebi i misliti da je to moguće. Odnosno, postoje takozvana spontana, da ne kažem slepa dešavanja, kad niko ništa ne misli i ne želi i takozvana naručena dešavanja; koja su inicirana mislima; svejedno dali negativnim ili pozitivnim. Dakle, neki nedobronamerni um može inicirati nastanak neke situacije koju smo mi spremni svrstati u Crnu magiju, a neki dobronamerni um može inicirati nastanak neke situacije koju smo spremni svrstati u čudo.

Kad sam razmišljao o Phaetoncima kao o mentalnoj sili koja može uticati na promenu Stanja stvari nisam imao veru da njihovi odrasli mogu biti od koristi, jer pri pokušajima uticaja na Stanje stvari ne koristi nivo inteligencije kojim se shvataju i znaju hemisko-fizikalno-biološki procesi nego je na Stanje stvari delotvoran onaj nivo inteligencije kojim se shvata korelacija između onoga što nazivamo živom materijom i onoga što nazivamo neživom materijom. Ja ne kažem nikad: mrtva materija. Dakle onaj nivo inteligencije koji ja svrstavam u – ljubav prema svemu.

Kad sam se žestoko «upalio» za akciju pozvao sam moje službenike (nema osnove da kažem sluge), Joroa i Kidija da dođu kod mene. Kad sam se sreli pitao sam ih:

«Koliko imate dece na Phaetonu?»

«Oko 1 000 sasvim malih i oko 3 500 onih koji već uče ozbiljne stvari.»

«Da li svi znaju šta će nam se desiti kad Asteroid bude udario u Phaeton?»
 «Svi u školama znaju, a neki mali u porodicama takođe.»

«I kako deca reaguju na to?»

«Neka deca su tužna zbog toga što će nestati sa mamom i tatom, neka su tužna što će se odvojiti od prijatelja ili prijateljice, i tako dalje. Ali uglavnom su svi u negativnim stanjima koja pre u ponašanjima i izrazima dece nisu bila primetljiva.»

«Možete li vi,» pogledao sam naizmenično obojicu – «pitati vašeg Vrhovnog upravnika da mi dozvoli da se sistemom Video prenosa obraćam vašoj deci svake večeri po 10 minuta pred spavanje?»

«Pitaćemo.» Rekao mi je Kidi. A izgledao je prilično zbunjen ovim mojim zahtevom.

* * *

Pošto je Vrhovni odobrio da «tešim decu», kako je on pomislio, ovim izrazom (preneli su mi to Kidi i Joro):

«Imajte poverenja u čoveka. Ne može biti štete.» krenuli smo na posao.

Zamolio sam ih da se vratimo nazad u Prestonicu. Tamo sam dobio na raspolaganje TV-studio za produkciju animiranih filmova, sa savršenim crtačima, kompozitorima, trik-majstorima, režiserima i svim što mi je bilo potrebno za pričanje priča uz podršku muzičko-vizuelnih elemenata jedne moguće predstave.

Pred svaku emisiju smo se predstavljali deci sva trojica: Ja kao neko sa planete neke daleke zvezde, a Joro i Kidi kao moji domaćini na Phaetonu. Emisije smo uređivali tako što bih ja počinjao da pričam normalno glasno na mom jeziku, a onda bi Joro i Kidi upadali sa pričanjem moje priče na njihovom jeziku, odnosno istovremenim prevodom i onda bi moj glas sasvim utišali kad bi priča počinjala da biva predstavljena i animiranim filmom, a dalje bi pričali Joro i Kidi. Naizmenično svake večeri.

Pričao sam im o malom Adamu sa Zemlje i njegovim prijateljima koji su upadali u problematične situacije i koje su se uvek završavale neočekivano povoljno po njih. Nekad sticajem okolnosti, a nekad izražavanjem želja Konstelaciji – za ovakvim ili onakvim rešenjem, završetkom ili dobitkom.

* * *

Predstavio sam im postupno život dece na Zemlji sa svim mogućim problemima koje deca na Zemlji mogu imati: Siromaštvo, izobilje, lenjost dece, lenjost starih, zloba starih i mladih, nasilje nad decom, zaslužene kazne deci i odraslima, maltretiranje dece, do sve tvrdih priča: o talesnom zlostavljanju dece i odraslih, prisilnom radu, zloupotrebi u prostituciji, ubistvima nevinih, ...

Jednom rečju nisam ih emocionalno uopšte štedeo. Ali uvek smo u režiji isticali to da su volja i želja paćenika za pravednim razrešenjem situacije imali uticaja na razvoj stvari, tako da su se pravedna razrešenja situacija i dešavala kao nešto – podrškom Konstelacije – neizbežno.

Kako su moje priče postajale tvrđe, tako su i reakcije odraslih sa Phaetona postajale приметljivije. Moji saradnici me nisu ništa ispitivali, jer – pretpostavljam – čitali su moje misli i znali su šta nameravam.

Kad sam phaetonsku decu posle dva meseca svakovečernjih pričnja «uzeo pod svoje», zamolio sam režiju da počnu svojoj deci prikazivati satelitske snimke Asteroida koji se približava Phaetonu. I da animiranim filmovima prikažu deci šta će se desiti kad Asteroid bude udario o Phaeton. Emisije smo završavali tako što sam deci pričao da je to nesreća bez namere ikoga ili ičega, ali da će se to i desiti – da Asteroid uništi tako plemenitu civilizaciju kakva je njihova – ako budu ostali pasivni posmatrači. Ali ako žele sačuvati Phaeton, dovoljno je da žele da Asteroid bude uništen pre nego što stigne do Phaetona. Potrebno je samo to da se pred spavanje skoncentrišu na Asteroid i da izdaju naređenje Konstelaciji da ga sagori još na velikom odstojanju od Phaetona.

Ja sam se toliko uživio u ulogu spasioca Phaetona da sam počeo verovati u čudo baš tako jako kao i njihova deca što su meni verovala da će se Asteroid raspasti ako oni to žele.

«Narod je poludio od tvojih priča.» rekao mi je jednom Joro.

«Ali nema štete. Tvoje naivno i dobronamerno pričanje pomaže bar malo u odvajanju od lošeg Stanja stvari.»

Slučajno se namestilo da Asteroid postane golim okom vidljiv kad je naša strana bila okrenuta prema *Infra E*. Odnosno kad je nama bio dan.

Mislio sam na sreću onih koji sada spavaju na drugoj strani Phaetona. Ako neko, osim male dece, na ovoj planeti može još uopšte i spavati.

A onda sam pomislio: mogli bi se računati u nekakve dobitnike i ovi koji posmatraju dolazak glavne mase Asteroida, jer su im se pokazala stanja uma na koja su svi bili zaboravili: strah i beznade.

Od Joroa i Kidija sam čuo da im je Vrhovni svima naredio da se ukrcaju u «Kuglice», odlete na severnu poluloptu, podignu na 100 km visine i zadrže u položaju *Stand-by*. Interstelarne letilice mogu da ponesu po 10 000 putnika, pa ako neko preživi dok se koja od njih bude vratila u blizinu Phaetona – biće prenešen.

Niko od podanika nije jasno izrazio neprihvatanje naređenja Vrhovnog zapovednika Phaetona, ali nisu baš svi prišli pripremama da ga izvrše. Neki su još lutali poljima, bez ikakvih znaka da će krenuti ka svojim kućama i letilicama.

Ja sam se zahvalio Jorou i Kidiju na ponudi da me «pokupe» i odbio ju izgovarajući se da ja nisam Phaetonac i da za mene ne važi Vrhovnikova naredba. Ustvari – nisam hteo da polako crkavam u konzervi; bez uslova za osnovne fiziološke potrebe: Za mene je bolje de na tlu izgorim odmah nego da u «Kuglici» gladujem, smrdim i polako venem.

Možda su isto razmišljali i svi ovi koji nisu žurili da odu sa livada.

Ja nisam bio sposoban u gradu doživeti potpuni oproštaj od svih i svega ovde i od svih i svega sa Harmonije.

Po mojim procenama za 8-9 sati će udariti o Phaeton. Gledao sam ga koliko je ogroman i procenjivao da kroz atmosferu Phaetona neće izgoreti ni 20 % njegove mase A i da izgori ceo proizvodi sagorevanja njega kao nove mase na Phaetonu će takođe poremetiti generalnu situaciju.

Dakle, biće strašno!

Harmonija je u zoni na kojoj ništa neće osetiti od eksplozije Phaetona, ali sam pretpostavljao da već odavno svi tamo znaju da će ostati sami u sitemu *Infra E*.

A onda je iznad nas preletela jedna neverovatno brza letilica tanjirastog oblika, ali meni nepoznatog izgleda: takvu nisam dosad ni ovde ni na Harmoniji video. A po izrazima Phaetonjana sam procenio da je i njima nepoznata. Kad je napravila ogroman krug iznad polja kojim smo tumarali, zaustavila se iznad jedne površine velikog cvetnog travnjaka, na visini od nekih 500 metara. Počeli je polako sa spuštanjem i na nekih 400 metar visine – stala opet. Mi smo to shvatili kao poruku da joj napravimo prostor spuštanje na tle. I to smo učinili udaljavanjem na ivice nekog kruga od 200 do 250 metara u prečniku. Niko nije ni pokazivao da će udaljiti više nego što je potrebno: svi smo hteli videti ko to sada i zašto sada doleće na ovu planetu.

Kad se nakon buke letilice koja aterira opet uspostavila tišina, čekali smo da se razidu prašina i dim izgorelih trava i izgorelog cveća.

A onda je iz letilice izašao jedan Plavozračeci.

Ja sam se toliko obradovao što opet, posle 13 godina vidim jednog, da sam jedva shvatio da meni maše da mu priđem. Svi Phaetonci su to verovatno odmah shvatili, jer niko nije ni mrdao njemu i letilici.

Ja sam polako krenuo: postalo mi je odjednom žao da ja odem a ostavim ovde sve ove, sa kojima sam preživljavao dane čekanja; prvo u beznađu, a posle u verovanju u čudo. Osetio da ću se smatrati izdajicom ako odem u spas. Plavozračeci je počeo energičnije da mi maše pozive, a onda je iz letilice izašao još jedan, koji je pomagao osobi duge zlatno-mlečne kose da se spusti na nagorelu livadu.

Arna!

Namah sam ispao iz razmišljanja o maralu i nemoralu, o solidarnosti i izdajstvu, ...

Otkud Arna ovde kad Interstelarna letilica Br.1 tek za godinu, ne znam više dali našu ili njihovu, stiže na ove prostore ostataka od Phaetona?

Kako su se sad Plavozračeci umešali u situaciju?

Počeo sam da trčim ne prema letilici nego prema ljudima i zgrabio najbliže dete da ga ponesem, ali je ono tako jako zaplakalo da sam stao. Pogledao sam mu majku koja je slegnula ramenima kao da kaže:

«Ne znam ni ja šta da odlučiš».

Dete je i dalje plakalo. A ja sam shvatio da će mu trebati godine dok bude razumelo da sam ga spasao, a ne oteo od majke. I spustio sam ga da ode majci.

Potrčao sam svom snagom ka tanjirastoj letilici; da zagrlim Arnu bez koje sam već odlučio da ne živim.

Ubacili su rukama Arnu, a zatim mene u letilicu. I uverio sam se prvi put u životu koliko su snažni: osećao sam kao da podižu dete od 10, a ne čoveka od 75 kilograma.

Podigli smo se uz šumove koji nisu bili ni blizu onoj grmljavini koju sam čuo dok su se spuštali.

Kad sam se jedva sabrao od sreće okrenuo sam se Plavozračecima da im se zahvalim. Nasmešili su se kao i uvek što se smeše, ali jedan ipak malo radosnije.

Počeo sam opet da grlim i milujem Arnu, ali mi iz razmišljanja nije izlazio onaj Plavozračeci koji mi se veselije nasmešio. Izgledao mi je jako poznat, ali ne znam kojom prilikom sam ga video.

Posle svih stvari koje sam doživeo, ostala mi je, nadam se još ova situacija kao poslednji napor u životu:

«Jeste li Vi Slobodan? – Pitao sam Plavozračecog.»

«Ne.»

“Jeste li Vi Bernadeth-Vida?”

“Ne.»

Imam pravo na samo još jedno pitanje, jer kao što sam rekao, ako oni nekom kažu tri puta «Ne.» – razgovor je završen.

“Jeste li Vi Slobodan i Bernadeth-Vida?”

“Da.»

Usudio sam se da stavim svoju šaku na njegovu, a on je prineo i svoju drugu mojoj i uzeo ju među svoje dlanove.

Drugom rukom sam obuhvatio Arnu oko struka i *mom* Plavom rekao:

«Hvala.» - Rekao sam presrećan zbog toga što je Arna opet samnom.

«Bilo je izvodljivo i dozvoljeno.» - Rekao mi je Plavozračeci.

* * *

Nisu prošla ni dva sata, po mojoj proceni, odkako su me pokupili sa Phaetona, a zalepili smo se malom letilicom Plavozračecih na Interstelarnu letilicu Phaetona Br.1.

Na rastanku sam opet dodirnuo rukom Slobodana-Vidosavu i ušao sa Arnom u prijemni tunel phaetonske letilice. Pa gde bih inače?

Plavozračecima ne pripadam uopšte, a sa ovima sam se upetljao preko «tatine ćerke».

«Pa koliko vam treba do Phaetona?» - Pitao sam Arnu.

«Oko 17 naših meseci.»

«Koja sila su Plavozračeci.» - Više sam se čudio nego što sam pitao.

«Jasno sam ti rekla, da im nismo ni primaći.»

Kad me je Arna odvela kod Oca u komandnu prostoriju – pozdravili smo se rukovanjem, po zemaljskom običaju.

«Lepo ste vodili one emisije. Čak sam ti i ja poverovao, a tek da ne bi naša deca.» - Rekao mi je Arnin otac.

«Gospodine, ja sam sve pokušao iz najiskrenijeg verovanja u moj stav: Moguće je sve što nije nemoguće.»

«Bilo je interesantno. Prvo ćemo videti šta će se desiti sa Phaetonom, a onda razmišljati o tome gde ćemo dalje leteti. Zasad ostajemo na istom kursu.»

Ja sam seo, po dozvoli – tj. po ponudi, na jednu udobnu veliku fotelju, a Arna je bez ikakvog ustručavanja sela postrance meni u krilo. Ja sam toliko bio srećan tome da sam o prisutnima pomislio samo ovo:

«Nisam ih ja uredio da se ne raduju blizini voljene osobe.»

Ako uopšte neko od njih ima nekoga kao voljenu osobu.

«Snimcima sa satelita-sondi koje kruže oko Phaetona ćemo posmatrati pad Asteroida.» -Rekla mi je Arna lepeći se uz mene. Osetio sam da se plaši.

* * *

Najteže nam je bilo to što smo sve posmatrali sa zakašnjenjem od 10-11 minuta, jer je toliko trabalo da Video-emisija sa Phaetona dopre do Interstelarne letilice Br.1. Znači tamo je sve već završeno, a nama je ostalo da vidimo – šta je završeno.

Na glavnom ekranu Komandne sale, koji je bio neke površine od 3x2m, se lepo videlo da se gromada Asteroida, koja je bila na putu da kao ogromni komad minerala gvožđa tresne o Phaeton, raspada u nešto kao užareni tepih. Ali: šireći se velikom brzinom na sve strane po horizontali – proporcionalno je gubio od brzine kojom je upao u atmosferu Phaetona. Tako da je na nekoj udaljenosti od 50 km do površine Phaetona doletna brzina pala na pola. Rezultat raspada kompaktne mase u široki oblak užarenog peska je bio i taj da se u jednom momentu upadni ugao prelomio i cela masa – površine zemaljskog Madagaskara survala u Okean.

Ogromni klobuk vode se digao i krenuo ukrug kao talas visine 400-500 m, brzinom od 600-700 km/h. Voda koja je silinom udarca podignuta na mnogo kilometara uvis je pala nazad u okean i napravila novi prsten od oko 100 metara visine, koji je prema svim obalama Širokog okeana krenuo za pola sporije od prvog.

Tokom gađanja laserskim topovima sa Phaetona odvaljeni komadi, koji su stizali sa zakašnjenjem od nekoliko sekundi do 1 minute, su padali ili u Okean i pravili nove manje vodene prstenove ili na ostrva i sagorevali sve – od trava i šuma do minerala i kamenja. Ostrva su se srozavala u Okean kao što bi grudve snega nestajale pod bacačem plamena. Što na nekom ostrvu nije progutala vatra spirao je glavni talas – nastao padom glavne mase Asteroida. Okean je vrio i oblak pare je sukljao u visinu, a voda je nadirala ka obalama kontinenata. Kontinent na kojem je bila Prestonica, kao bliži, je bio udaljen od ovog kazana pod otvorenim nebom više od 10 000 km. To znači da su svi Phaetonci sa strane Širokog okeana, koji nisu poslušali naređenje Vrhovnog da se ukrcaju i podignu, imali na raspolaganju vreme od 14-15 sati da to učine; A da u «Kuglicama» razmišljaju gde će se spustiti.

Izgledalo je strašno, ali – Phaeton je plovio oko *Infra-E*.

Ceo.

Silina udarca «raskrunjenog» Asteroida ga je pomerila sa njegove orbite oko *Infra-E* sigurno za neku stotinu metara dalje od nje i iznad Ekliptike. To će Phaetonci posle sve izmeriti i osetiti; kao značajno ili kao beznačajno.

Od siline udarca se voda na drugoj strani planete po inerciji takođe izlila, ali u još višlje i silnije talase od ovih iz Širokog okeana. Tako da na onim obalama, oni koji nisu poslušali krenuo za pola sporije od prvogrho Vrhovnikovo naređenje, nisu imali vremena da od vode pobegnu. Tamo se sve desilo – odmah: *Prva* voda iz korita Uzanog okeana je navalila na obale i poplavila što joj je bilo na putu i dometu. Šteta po građevine i gradove je tamo već bila vidljiva, koliko je podavljenog građanstva je za dolazeće dane ostalo da se vidi.

Sve u svemu na celoj planeti su kopnene površine iznad 500 m nadmorske visine stajale neoštećene. A nebeski svod je posle prvih deset sati bio čist. Osim na onom delu gde se još dizala vodena para iz okeana koji vri i dima sa pogorelih ostrva. Jedno ostrvo veličine naše Astralye smo posmatrali kako u ognju gubi svoje lice na onim visinama koje voda nije dotakla.

U Komandnoj sali Interstelarne letilice Br.1 niko ništa nije rekao satima. Svi su samo posmatrali snimke koje su primali sa Sondi oko planete. Prvi talas izlivene vode je satima plavio i obarao sve što je bilo na nadmorskoj visini ispod 500 metara; tako da će kroz neke doline stići i na stotine kilometara od obale. Zgrada Prestonice, koja je bila na nadmorskoj visini od 253 m je nestala cela pod vodom, pa čak i Imperijalna opservatorija, visoka 111 metara.

Dok se jednom oglasio Vrhovni; mada nije morao, jer oni prvi do njega znaju njegove misli; A to onda ide dalje u lancu, tako da oni ustvari vrlo malo pričaju i u nekom običnim situacijama, a kamoli da bi se u ovoj «raskokodakali». Ali posle sam shvatio da se glasno izrazio zbog mene:

«Ne razumem!».

«Na 768° C (oni ne mere temperaturu po Celsijusovoj skali) svi prirodni magneti gube magnetna svojstva, ali zašto se raspao u pesak?»

Ja sam ga pogledao i rekao u sebi:

«Nisam ja «kriv». Neko je čuo vašu decu.» Misleći pritom na Joroa, Kidija i sve one koji su sa nama radili dok smo se nadali da phaetonska deca mogu učiniti našto za spas svoje planete.

A Vrhovni Komandant Phaetona je rekao glasno i jasno, gledajući u mene: «Neko je čuo našu decu!»

* * *

Kad sam se probidio, osetio sam Arnu uz mene na fotelji:

«Zar sam ovde spavao?»

«Više od dva sata.» - Rekla mi je Arna.

«Ja želim da idemo u moje prostorije da i ja spavam malo.»

Kad smo ustali da pođemo, njen polubrat, koji me do sada nikad nije bio ni rečju oslovio, se nasmešio i rekao:

«Nadam se da ti neće biti dosadno tokom leta do Phaetona.»

«Bilo je uzbudljivo za nekoliko hiljada godina unapred.» - Odgovorio sam srećan što smo se našli u nekom boljem odnosu.

«Tako je to ispalo.»

Ovo mu je bio odgovor na moje razmišljanje:

«Da li bi on postao ljubazan prema meni da nije bilo nesreće koja je mnogima od njih značila kraj svega?»

Ali – nasmešio sam se i ja njemu, zagrlio njegovu lepu polusestru i pošao sa njom u novi period uživanja razlika.

* * *

Pošto na neobasjanoj strani Phaetona uvek od ponoći do zore temperatura nižih slojeva Atmosfere padne na 2-5°C iznad Nule, to se posle pada Asteroida noćima dešavalo ovako: Sve ono što bi između dve zore iz vrelog Okeana isparilo – do svanuća be se u obliku kiše na kopno i u Okean vratilo. Posle nekoliko meseci se temperatura Okeana vratila na 28-30° C, a nebo iznad Phaetona očistilo kao da se ništa nije desilo. Jedino su niske oblasti priobalnih pojaseva bile oprane od svih znakova života.

Na obalama Uzanog okeana je bilo tako da gde su bila «oprana» naselja bili su «oprani» i stanovnici koji nisu pre pada Asteroida uzleteli. To znači da će nova naselja graditi verovatno na visoravnima iznad 500 metara i verovatno morati da porade malo više na natalitetu.

A da bi znali koliko od njih je u planetarnoj nesreći poginulo moraće ponovo da se prebrojavaju, jer je Centralni kompjuter Imperije uništen prvim talasom vode.

Boda se povukla sasvim u Okeane brzinom konja u galopu i to onim putevima kojima joj je bilo otvoreno. Među brdima i planinama su ostale vodene mase, tako da će još hiljadama godina a možda «zauvek» imati jezera za gledanje i jedrenje; kao pobogu Finska što ih ima.

* * *

Kad smo stigli na Phaeton, sreo sam Joroa i Kidija odmah na izlasku sa Platforme.

Izgrlili smo se i izljubili kao zemaljski pravoslavci (ili muslimani) – po tripit «obraz uz obraz», a Joro mi je rekao:

«Predložiću Gazdi da saqidamo *Hram stvarima koje smo zaboravili.*»

* * *